

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«L'amor és un acte de fe i qui té poca fe també té poc amor»
Erich Fromm

Any XXI • Núm. 1.085 • 225 ptes. / 1,35 euros

6 • juliol • 2000

Experiències que eixamplen el cor

Molts joves augmenten a l'estiu les seves activitats de voluntariat des d'una opció cristiana

Una de les millors maneres d'aprofitar a fons l'estiu és dedicar-lo, encara que només sigui en part, al servei al proïsme en activitats de voluntariat. La pobresa, la marginació o la malaltia no s'aturen per vacances. Per això són molts els joves, i destaquen especialment els cristians, que continuen «mullant-se» amb aquestes realitats, i no precisament a la platja o a la piscina, durant les dates d'estiu.

Són tantes les alternatives possibles de voluntariat que en aquest número del setmanari tan sols n'hem pogut esbossar unes quantes. Camps de treball amb disminuïts psíquics, amb

malalts de la sida, rehabilitant llocs de recés i pregària, colònies per a la gent gran... el més important no és tant què es fa, sinó com es fa. Per a aquest tipus de voluntariat calen moltes ganes de donar-se sense esperar res a canvi. Es tracta de ser un mateix i de lliurar al proïsme tot l'amor que portem dins. Són actituds que, d'altra banda, es troben a l'arrel del cristianisme. És fàcil, doncs, que es visquin experiències que eixamplen el cor, que el fan més humà, i una humanitat que ens apropa cada cop més a la divinitat.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Foto: Amics de la Gent Gran

L'Eucaristia, do infinit d'amor

Del 18 al 25 de juny es va celebrar a Roma el 47è Congrés Eucarístic Internacional. El tema de l'assemblea va ser «Jesucrist, únic Salvador del món, Pa de vida nova». Després d'haver recorregut les etapes de la vida de Crist, marcades pel calendari litúrgic, el Jubileu de l'Encarnació va arribar a un moment culminant en l'itinerari espiritual, amb el signe que millor expressa aquest gran «misteri de la fe»: l'Eucaristia. Entre els moments més emotius d'aquest Congrés es pot destacar la processó de Crist Eucarístia pels carrers de Roma. El proper Congrés Eucarístic Internacional es farà a Guadalajara (Mèxic) el 2004.

Pàg. 7

Logotip del Congrés Eucarístic Internacional.

Augmenta el nombre d'estrangers atesos per Càritas

Durant l'any 1999 Càritas diocesana de Barcelona va atendre un total de 17.774 persones, tres mil més que l'any anterior, amb un pressupost de 1.627 milions. La tendència detectada per l'entitat és que augmenta el nombre d'estrangers atesos si tenim en compte que, mentre l'any 1998 eren un 21,5%, el 1999 aquesta xifra va augmentar en deu punts. S'incrementa igualment el nombre de persones que, per situacions familiars complexes, per trastorns psicològics o per situacions diverses, queden excloses del món del treball, que els permetria d'accedir a una certa normalització. Pel que fa a l'habitatge, s'ha doblat el percentatge de persones ateses que no en tenen o viuen amuntegades. En aquest sentit, Joaquim Sabater, secretari general de Càritas diocesana de Barcelona, va afirmar durant la presentació de la memòria, que va tenir lloc el 22 de juny passat, que «una família sense habitatge digna difícilment podrà seguir un procés per superar altres mancances».

Pàg. 17

PÀG. 20 i 21

Mare del Diví Pastor.

Aniversari de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor

Les germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor celebren el 150è aniversari de la seva fundació. El 27 de maig del 1850 el P. Josep Tous i Soler va iniciar una obra amb la qual va deixar un ric patrimoni cultural i espiritual.

Sumari

Pàg. 9 Sexualitat i vida consagrada: entrevista al P. Cencini

Pàg. 18 Terrassa: mor Mn. F. Cima, gran amic dels joves

Pàg. 19 «El Misteri de la Selva» en vídeo

Pàg. 23 «Els nostres místics, aliats de la joventut», diu el P. Herráiz

Pàg. 24 Montserrat: més impressionant que mai

Editorial

Vacances amb sentit

Hem entrat en el temps estival, ha arribat la calor, de vegades sufocant, i per a molts, unes merescudes vacances per descansar després de mesos de treball.

Tots esperem tenir uns dies de vacances, però no tots utilitzem aquest temps per al mateix. N'hi ha que desitzen fugir del seu lloc de residència habitual i trobar un paradís llunyà que els faci oblidar la vida quotidiana. També hi ha qui es queda a casa fent el «gandul» i contemplant la televisió sense cap esperit crític.

Però també n'hi ha que intenten donar un sentit a aquests dies: ja sigui cultural, humanitari o explícitament cristià. Tots aquests creuen que l'estiu és un temps que no ha de desapropiar-se, que permet obrir unes possibilitats enriquidores personalment que val la pena preparar i gaudir en consciència.

En aquest número de *Catalunya Cristiana*, us oferim algunes d'aquestes experiències i possibilitats, lògicament, donat el sentit de publicació catòlica del nostre setmanari, estan vinculades a entitats o iniciatives que parteixen de l'Església.

No són les úniques. Des de la consolidació en la nostra societat de les ONG són moltes les associacions no explícitament catòliques que ofereixen activitats solidàries i humanitàries en aquests dies d'estiu. Hem de valorar tot aquest esforç que redunda en bé de moltes persones necessitades, encara que és important assenyalar que les motivacions que porten a molts joves i no tan sols joves a participar-hi no coincideixen sempre amb les que tenen els bons cristians que participen en activitats semblants.

En primer lloc perquè el «voluntariat cristià» a l'estiu és molt més antic que el que proposen les ONG que ja sabem que responen a un boom relativament recent. Ara col·laborar amb una or-

ganització no governamental està de moda, però no així fa uns anys i tampoc no se sap si ho serà d'aquí a un temps. En canvi el cristià sempre ha tingut aquesta inquietud, no és una cosa d'aquest moment, es podria dir que comença amb els primers apòstols i deixebles del Senyor.

En segon lloc perquè quan es pregunta a una persona per què col·labora amb una ONG durant les vacances, a més de les raons explícitament humanitàries afegeix en molts casos: «Per sentir-me útil», «per viure noves experiències», «per no avorrir-me a casa», «perquè ara tinc temps»... El cristià bé podria respondre: «Per amor a Déu i als germans.»

Perquè el creient sap que Déu ha posat en les nostres mans la possibilitat de tenir uns dies de vacances i prou capacitat per prestar una ajuda desinteressada en aquest temps. És bo agrair al Creador el que hem rebut d'Ell i ser capaços d'aprofitar-ho i utilitzar-ho per fer el bé. I després el cristià sap que aquells que reben la nostra solidaritat i generositat a l'estiu no sols són l'objectiu d'una tasca humanitària sinó que són els nostres germans i les persones que van ser les més ateses i estimades pel Senyor Jesús.

Els cristians que aquests mesos d'estiu es posen al servei dels marginats, els discapacitats, els ancians i nens desprotegits, els habitants del Tercer Món..., no estan fent un gest especial o extraordinari, estan posant en pràctica el que viuen i senten cada dia de l'any, quan intenten portar a la pràctica el missatge de l'Evangeli. Durant la resta de l'any hem de fer-ho de forma més discreta i limitada a causa de les obligacions laborals i estudiantils, però ara amb molta més força i possibilitats. Així s'aconsegueix que l'estiu sigui un temps ben aprofitat, al qual es dona un sentit, no sols humà, sinó sobretot cristià.

Sumari

9

Sexualitat i vida consagrada: entrevista al P. Cencini

18

Terrassa: mor Mn. F. Cima, gran amic dels joves

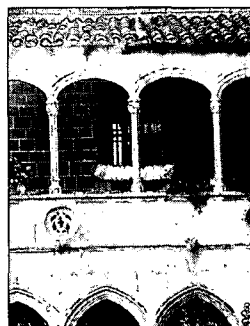
19

«El Misteri de la Selva» en vídeo

23

«Els nostres místics són els millors aliats de la joventut», diu el P. Herráiz, carmelita

24-25

Montserrat: més impressionant que mai

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iberonet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena García, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

«Els joves tenen necessitat d'ajudar els altres i si els ho posem davant s'animen»

■ Mercè Lozano col·labora activament amb la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona

Viu el món del voluntariat des de la seva opció més radical. Quan tenia vint anys, Mercè ho va deixar tot, estudis i feina, per integrar-se a l'associació el Rusc per a persones disminuïdes psíquiques. Durant deu anys va exercir un voluntariat de 24 hores fet des d'una clara opció evangèlica, tot apropant-se als més po-

bres i convivint amb ells. Després d'aquella forta experiència de gratuïtat, Mercè es va traslladar a Barcelona, on la va cridar fa un any i mig la delegada de Pastoral Universitària, Llum Delàs. Una de les seves missions ara, juntament amb altres persones, és fomentar als diferents centres d'universitaris cristians el

voluntariat a l'estiu. Enguany, la Delegació també té la seva pròpia oferta: un camp de treball a Coaner (Anoia). Allà els joves universitaris rehabilitaran l'antiga rectoria com a lloc d'acolliment, conviuran en comunitat i gaudiran de temps per a la pregària i la contemplació.

—Arriba l'estiu i la Pastoral Universitària torna a oferir als joves un ampli ventall de possibilitats per fer voluntariat.

—Com cada any pretenem oferir a la gent universitària llocs on puguin oferir un espai de temps als altres, que en aquest cas són centres que nosaltres coneixem i que ens han demanat ajuda, des de nens fins a joves que passen situació difícil o disminuïda, o ancians... Hi ha un ventall molt ampli perquè la gent pugui escollir el lloc on més s'identifiqui, l'espai per poder conviure amb una altra realitat que no és la de l'estudiant.

—Què mou els joves a implicar-se en activitats de servei durant el seu temps de vacances?

—La gent té necessitat d'aturar el ritme de tot el curs, de desconnectar del món estudiantil i situar-se vitalment, i realment si ets una persona d'Església, i durant el curs has estat fent activitats d'Església, de comunitat, a l'estiu també vols fer una cosa així, dedicar-te més als altres, en un centre o associació. Els joves tenen necessitat d'ajudar els altres i, si els ho posem davant, s'animen.

—Però no sempre es fa aquest voluntariat des d'una opció cristiana.

—No és un requisit, és clar, és obert a tothom, malgrat que gairebé tots els centres s'identifiquen amb la realitat cristiana i la gent que hi va té una certa predisposició en aquest sentit.

—Alhora, el fet de viure experiències més o menys intenses de servei als altres pot desvetllar inquietuds cristianes?

—Jo crec que sí. Segur que quan treballes amb els més pobres, perquè aquí tot és pobresa, has de descobrir alguna cosa. Hi ha alguna cosa que se't mou i et qüestiona moltíssim. Potser al principi molta gent hi ha anat o hi anirà perquè queda bé, perquè està una mica de moda, des de la bona intenció, però segur que hi ha alguna cosa que després es mou. Després no sabem on anirà això, però la gent es queda tocada.

—I als que ja ho viuen des de la fe, de quina manera els poden enriquir, experiències com aquestes?

—En aquests casos, el voluntariat d'estiu sí que seria posar una base a tot el que han viscut durant el curs. Quan treballes en un servei d'aquest tipus t'adones que tot el que has fet és teòric i allà pots tocar tot el

que has viscut. Et posen davant la realitat teòrica.

—Per què és més fàcil, però, que el jove faci voluntariat que, per exemple, assisteixi a missa?

—Suposo que sempre és més fàcil ajudar els altres, perquè no implica que t'identifiquis plenament amb el món del cristianisme, per molt que després et remogui i et desperti inquietuds.

—Però és que també és més fàcil entre els joves que ja es mouen en l'àmbit cristià.

—Jo crec que entre els joves cristians una cosa va unida a l'altra, existeix equilibri en aquest sentit, i tant fan voluntariat, com assisteixen a missa i participen dels actes d'Església. També és cert que als més joves, els que no han madurat prou la seva fe, el voluntariat els mou més que la missa. No s'han adonat encara que una cosa va amb l'altra. La base per fer el voluntariat amb un sentit cristià ple es troba en la pregària, en la vivència dels sagraments, en una espiritualitat més viscuda, però normalment els més joves prefereixen fer coses, col·laborar unes hores i veure'n aviat resultats.

—Què es requereix llavors per fer el voluntariat que proposeu?

—Suposo que una certa maduresa, haver treballat, en alguns casos, un mica amb el voluntariat, una disponibilitat, unes ganes, i sobretot voler estar amb els altres fent qualsevol cosa que proposi el centre o associació. El més important és estar molt disponible, gratuïtat, que tot sigui gratuïtat!

—Hi ha realitats més agradables que unes altres?

—Quan realment estàs dedicat al voluntariat, al servei als altres, tot el que fas és gratificant, tant si treballes amb nens, com amb disminuïts profunds o no, com amb gent amb la sida, perquè potser cap dels àmbits tenen resultats, però qualsevol petita cosa no només és gratificant sinó que és un avançar.

—El contacte del jove amb realitats dures que sovint interpel·len, pot provocar fins i tot dubtes de fe?

—Des de la meua experiència, puc dir

Mercè Lozano viu amb radicalitat el sentit del voluntariat i del servei als altres.

que això és inevitable. Durant els deu anys que vaig viure al Rusc hi havia moments que em preguntava per què Déu era capaç de permetre algunes coses... Són moments que s'han de viure, però ningú no ha dit mai que per creure en Déu hagi de ser tot flors i violes... Hi haurà moments de dubte, però que bé que n'hi hagi! Et fan realment treballar una altra vegada la teua fe i s'han de superar per tornar. Poden ajudar molt, aquests moments, jo penso que són molt bons.

—Des de la Pastoral Universitària també ofereix aquest estiu una proposta pròpia: un camp de treball a Coaner.

—Això té una mica d'història. Fa un

any i mig vam conèixer l'Elena Espallargues, una monja benedictina que viu sola a la rectoria de Coaner. Des de la Delegació vam pensar a ajudar-la a viure millor aquesta soledat i quan vam anar a veure Coaner, vam quedar meravellats, és encantador! Era un lloc que des de la Pastoral es va pensar que podria ser ideal com a lloc d'acollida, de pregària, de descans, de poder desconnectar i viure amb l'Elena, que ofereix el seu espai per poder fer aquest tipus d'acollida. Llavors, l'any passat vam pensar que calia rehabilitar una mica l'espai i l'entorn del lloc i va ser quan va començar el primer camp de treball. Durant tot aquest any hem estat treballant i vam decidir que també faríem un camp de treball a l'estiu. Volem fer més que l'any passat. Es pretén fer un camp per a deu persones, entre el 28 de juliol i el 6 d'agost, i rehabilitarem sobretot la part de dalt de la casa, la farem més maca, perquè qui hi vagi es pugui trobar bé, també ajudarem l'Elena, i a les tardes farem una mica de contemplació, pregària, etc.

—Aquest tipus de camp de treball no sembla massa habitual.

—No, no és un camp de treball normal, perquè el matí és de treball, un treball que no és d'acció social, i a la tarda és més estar allà tot junts i pregar o descansar. Penso que és una altra manera de servei des del cristianisme, i sobretot pensant que després es podrà anar allà a estudiar, a contemplar, a desconnectar de la ciutat... És un camp de treball que a la llarga serà per a cada jove. A més, Coaner és un lloc tan meravellós, es respira tanta pau i tranquil·litat, que quan parlo amb els joves gairebé no els plantejo que és un camp de treball, realment són unes vacances, que fas feina, passeges, gaudeixes de tu mateix, dels altres, dels paisatges... És molt enriquidor, una experiència molt maca que recomano a tothom. (S.G.)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Tracte humà i familiar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 6 al 13 d'agost

Del 29 d'octubre al 5 de novembre

Del 3 al 10 de desembre

**Del 27 de desembre al
3 de gener del 2001**

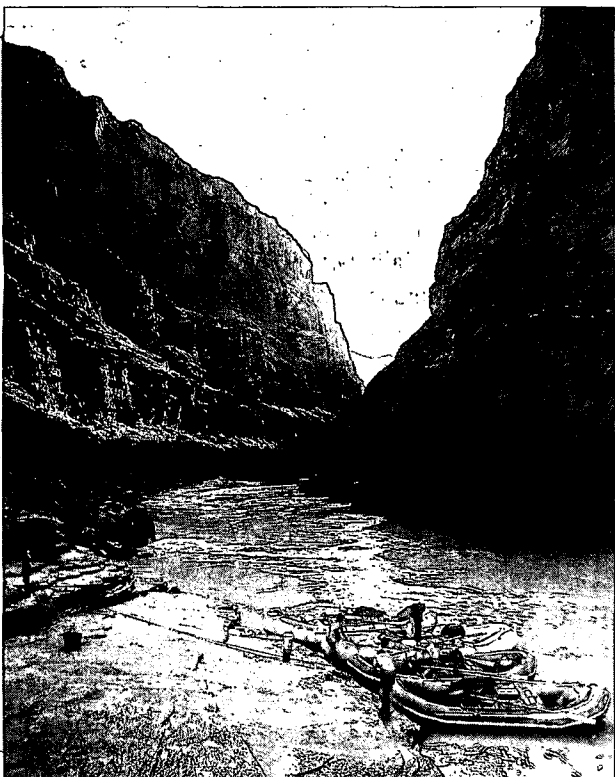
Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 30 de juliol al 14 d'agost

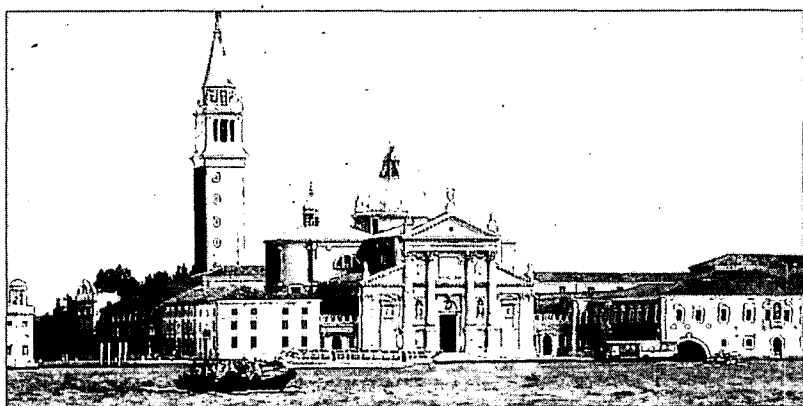
ESTATS UNITS: costa oest i Grand Canyon

VISITANT

- Los Angeles
- Laughlin
- Page
- Kanab
- Las Vegas
- San Jorge
- Mammoth Lakes
- San Francisco
- Sausalito
- Península de Monterrey
- Pismo Beach
- Carmel
- Los Angeles
- Santa Barbara
- platges de Santa Monica i San Pedro
- la missió de «San Carlos Borromeo» fundada per fra Ginebró
- i els parcs nacionals de:
 - Grand Canyon
 - Bryce Canyon
 - Zion Parc
 - Glen Canyon
 - Yosemite Parc
 - Monumental Valley

*Vol en avioneta i ferri
Pensió completa*

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

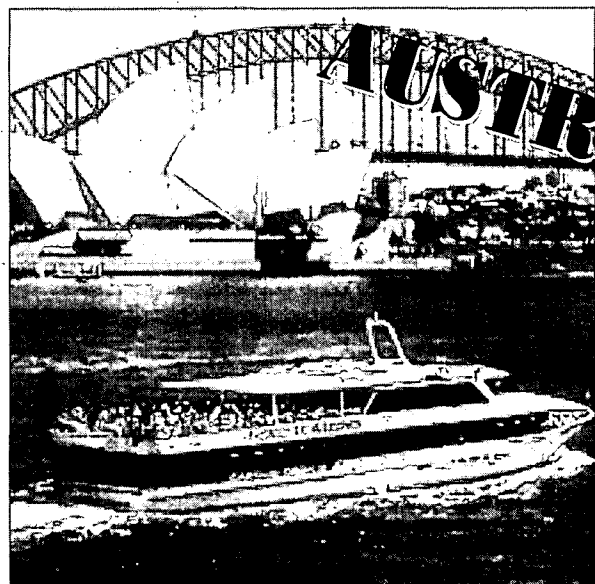
Del 30 d'octubre al 10 de novembre

DE LORETO A MEDDJUGORJE

passant per Trieste i Venècia

Ruta mariana pels santuaris de la costa adriàtica

Del 19 de novembre al 4 de desembre

Les comunitats humanes de l'altre extrem del planeta: els nostres antípodes i el seu entorn

Vacances plenes de sentit cristià

■ Molts joves dediquen part de l'estiu a camps de treball en l'àmbit de la malaltia

Les vacances són unes dates intocables en l'agenda de la majoria dels joves. Amb molt de temps planifiquem què farem, on anirem i quant podem gastar. Somiem amb aquestes dates i esperem amb ansietat que acabin

els exàmens o la feina per emprendre viatges, excursions o trobades amb amics. L'objectiu és desconnectar del ritme habitual i gaudir al màxim. No tots els joves, no obstant això, pensen només en ells mateixos a

l'hora de dissenyar les seves vacances. Sortosament, encara hi ha persones disposades a lliurar part d'aquest temps d'estiu per compartir la creu d'aquells que més pateixen.

Els joves voluntaris acompanyen els interns en les seves activitats.

Camp de treball amb disminuïts psíquics.

Lloc: Almacelles (Lleida).

Edat: De 18 a 25 anys.

Data: del 17 al 29 de juliol.

Organitzen: Germans de Sant Joan de Déu.

Contacte: Gmà. Mario Piera, tel. 936 563 151

No calen grans qualitats, ni domini d'idiomes, ni do de gent. L'única cosa necessària per apuntar-se al camp de treball que els germans de Sant Joan de Déu organitzen aquest mes de juliol a Almacelles és «capacitat per deixar-te sorprendre, per Déu i per les persones amb què et trobes», explica Mario Piera, organitzador del camp.

Fa 12 anys que cada estiu es reuneixen una desena de joves en aquesta localitat de Lleida amb l'únic objectiu d'apropar-se al món de la disminució psíquica, compartir les activitats que fan els interns i conèixer-los en el seu dia a dia. El d'Almacelles és un centre per a disminuïts psíquics en règim intern, amb diversos tipus de disminucions, des de les més lleus a les més greus. Els joves voluntaris se sumen al ritme del centre, a les seves activitats habituals i en aquelles extraordinàries que s'acostumen a fer a l'estiu. Treballen a l'hort, al taller de manipulats, acompanyen els interns en les diferents sortides que fan, o fins i tot van junts de camions.

No obstant això, Mario Piera reconeix que és un voluntariat poc agraït, que no s'obtenen resultats aparents i que pot provocar molts interrogants en els joves: «Compartir una estona amb un malalt pot ser horrorós: què dic, què faig, de quina manera puc ajudar-lo.» Es volen fer grans coses, aconseguir grans progressos i millores, però en aquest camp de treball, com intenta fer comprendre el Gmà. Mario, el que es demana és «senzillament compartir el teu temps,

i omplir-lo de converses aparentment intranscendents, de gestos subtils, de silencis còmplices o de rialles contagioses, ja que el veritablement important és la trobada que es produeix entre dues persones diferents que saben reconèixer al seu interior un valor mutu com a persona».

David Masobro, professor de religió de l'Institut de les Corts, anirà aquest estiu per primera vegada al camp de treball d'Almacelles. De tota manera, és un jove curtut en l'àmbit de la malaltia mental i la disminució psíquica. Fa set anys que col·labora amb els germans i les germanes hospitalàries i reconeix haver descobert un món que l'enriqueix moltíssim: «Són persones com tu o com jo, limitats per la malaltia, però que són capaços de rebre i de transmetre afecte, són més directes, més desinhibits, em sento molt estimat i agraït.» I és que tan sols pel fet de passejar les seves cel·les pronunciades pels pavellons, que per a alguns interns s'assembla a Dràcula, David ja fa riure i causa admiració als centres que col·labora.

Durant la segona quinzena de juliol, David s'unirà a set o vuit joves més en aquesta nova aventura d'Almacelles. Allà tornarà a descobrir que tot i la malaltia, a pesar del dolor i de la soledat, «aquestes persones són les preferides de Déu». Per això, el camp de treball actuarà en dos àmbits, en el servei al proïsme i en la relació amb Déu. Precisament aquests són els dos grans elements que componen l'esperit hospitalari. Tant al matí com a la tarda s'oferirà als joves voluntaris espais de pregària arrelats en allò que s'està vivint, donant sentit amb textos bíblics, amb cançons, amb salms... L'activitat de cada dia, la trobada i el tractament amb els malalts podrà així interioritzar-se i fer-se experiència viva en cadascun dels joves. En aquest sentit, Mario Piera té clar que la seva missió consisteix sobretot a «acompanyar els joves i no posar obstacles, no intentar que els joves tinguin una experiència determinada, sinó a poder recollir les empremtes que Déu va deixant i que ells les puguin veure i treballar». (S.G.)

Camp de treball Basida

Lloc: Aranjuez (Madrid).

Edat: A partir de 18 anys.

Data: Del 12 al 20 de juliol.

Organitzen: Religiosos Passionistes.

Contacte: Gmà. Antonio Rodríguez, tel. 913 020 607

«Hi ha feines que exigeixen estudis, tasques que es basen en un aprenentatge previ... però hi ha llocs en els quals haurem de posar en joc senzillament el que som, ni més ni menys, la nostra experiència, la nostra vida i sobretot la nostra estimació, comprensió i solidaritat...» Aquest lloc és Basida, una comunitat que treballa amb malalts de sida, «amb gent que té la seva vida una mica fumada», i en la qual els religiosos passionistes organitzen cada any un camp de treball.

A Basida, un grup d'entre 7 i 10 voluntaris conviuran uns dies amb malalts de sida, i compartiran amb ells la seva feina i intentaran transmetre'ls el millor de si mateixos: obertura, acollida, il·lusió i especialment vida. «És un camp de treball molt senzill, tan sols hem de viure. Viure amb els que viuen i "se'n van" a Basida. Més que un camp de treball és una universitat on s'aprèn a estimar i a trobar sentit a la vida», afirma el Gmà. Antonio Rodríguez, religiós passionista encarregat del camp de treball. Amb aquest camp de treball es pretén que els joves s'allunyin una mica de l'egocentrisme imperant en la societat i intentin, d'alguna manera, «viure per al proïsme i gastar la vida sense demanar res a canvi». La sida espanta, com la malaltia i el dolor en general, però gran part d'aquesta por està provocada per la ignorància. Una comunitat com la de Basida ajuda a perdre la por, es conviu amb la gent que aporta la saviesa de l'experiència i que conserva la il·lusió per viure tot i la malaltia. Per això la millor preparació dels voluntaris, comenta el Gmà. Antonio, és «no tenir prejudicis, portar il·lusió, estar disposat a adonar-se que la vida és més fàcil del que ens imaginem i que tan sols cal voler lliurar-se».

La convivència és la base al camp de treball de Basida.

Per a aquest camp de treball no es prepararà cap pla específic d'activitats, els voluntaris se sumaran al ritme habitual de vida a la comunitat de Basida. «És com una família on es viu des del matí fins a la nit en les tasques de la llar, es neteja, es fa el menjar, s'aixeca els que estan més malament, es treballa en alguna obra, al jardí, al camp... i ens refresquem en una piscina tots junts», explica Antonio. I tot això, viscut des de «l'opció del seguiment de Jesús a la creu, com a lluita per les estructures crucificants i des de l'apropament als crucificats del nostre món». És una gran experiència que eixampla el cor dels joves i els fa plantejaments molt seriosos sobre la seva vida. Per això Antonio no deixa d'encoratjar tothom a embarcar-se en aquest camp de treball «perquè s'aprèn a valorar moltes coses de la vida veient el clima de comunitat que es viu a Basida». (S.G.)

Colònies fora del comú

■ Amics de la Gent Gran organitza cada any diverses tandes de vacances adaptades per a ancians

Poc o res tenen a veure amb les habituals colònies per a infants. En les que organitza cada estiu Amics de la Gent Gran no varia únicament l'edat dels participants, sinó que el ritme és diferent, el temps passa a ser molt més flexible i perden importància el nombre i el dinamisme de les activitats. Aquest any marxaran en tres torns a Begues i Banyoles. Hi passaran deu dies en cases

adaptades per a gent molt gran i amb problemes de mobilitat. Els ancians i les ancianes passejaran, gaudiran del paisatge, faran excursions, i sobretot podran donar curs a la seva necessitat d'expressar-se i de sentir-se escoltats per algú. Serà un temps per gaudir d'unes petites vacances fora de l'ambient habitual, a les quals ells també tenen dret.

Són persones d'edat molt avançada, que necessiten ajuda per desplaçar-se i que travessen situacions de risc d'aïllament social. Aquest és el perfil dels ancians i les ancianes que cada estiu assisteixen a les vacances que l'associació Amics de la Gent Gran organitza. Són unes colònies de deu dies especialment adaptades per a gent gran. El més important és la companyia, el fet de sentir-se estimats i tenir uns dies per relacionar-se amb els companys de viatge i els voluntaris. Per tot això és fàcil entendre per què les colònies que preparen cada agost els Amics de la Gent Gran fan possible experiències inoblidables. I és que no repeteixen únicament els ancians, sinó que també ho fan els voluntaris.

Ana Alonso, educadora social de 25 anys, va assistir per primera vegada com a voluntària a les colònies el 1989. Amb prou feines tenia quinze anys i en va quedar absolutament meravellada. Va viure una experiència que li va tocar molt endins i que gairebé l'ha obligada a continuar repetint any rere any. Des de llavors també s'ha implicat de ple en aquesta associació dedicada al servei de gent gran sola i necessitada. En aquest sentit, el seu lliurament, com el de molts voluntaris d'Amics, forma part del seu compromís cristià, d'una opció per l'Evangeli i per la missió de donar-se al

No manca alegria ni diversió en les colònies que cada any organitza Amics de la Gent Gran.

màxim sense esperar-ne res a canvi. Amb els ancians, això no obstant, ella rep molt i se sent molt agraïda per això.

Aquesta jove voluntària reconeix que les d'Amics no són colònies normals, com les dels infants: «Aquí no hi ha gaires activitats, no poden fer gaires coses, per això dediquem molt temps a escoltar-los, a passejar-los, a fer tallers senzills i especialment a estar amb ells.» També es fa alguna sortida cultural, alguna excursió a indrets propers i algun dia es va de restaurant,

coses senzilles, però que aquesta gent gran, per les seves limitacions físiques, no poden fer normalment. «S'accontenten amb poc, no et demanen res, heim d'anar darrere seu, perquè el sol fet de sortir de casa ja els encanta», explica Ana alhora que es meravel·la per la senzillesa de la gent gran.

Molts fins i tot poden pensar que els ancians són tristos, avorrits, i que és més alegre treballar amb infants. Núria Calzada, una de les coordinadores de les vacances, reconeix que el ritme és diferent, que en

Els esplais, un producte a exportar

Un dels camps que més voluntariat mou a l'estiu i durant tot el curs escolar és el de l'educació en el temps lliure. A Catalunya l'esplai és el gran referent en aquest sentit. Cada any, quan arriba l'estiu, milers d'infants i joves s'embarquen en colònies i campaments per gaudir i posar la rúbrica a tot un any d'activitats.

Des de fa set anys el Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) manté contactes amb la República Dominicana després que aquest país centreamericà s'interessés per l'educació en el temps lliure. Al país caribeny no es treballa l'àmbit de l'oci i del temps lliure amb infants durant l'any, i només a l'agost es munta un 'casal d'estiu' durant cinc dies. També és cert que les seves prioritats són molt més bàsiques (higiene, salut, alimentació), però en aquests últims anys ha crescut el seu interès per l'educació en el temps d'oci.

Com ja va passar el 1997, aquest mes de juliol sis monitors dominicans, anomenats al seu país *facilitadors*, passaran uns dies a Barcelona, per conèixer més de prop la realitat dels esplais. Estaran en la preparació d'algunes colònies, hi assistiran després cinc dies, coneixeran casals d'estiu i prendran nota sobre el funcionament dels centres. A mig o llarg termini volen formar monitors perquè durant l'any també es pugui atendre l'educació en el temps lliure. També els agradaria muntar colònies i campaments, encara que això ja és més a llarg termini. Per tot això, els interessa molt el mètode emprat aquí, veure com es treballa i com s'organitza aquest treball. Aquest és el gran objectiu de la seva estada a Catalunya, on arriben el dia 30 de juny i s'estaran fins al 21 de juliol.

O P I N I Ó

L'aventura de conèixer-se

Han trucat a la porta, era en Ramon, ens diu que en unes colònies, mentre els nois i noies feien un taller, uns nois de fora el carrer han disparat contra els nanos i n'han ferit un i el consiliari que els acompanyava aquests dies...

L'escopeta era de perdigons... Tot ha quedat en el trasbals i l'ensurt dels primers moments, amanit amb una dosi d'indignació i d'ira, alhora que d'impotència, per part del consiliari lleument ferit.

Senyor! Se'ns en va del tot l'olla!

Et prego pels nois que han disparat... i et dono gràcies perquè sols tenien una escopeta de perdigons. Et prego per ells i per tants d'altres que com ells cerquen com «omplir» les seves vides amb experiències «noves», «impactants»...

Comentant els fets, la Maria em deia que la societat està malalta. És cert, Senyor, tots ho estem una mica i necessitem un cop més que ens guareixis...

Senyor, que en les activitats d'aquest estiu sapiguem contagiar als nostres nois i noies del desig d'una vida plena de sentit, coherent, autèntica... On la plenitud de la felicitat, on l'esclat de plaer no sigui la borratxera del cap de setmana, els *tripis* de torn o els *quiquis* «d'una nit d'estiu».

Que els nostres infants, adolescents i joves descobrei-

xin el plaer immens que hom pot sentir si es llencen a l'aventura més que apassionant de descobrir-se a si mateixos i conèixer-se.

Que, intrèpids, assumeixin els reptes d'estimar-se i acceptar-se tal com són, amb les seves mancances i defectes (que els sapiguem dir que és així com els estimem i, el que és més important, com Déu els estima).

Que, agosarats, entomin el risc de sortir d'ells mateixos per tal de descobrir aquells que els envolten i, des de l'amor i el servei, aprenguin a respectar i créixer al costat dels altres, sense fer distincions, acollint i respectant tothom.

Saps? penso que tenim molta feina a fer... Que la Maria té raó, que la nostra societat està malalta però, què caram! Tu ens has donat el «remei»... Senyor, que no ens faci por prendre unes quantes dosis de l'amor i el perdó que es desprenen de la teva creu perquè puguem contagiar-los a tothom... Un «tothom» que cal que tingui rostres, noms i cognoms..., el del noi i el consiliari ferits, però també els d'aquells que els van disparar perquè s'avorrien... Els de tots i cadascun dels monitors i monitores, infants, adolescents i joves del nostre moviment.

Santi Collell

consiliari del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC)

aquestes colònies tot és «lent, però segur», encara que adverteix que desgasten tant o més que les infantils. Però a diferència del treball amb infants, Núria creu que aquesta mena d'experiències amb gent gran fa madurar més el voluntari: «Són gent molt oberta, i no fan monòlegs com es podria pensar, és un intercanvi, n'aprens molt, ja que són persones que n'han vist de tots colors.» La relació personal és intensa i l'intercanvi generacional, inevitable. Per això l'últim dia de vacances és fàcil veure moltes llàgrimes, tant per part dels ancians, com per la dels voluntaris. Aleshores només quedarà esperar l'any vinent, en què un cop més, i si res ni ningú no diu el contrari, voluntaris i col·laboradors d'Amics de la Gent Gran tornaran a posar unes merescudes vacances a l'abast d'ancians i d'ancianes amb problemes físics i risc d'aïllament social.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Vaticà

església en el món

L'Eucaristia, cor i esperança del Jubileu

■ Celebrat el 47è Congrés Eucarístic Internacional

ROMA.— He tingut el goig s'assistir al 47è Congrés Eucarístic celebrat a Roma del 18 al 25 de juny. El tema de l'assemblea ha estat *Jesucrist, únic Salvador del món, Pa de vida nova*. Després d'haver recorregut les etapes de la vida de Crist,

marcades pel calendari litúrgic, el Jubileu de l'Encarnació ha arribat a un moment culminant en l'itinerari espiritual, amb el signe que millor expressa aquest gran «misteri de la fe»: l'Eucaristia.

Sense el do de l'Eucaristia, el Jubileu seria un fet limitat, un record, un fet llunyà. Però amb el sagrament de l'Eucaristia, Jesucrist és un Déu proper, operant i present en la vida de cada dia. Gràcies a l'Eucaristia, el Jubileu està viu i l'Església actua activament en el present de la humanitat i es projecta amb entusiasme cap al futur, anunciant un Crist present en el Pa i el Vi.

Tots els actes del Congrés han estat interessants i enriquidors. Destacaria les quatre catequesis que es van fer: *L'Eucaristia, presència de Crist entre els homes*, a càrrec del cardenal Francis Eugenes George, de Chicago; *L'Eucaristia, font de cultura*, del cardenal Lustiger de París; *Eucaristia, conversió i reconciliació amb Déu*, pel cardenal Christoph Schönborn de Viena. L'última catequesi la va donar el cardenal Norberto Rivera, de la Ciutat de Mèxic, sobre *L'Eucaristia i el dia del Senyor*. Totes elles van ser d'una gran profunditat espiritual i vivencial. Asseynalaria la catequesi donada pel cardenal Christoph, al qual m'UNEIX una gran amistat, que va resumir totes les altres catequesis quan va afirmar: «El sagrament de la Penitència juntament amb el sagrament de l'Eucaristia són els dos sagraments de la reconciliació amb Déu. Com el Pare bo, Déu ens acull i ens perdona.»

Va ser molt positiva l'experiència sobre l'Eucaristia que van testimoniar uns laics compromesos en el món de la cultura, la marginació, la família, la pastoral i el compromís social. Tots ells coincidien a afirmar que l'Eucaristia és la força, l'esperança i el centre de la seva vida.

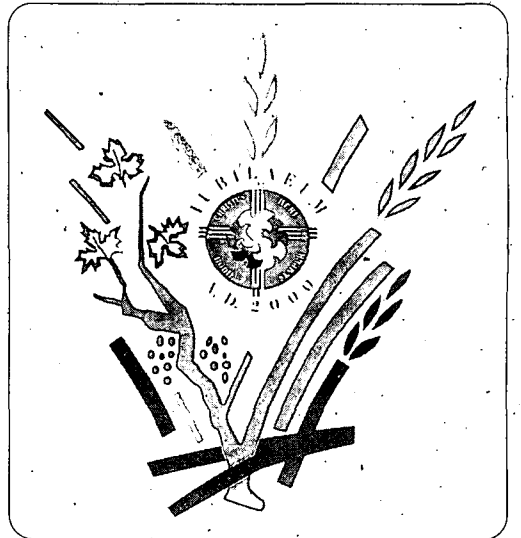
Van ser uns dies molt enriquidors tan

El Papa va destacar que l'Eucaristia és do infinit d'amor.

espiritualment com eclesialment perquè ens vam reunir persones de tots els continents: laics, religiosos, religioses, sacerdots, persones de totes les edats i condicions, acompanyades pels seus pastors i amb una mateixa inquietud: celebrar, viure i fer present el Crist, encarnat ara fa 2.000 anys en el si de Maria, per mitjà de l'Eucaristia en comunió amb tota l'Església i amb el nostre pastor el papa Joan Pau II.

Magda Marquès

Moments emotius

En aquest Congrés Eucarístic s'han pogut viure moments d'especial emoció. Un d'ells va ser quan més de 70.000 fidels van envair els carrers de Roma per venerar en processó Crist Eucaristia. Immers en aquesta riuada humana, Joan Pau II anava agenollat i fent pregària davant del sagrament. El transportava un camió adaptat per a l'ocasió, molt sobri, cobert amb un pal·li, on hi havia en un petit altar la custòdia. El Papa va voler que aquesta processó fos una confessió de fe, senzilla i respectuosa, dels cristians davant de la gent de la ciutat que s'ho mirava amb curiositat. Així ho va explicar durant la missa que va precedir la processó: «Amb humil orgull escortarem el sagrament eucarístic a través dels carrers de la ciutat, recorrent els edificis on la gent s'alegra, viu, pateix; recorrent les botigues i les oficines on es desenvolupa la vida diària. Ho posarem en contacte amb la nostra vida assetjada per mil perills, oprimida per preocupacions i penes, sotmesa al lent però inexorable desgast del temps.»

Un altre moment destacat va ser la representació, a la sala de les audiències generals, d'*El gran teatro del mundo*, el famós acte sacramental de Pedro Calderón de la Barca, en una versió de José Tamayo. Els actes sacramentals són obres de teatre religiós que pretenen establir un lligam profund entre el misteri de l'Eucaristia i l'existència humana.

Amb alegria i emoció els fidels mexicans van rebre la notícia que el proper Congrés Eucarístic Internacional es farà a Guadalajara (Mèxic) el 2004. L'arquebisbe de Guadalajara, el cardenal Juan Sandoval, va agrair al Sant Pare l'elecció de la seva ciutat com a seu del proper Congrés. Serà el primer que es farà a Mèxic i esdevindrà «una festa eucarística i un homenatge a la catolicitat», ha assegurat l'arquebisbe. I ha afegit: «El tema principal dels congressos sempre és l'Eucaristia, però en aquests últims anys s'ha buscat que també tinguí una dimensió social en què se subratlla el compromís social del cristià, la caritat i la solidaritat. El compromís social és una part fonamental de la projecció dels congressos internacionals.» (C.C.)

**JUNTA D'ACCIÓ
CONTRA LA LEPROA**
Amics dels leprosos

ONG DECLARADA D'UTILITAT PÚBLICA
35 ANYS D'EXPERIÈNCIA (1965-2000)

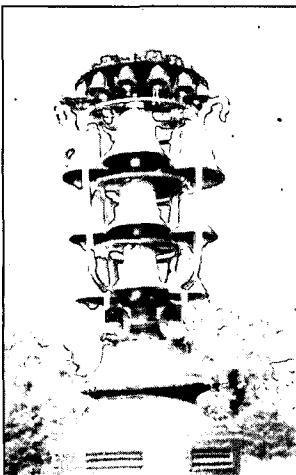
*Bones vacances i, si pots, contribueix
a les vacances d'un fill d'un lepros*

JAL - AMICS DELS LEPROSOS

Av. Barcelona, 40 - 43881 - Cunit (Tarragona) - Tel. 977 16 16 78

O bé a:

C/c 2100 1323 70 02 00049761 de "la Caixa", agència de Cunit (Tarragona)

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES / JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES / AUTOMATISMES /
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS / EQUIPS MEGAFONIA

Distribuïdor
oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44
08025 Barcelona

Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885

ermec@ermec.com <http://www.ermec.com/campanario.htm>

Vaticà

Fàtima: missatge d'esperança

■ La tercera part del secret no desvetlla cap apocalipsi

ROMA.— El 26 de juny el cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va avisar que qui esperés trobar grans revelacions sobre el futur o misteris en la tercera part del secret de Fàtima quedaria defraudat. Ho va assegurar en la presentació pública del text d'aquesta última part del secret.

El cardenal Ratzinger va voler deixar molt clar que el secret de Fàtima és una «revelació privada, una ajuda per a la fe. (...) És una ajuda que s'ofereix, però no és obligatori fer-ne ús. (...) En les revelacions privades reconegudes per l'Església es tracta d'ajudar-nos a comprendre els signes dels temps i a trobar la justa resposta de la fe davant d'ells».

La paraula clau de la tercera part del secret és «penitència», segons el cardenal Ratzinger: «Comprendre els signes dels temps significa comprendre la urgència de penitència, de la conversió i de la fe. Aquesta és la resposta adequada al moment històric.» Per al prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, les imatges d'aquest secret ens mostren la història «com a indret de la humana creativitat i de la convivència, però al mateix temps com a indret de les destruccions en què l'home destrueix el propi treball. (...) En la creu, meta i punt d'orientació de la història, la destrucció es transforma en salvació».

El 3 de gener del 1944 la vident Lucía va escriure la tercera part del secret que ara s'acaba de publicar íntegrament. En el text es parla del «bisbe vestit de blanc» (el Papa), bisbes, preveres, religiosos i religioses, i laics. El Papa els precedeix, tremolant i patint pels horrors que l'envolten; ruïnes i cadàvers. «El camí de l'Església es descriu com un viacrucis, com a camí en un temps de violència, de destruccions i de persecucions. Es pot veure representada la història de tot un segle. (...) El segle dels màrtirs, dels sofriments i de les persecucions contra l'Església; el segle de les guerres mundials i de moltes guerres locals», assenyala el cardenal Ratzinger. En aquest segle, la figura del Papa és essencial. En la visió, el Papa també mor en el camí dels màrtirs: «Va ser mort per un grup de soldats que li van disparar diversos trets d'arma

de foc i fletxes.» «¿No podia Joan Pau II, quan després de l'atemptat del 13 de maig del 1981 es va fer portar el text de la tercera part del secret, reconèixer-hi el seu propi destí?», es va preguntar el purpurat.

Sor Lucía ha mostrat la seva convicció que la tercera part del secret es refereix sobretot a la lluita del comunisme ateu contra l'Església i els cristians, i descriu l'immens patiment de les víctimes de la fe en el segle xx. Sobre la mort del Papa que mostra la visió, sor Lucía està d'acord amb l'afirmació de Joan Pau II: «Una mà materna va guiar la trajectòria de la bala, i el Papa agonitzant es va aturar al llindar de la mort.»

Missatge consolador

Segons el cardenal, la visió de Fàtima «vol fer mal·leable pel poder salvador de Déu una història de sang i llàgrimes. (...) La sang de Crist i la dels màrtirs estan considerades juntes: la sang dels màrtirs flueix dels braços de la creu. El seu martiri es du a terme de forma solidària amb la passió de Crist i esdevé una única cosa. Ells completen a favor del Cos de Crist el que encara falta als seus sofriments» i transmet un missatge d'esperança: «Cap sofriment no és va i una Església sofrint, de màrtirs, esdevé senyal orientador per a la recerca de Déu per part de l'home.» El sentit de la visió no és el de mostrar una pel·lícula sobre el futur ja fixat de forma irremediable, sinó el de mobilitzar les forces del canvi cap al bé.

El missatge de Fàtima es refereix a esdeveniments concrets que ja pertanyen al passat, però exhorta a la pregària com a camí per a la «salvació de les ànimes» i també a la penitència i a la conversió. El cardenal va finalitzar la seva intervenció subratllant que «el cor

El cardenal Ratzinger va explicar la tercera part del secret.

obert a Déu, purificat per la contemplació de Déu, és més fort que els fusells. El fiat de Maria ha canviat la història del món perquè ella ha introduït en el món el Salvador, perquè gràcies a aquest «sí» Déu es va poder fer home al nostre món

i així roman ara i per sempre. (...) El missatge de Fàtima ens convida a confiar en les paraules de Jesús: «En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jo 16,33)».

(C.C.)

Interrogants ètics i socials sobre el genoma

ROMA.— «És una de les aventures més fascinants de l'enginy humà que obre una nova era científica», afirmà el P. Roberto Colombo, responsable de la unitat d'investigació en Biologia i Genètica humana de la Universitat Catòlica de Milà. Al costat dels èxits, apareixen interrogants ètics i socials al voltant del genoma humà: «El coneixement del genoma és en si un bé, però ha de ser aconseguit respectant la dignitat inviolable dels subjectes sobre els quals es fa la investigació. I s'ha d'emprar amb fins legítims, com prevenir i guarir malalties. Seria lamentable que aquest coneixement

esdevingués eina de discriminació o reduís l'home a mer material biològic d'experimentació», alerta el P. Roberto. També es refereix als interessos econòmics: «Hi ha hagut inversions enormes de capitals, públics i privats. Molts n'esperen obtenir beneficis. L'important és que els beneficis siguin justos, neixin d'aplicacions lícites. Ningú no pot privar la comunitat científica internacional dels fruits d'una investigació com aquesta. Són patrimoni de la humanitat. No poden ser segrestats i per sempre cal custodiar-los amb cura perquè ningú no els faci malbé.»

(Zenit)

INDONÈSIA

Matança de 135 cristians

DUMA.— Un nou atac d'extremistes musulmans contra un llogaret cristià de les illes Moluques s'ha saldada amb 135 morts, 70 ferits, 292 cases cremades i l'església destruïda. L'incident és el més greu des que van esclatar els disturbis al gener del 1999 entre cristians i musulmans. Des de fa dos mesos s'ha passat dels enfrontaments entre les dues comunitats a atacs de grups extremistes musulmans arribats d'altres illes d'Indonèsia per combatre la «guerra santa» contra els cristians. (Zenit)

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

«La virginitat significa relació directa entre el Creador i la creatura»

■ Entrevista al P. Cencini, docent de Pastoral Vocacional de la Pontificia Universitat Salesiana

La celebració del Dia de l'Orgull Gai a Roma ha provocat una forta polèmica a Itàlia i en la premsa internacional. Un cop més s'ha presentat la imatge d'una Església que es mou amb dificultat davant del tema del sexe. Sobre sexualitat i vida consagrada reflexiona en aquesta entrevista el P. Amedeo Cencini, canosià, professor de Pastoral Vocacional de la Pontificia Universitat Salesiana i de Maduresa Afectiva en el Celibat Consagrat a la Pontificia Universitat Gregoriana.

—L'Església recalca que la sexualitat ha d'alliberar l'home i no esclavitzar-lo. Per què no s'entén aquesta posició?

—Fonamentalment per dos motius: per la mateixa Església i per la cultura contemporània. Pel que fa a la nostra responsabilitat, crec que paguem el preu d'un cert estil en què es presentava la sexualitat en el passat i potser no superat del tot: de forma fosca i enutjosa o preferint de vegades callar en una mena de «silenci impur». Crec que ens hem de preguntar en quina mesura hem estat capços de presentar una perspectiva positiva i alliberadora de la sexualitat, i de conjuguar la idea de sexualitat amb la de la bellesa. I quants, encara avui, entre els creients i els agents pastorals, són capços de fer veure el nexa que uneix la sexualitat amb la llibertat. Quant a la cultura moderna, és justament l'equívoc sobre la llibertat el que constitueix l'impediment més gran: mentre es continuï definint la llibertat com la pretensió de decidir sobre la pròpia vida en forma autònoma o com un seguit de drets limitats només pels drets dels altres serà molt difícil obrir-se a una idea de sexualitat que impliqui la responsabilitat per l'altre, o a una idea de llibertat que respecti les regles de l'amor.

—Quines dificultats hi ha a l'hora d'educar els joves?

—Hi ha la cultura del consum, o sigui, cada vegada més es comunica la idea que l'home ha vingut al món essencialment per consumir. I això des de la primera educació en la família, amb conseqüències molt serioses: la pèrdua del desig i la pobresa qualitativa dels desitjos; la incapacitat d'apreciar la bellesa íntima de les coses i de triar alguna cosa pel seu valor intrínsec i no perquè em serveixi; un narcisisme radical que ens tanca en nosaltres mateixos i ens fa insaciabls. La sexualitat es torna a poc a poc objecte de consum, una necessitat que cal satisfer, amb risc de desil·lusions i de frustracions. Els observadors més atents diuen que no obstant les proclames d'un cert pseudoalliberament sexual i, per tant, més enllà de l'aparença, el «consum de sexualitat» ha descendit molt en la societat o, almenys, ha caigut vertiginosament la capacitat de gaudir del sexe.

—Com afrontar aquests problemes amb els joves que volen emprendre la vida consagrada?

—Amb una claredat extrema i sense por d'afrontar amb l'individu l'esfera de

la sexualitat, perquè avui l'opció per la virginitat no és fàcil, com mai no ho ha estat. Acostumo a dir als joves que qui no té problemes en aquesta esfera és ell mateix un problema. Després, cal prestar molta atenció a la història del subjecte, a les seves vivències familiars i a les experiències passades, amb les ferides i els límits que formen part de la història de tothom, per arribar a determinar, en la mesura de les possibilitats, el grau de llibertat afectiva del jove. Llibertat que consisteix en dues certeses que són a l'arrel: la d'haver estat estimat, des de sempre i per sempre, i la de poder estimar. Només sobre la base d'aquestes dues certeses es pot emprendre un camí de consagració virginal, altrament la consagració corre el risc de transformar-se en un pes insuportable, i la vida, en una recerca contínua d'afecte i de comprensió destinada a quedar insatisfeta. S'ha de presen-

tar amb valor la perspectiva mística i més espiritual. S'ha d'encoratjar el jove a viure la relació amb Déu com una veritable relació afectiva, amb una persona vivent i real, com un intercanvi d'amor que sacia completament l'ésser humà.

—Quin testimoni poden donar els religiosos i les religioses?

—Poden donar testimoni amb la seva vida que és possible viure lliurement la pròpia sexualitat, no suportant-la i sense ser-ne esclaus. També que en la relació amb Déu l'afectivitat pot arribar a nivells inèdits de plenitud i de realització. Serà important que els consagrats donin testimoni mostrant realment serenitat i joia en la seva vida; però encara més important serà poder dir que la virginitat indica en certa manera la veritat de l'ésser humà, de tot ésser humà. La virginitat significa, en la seva arrel, relació directa, sense intermediaris, entre el Creador i la creatura; que l'home ha estat estimat i creat per Déu i, per tant, només Déu pot omplir el seu cor. La persona consagrada diu amb la seva opció que en el cor de tot home i de tota dona hi ha un espai que només pot ser ocupat per l'Etern; proclama amb força amb la virginitat que tot vivent és i està cridat a ser verge, i que en tot amor humà (des del conjugal fins a l'amistat) hi ha un

espai que ha de ser reservat per a Déu. Aquesta idea de la «virginitat universal», que cadascú és cridat a viure en el seu estat personal, em sembla una idea que podria canviar la forma de viure i de donar testimoni de la virginitat, convertint-la en un do i un compromís per a tothom. Potser és una revolució encara llunyana.

—La posició de l'Església és fruit d'un procés historicocultural. És possible aconseguir una visió més lineal tornant a les fonts evangèliques?

—Sí. Crec que la idea de fons, d'arrel bíblica, es troba justament en l'escena de la creació, on Déu dona a l'home-Adam un ésser que «estigui davant seu». És la idea de relació, d'alteritat. En la sexualitat es toca d'alguna manera el cim de l'alteritat, que en la diversitat sexual troba la seva expressió màxima. És molt important estar atents a tota homologació de l'altre, que és la negació de la relació. La sexualitat és i indica el moviment fonamental de l'ésser humà que tendeix cap a l'altre i troba la seva maduració en l'acollida incondicional de l'altre amb tota la seva diversitat. I si això és també la fe (com a reconeixement incondicional de l'Altre), llavors la sexualitat pot arribar a ser un camí propedèutic de l'adhesió creient. (VID)

VATICÀ

El Jubileu a les presons

ROMA.— La petició de Joan Pau II i els bisbes italians de fer un gest de clemència envers els detinguts amb motiu del seu Jubileu, que se celebrarà el 9 de juliol, ha desencadenat diferents reaccions en el món judicial i polític italià. Mentre el fiscal cap de Milà, Francesco Saverio Borrelli, ha comentat que «no veig què té a veure el Papa amb els problemes interns del nostre Estat», el líder del Partit Popular italià, Michele Lauria, ha indicat que «el Papa s'ha limitat legítimament a expressar un desig de caràcter humanitari i no ha interferit certament en la vida política italiana».

Per la seva part, el P. Giorgio Caniato, inspector general dels capellans de presons, s'ha declarat disgustat per «la instrumentalització d'aquests dies que no beneficia ningú i encara menys els detinguts. Aclarim un equívoc, no hi ha una mena de «dret a l'amnistia» en l'any jubilar». Per al P. Caniato, el Jubileu porta amb ell un missatge d'alliberament, «però en el sentit de «temps oportú» per a la reconciliació i la conversió, d'ocasió per alliberar l'home de tot el que determina el mal». Per tant, es tracta d'un alliberament que implica tots els que actuen a les presons, no únicament els detinguts: «El 9 de juliol no és el Jubileu dels empresonats, sinó a les presons. Abasta tothom que té a veure amb l'administració de justícia, agents de custòdia, etc. És una ocasió única per afrontar temes com la dignitat de l'home rere les reixes, la condició en què es viu, la violència que hi ha... i per replantejar el model de presó com a tal, una estructura que avui només s'enfoca cap a la repressió en lloc de cap a la rehabilitació.» (Zenit)

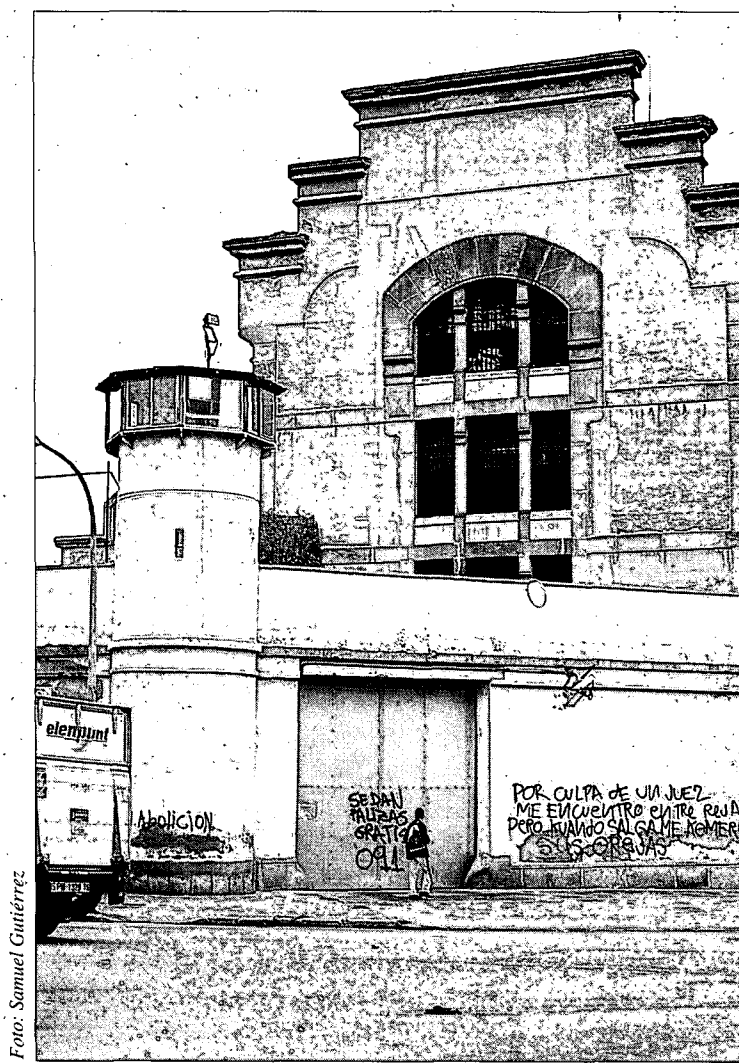

Foto: Samuel Gutiérrez

El Jubileu implica un missatge d'alliberament.

Espanya

«Junts en el Camí»

■ Jornada de Responsabilitat en el Trànsit

MADRID.— Amb motiu de la Jornada de la Responsabilitat en el Trànsit, que celebra l'Església catòlica cada any el primer diumenge de juliol, Mons. Ciriaco Benavente, bisbe promotor de la Pastoral de la Carretera, va emetre un missatge als conductors i usuaris de la carretera, titulat *Junts en el Camí*.

El missatge recull «la joia i l'esperança, però també les precaucions i pors que suscita la circulació rodada». Mons. Benavente destaca que la mobilitat és un signe característic de la nostra època i que «viure és caminar, moure's, seguir endavant, atalaiar nous horitzons». El text assenyala que el camí és, precisament, un dels signes importants d'aquest Jubileu. Per a Mons. Benavente, «la imatge del camí, la paràbola de la peregrinació, l'actitud del samarità resulten al·lisonadores per als que, per professió o per devoció, ens movem habitualment o de forma ocasional per les carreteres».

Marxar com a pelegrins implica sentir «com a compatriotes tots els homes i les dones que ens anem tro-

bant pel camí», reconèixer el rostre de Déu en els altres, en la natura. També encoratja a fer «dels nostres vehicles i dels nostres desplaçaments espais de conversió, àmbits de perfeccionament humà i cristià. Perquè no n'hi ha prou de ser cada vegada més experts en el maneig del vehicle; també hem d'aprendre cada dia a conduir-nos no saltres mateixos».

«La peregrinació comporta riscos —prosegueix el bisbe—, el cansament i la monotonia, les inclemències del clima, els perills previstos o les sorpreses ingrates, la temptació permanent de tornar al confort i la seguretat que dóna la vida ordinària i el dubte d'arribar a una meta, que s'endevina encara llunyana, assetgen el pelegrí en

cada tram de la seva ruta.» El missatge crida l'atenció sobre altres perills que implica la carretera: les presses, la velocitat, l'excés d'alcohol, la irresponsabilitat o la imprudència, etc.

El text posa l'accent en la responsabilitat que té qui condueix un vehicle assegurant que «cap progrés pot justificar els milers de vides que cada any es cobren les nostres carreteres», i subratlla el valor de la vida: «(...) ja ni tan sols ens immuten les notícies que ens arriben» de les víctimes d'accidents. Per això, s'afirma que «hem d'enregistrar en la consciència dels conductors i de tota la societat el valor sagrat de tota vida humana».

El missatge finalitza convidant a redescobrir, en aquest any jubilar, «qui es va fer "Camí, Veritat i Vida" per a l'home. (...) Ell camina amb nosaltres, pas a pas, dia a dia. La seva companyia il·lumina les nostres fosques, ens protegeix en els perills del camí, ens assegura la victòria en les batalles». (C.C.)

Lliurament dels premis Bravo 2000

MADRID.— El 30 de juny passat es van lliurar els premis Bravo 2000, atorgats per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació. Els guardonats van ser: la revista *Mundo Cristiano* y el seu director, José Joaquín Iriarte, premi Bravo de Premsa, mentre que el corresponsal de RNE a Roma i al Vaticà, Alejandro Alcalde, ho va ser en Ràdio. En tots dos casos es va valorar la professionalitat, el rigor i la potenciació dels valors humans i cristians. El model de televisió alternativa, exempta de criteris exclusivament econòmics i publicitaris, i la qualitat de la seva programació van ser els mèrits que va considerar el jurat per atorgar el Bravo de Televisió a La 2 de TVE; el disc de Fernando Arbex *Belén 2000. El Himno de la vida* va rebre el premi Bravo de Música; la pel·lícula de Benito Zambrano *Solas* va obtenir el Bravo de Cinema per la tasca d'equip de producció i l'excel·lent actuació dels seus intèrprets (María Galiana, Ana Fernández i Carlos Álvarez-Novoa); la trajectòria en premsa, ràdio i televisió de Manuel Martín Ferrand i la condició humana i de defensa de valors en les seves col·laboracions i treballs li van valer el Bravo especial. Finalment, l'exdelegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social de Granada Jesús Blanco Zuloaga, fundador de la revista *Fiesta* i iniciador dels cursos d'estiu sobre MCS, va ser guardonat amb el Bravo a la tasca diocesana en aquest sector pastoral. (SIC)

La nostra iniciativa de resar el Rosari conjuntament amb els Cristians Ortodoxos té tota l'aprovació del papa Joan Pau II. L'11 de desembre del 1992, el P. Werenfried fou invitat al Vaticà, on va dinar amb el Sant Pare. Després de l'àpat, el P. Werenfried oferí al Papa un Llibret del Rosari. El Papa, tanmateix, el va rebutjar amb aquests mots: «Gràcies, ja el conec. Cada dia en llegeixo una pàgina.»

El Sant Pare acull de bon grat la contribució que Ajuda a l'Església Necessitada ara està oferint a l'Església Ortodoxa per la reevangelització de Rússia:

El 13 d'octubre del 1992, el P. Werenfried resà el Rosari a la Plaça Roja de Moscou. Li feien costat dues religioses de la Nunciatura i un petit grup d'amics. Va ser un començament petit que portà grans conseqüències.

Dues setmanes després del nostre primer anunci radiofònic vam començar a enviar l'edició en rus del Llibret del Rosari als 50.000 creients de Rússia que ens ho havien demanat.

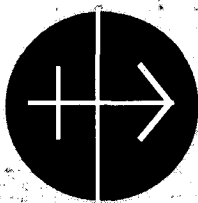
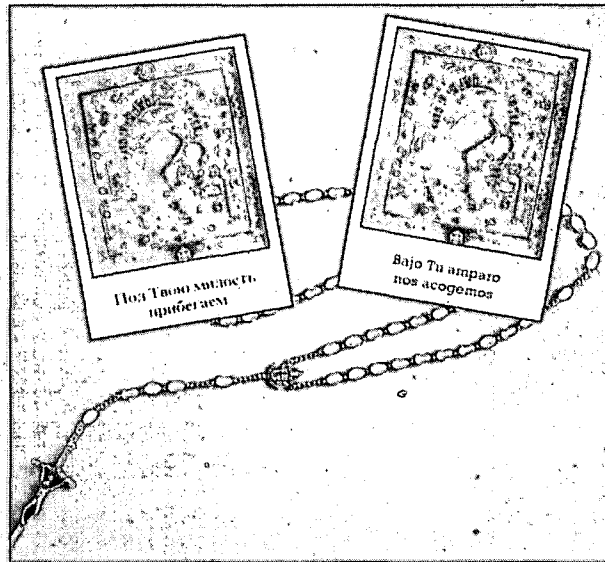
A l'Occident també hi tenen un gran interès. En alguns països se'ns han esgotat les existències de Llibrets i se n'han hagut de fer noves edicions. Si van continuant així les coses, aviat n'hauréu enviat milions de còpies a l'Est i l'Oest, amb la confiança que milions de persones estan pregant amb nosaltres per la conversió d'Occident, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església Ortodoxa i la Catòlica. Pregui amb nosaltres i, amb goig al cor, ajudi'ns a cobrir costos.

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 1.000 PESSETES. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la Teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Rússia que ens ho estan sol·licitant.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

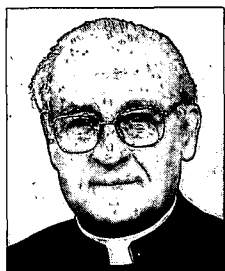
Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Via Augusta, 6 - 08006 Barcelona

☐ Vull rebre unint-me a la CAMPANYA.	Rosaris i llibrets	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb	Ptes	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐		C. Postal i Població
		Província

Carta Dominical

Jesucrist és la novetat permanent de la història

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Ignorem si els arquitectes egipcis intuïen el teorema de Pitàgores (VI-V aC) molt abans que fos enunciat per ell. Però sabien, i ho utilitzaven en les seves construccions, que amb una corda lligada pels extrems podien fer, sense error, un angle recte. El mètode era fer nou nusos en una corda, tots a la mateixa distància. Sabien que posant en línia recta quatre espais i en angle amb aquests tres espais, i estirant la resta de cinc espais, l'angle format pels trams de tres i quatre espais era un angle recte. El cert és que els quadrats dels costats de l'angle recte ($3 \times 3 + 4 \times 4 = 25$) eren igual al quadrat del costat més llarg ($5 \times 5 = 25$). Recordo això perquè el teorema segueix sent nou, en el sentit de vàlid

i actual, encara que vingui des de molts segles. I, d'alguna manera, d'aquesta *validesa* vull parlar.

«Què hi ha de nou?» és una fórmula de salutació molt significativa del nostre temps. Hi hagué un temps en què allò que era antic i tradicional tenia un valor dominant. Allò que era nou, com a tal, estava sota la sospita de desviació o de desmesura. Tanmateix, el desig de novetat no ha de ser un sentiment insignificant o mesquí. Té molta força. Està lligat, en l'home, a la necessitat i a la capacitat d'engendrar que li són essencials.

Quant a la fe, allò que és nou sembla que li convé. Fins i tot n'és un tret decisiu: Nova Aliança, nou Adam, nova vida, «heus aquí que faig totes les coses noves». Apartem del que és nou allò que li és un obstacle: la fugida endavant, la moda, la incapacitat de romandre, la ignorància tonta del passat i altres misèries. Resta quelcom que és fort i previ: el gust —si ho podem dir així— del naixement; el desig d'un altre món, el rebuig de resignar-se a allò que no funciona; la força de crear; l'espera, l'esperança, el sentit de promeses encara no acomplertes.

No hi ha dubte que l'evangeli és la bona nova; però anunciada des de fa molt de temps, conservada, dipositada en lloc segur. Això podria atorgar-li un caràcter conservador: encara que data de fa 2.000 anys, parado-

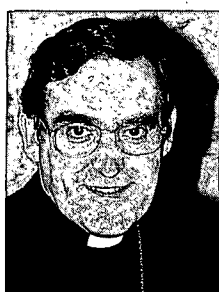
xalment és la *novetat* que no podem perdre ni canviar. La fe és memòria. De tal manera que els cristians han d'estar molt atents a mirar novament amb un ull sobre el passat i amb un ull sobre el futur.

Podem dir que hi ha dues classes de novetats. Una és, diríem, la novetat immediata: aquella d'allò que ahir no existia i avui es presenta davant nostre. L'altra novetat és decisiva: introdueix en la història humana un canvi que toca, en qualsevol ordre, el fons de les coses. Per això roman encara que les seves manifestacions canviïn, encara que el seu començament s'allunyi en el passat, perquè el canvi que aquesta novetat introdueix continua actiu i fecund. Es pot dir, en aquest sentit, que la novetat de la ciència (en el sentit modern) subsisteix perquè és una actitud de pensament, una marxa que cal *fer* sempre. Mai no es pot dir: «La ciència ja està feta; és darrere nostre», sense reconèixer que, en parlar així, hi ha una manca d'esperit científic.

No hi ha quelcom anàleg pel que fa referència a Jesucrist? Es tracta d'un canvi que ell introdueix, al qual res no fa córrer el risc de perdre actualitat. Si ens preocupem pel fet que ell estigui tan lluny en el temps, manifestem que no fem realitat la novetat permanent que hi ha en ell. Aquella persona que segueix el Crist percep el que hi ha d'absolutament nou en la seva mateixa vida perquè es transforma en un home nou.

Paraula i vida

Els maltractaments familiars

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Els mitjans de comunicació social presenten sovint una misèria que es dona en el si de les famílies: es tracta de les dones maltractades pels seus marits o companys, els nens recent nascuts abandonats per la seva mare, els maltractaments d'infants per part dels seus pares, fills que maten els pares i abusos sexuals entre membres de la família.

Tot això és el més oposat a la naturalesa del matrimoni creat per Déu. Perquè el matrimoni és l'íntima comunitat de vida i d'amor entre els esposos i el fonament de la família entesa com a unió amorosa entre totes els seus membres.

La norma bàsica de l'amor familiar és el respecte que mereix l'altra persona, el seu cos, la seva llibertat i el seu esperit. Aquesta és certament com la llei natural que ha de presidir la vida de la família i que ha de tenir molt present la llei civil per protegir i tutelar la institució familiar i tots els membres que la integren.

El respecte és expressió de l'amor. També ho és l'educació. El respecte i l'educació són valors molt necessaris en qualsevol convivència entre persones i especialment en la convivència conjugal i familiar.

El respecte ha d'estar ben present en cadascuna de les relacions familiars. En la relació entre l'espòs i l'esposa el respecte ha d'orientar la pròpia atracció mútua i substituir la passió egoista per la capacitat de diàleg i de comprensió. El respecte ha d'incloure els aspectes corporals i els de la personalitat de l'altre cònjuge, ha d'acollir la seva potencialitat procreadora, sense intentar gaudir de la sexualitat al marge de criteris objectius d'humanitat i de dignitat.

A la vegada, el respecte envers els fills ajuda a veure en ells un do preuat que s'ha rebut de Déu i de l'amor mutu entre els esposos. Els fills no són una propietat dels pares. Aquest respecte ha de començar des del moment de la concepció del fill i ha d'incloure tots els aspectes de la persona, també les seves minusvalideses

o malformacions. El respecte farà que els fills puguin esdevenir en el si de la família, amb un clima d'amor i de llibertat, persones madures i capaces d'autèntiques i gratificants relacions interpersonals.

És urgent que la societat reflexioni sobre la realitat dramàtica d'aquells maltractaments que ens fa palesa la misèria de la condició humana. Cal cercar les solucions adients i eficaces. Entre aquestes solucions considero que la més eficaç i més necessària és l'oferiment des de la infància d'una educació autèntica en els valors de la convivència més íntima, és a dir, en els valors de l'amor familiar.

Això demana valorar la persona humana com un ésser creat per Déu a la seva imatge i semblança, que té una dignitat i uns deures i uns drets fonamentals que s'han de respectar per part de tothom. Ofendre una persona humana —l'esposa, els fills, els pares, els germans— és ofendre Déu i denigra l'ofensor.

La família fonamentada en el matrimoni d'un home i una dona que s'estimen i creen un clima de serenor, de pau, de respecte i de llibertat entre tots els seus membres, és penyora de formació de persones equilibrades i madures que fan possible la creació de famílies, d'institucions i d'una societat on totes les persones són estimades i respectades, bandejant aquells maltractaments que ens avergonyeixen.

opinió

Zoom

Sembla que els investigadors públics i privats han arribat al final de la cursa per aconseguir la seqüenciació del genoma humà, fet d'altíssim valor científic, però al qual alhora se li atribueix incalculable valor econòmic. Malgrat que la presentació de l'èxit científic s'ha fet simultàniament a Washington i Londres, amb Clinton i Blair com a primers actors, i Craig Venter, president de la investigadora privada Celera Genomics, la cosa no es presenta del tot clara i caldrà esperar força temps per veure'n els bons resultats que optimistament s'anuncien.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Ineficàcia de les sancions econòmiques

Ho ha repetit el Sant Pare i és la posició oficial de l'Església catòlica que les sancions econòmiques com a càstig a determinants països han fet més mal que bé: vulneren greument els drets fonamentals de la població civil per viure i sobreviure amb dignitat.

L'ONU finalment ha reconegut aquest despropòsit, i ha decidit revisar últimament l'ús que fins ara ha fet d'aquest procediment la política internacional. La decisió va ser presa l'abril passat en el Consell de Seguretat. L'estudi ha estat confiat a experts i durarà sis mesos. Posteriorment, els països membres de l'ONU discutiran els resultats dels entesos i establiran els canvis que cal fer. L'objectiu és definir «sancions intel·ligents» que aconseguixin els seus objectius polítics, sense colpejar la població civil.

Durant la reunió del Consell de Seguretat, el mateix secretari, Kofi Annan, va dir que els resultats contradictoris assolits per les sancions de l'ONU «han fet sorgir seriosos dubtes sobre la seva eficàcia; de fet, en molts casos, els líders no es van limitar a transferir el pes dels embargaments a les poblacions, sinó que van aconseguir treure'n beneficis de manera perversa, com ara és en el mercat negre, en el control de la distribució dels recursos limitats i en l'explotació de les sancions com a pretext per eliminar l'oposició».

Les paraules del secretari general semblen fetes a mida per a l'Iraq, però hi ha moltes situacions similars. Continuen en vigor els càstigs econòmics imposats a l'Afganistan, Angola, l'Iraq, Libèria, Ruanda, Sierra Leone, el Sudan i Iugoslàvia. Alguns són països amb deute extern, subdesenvolupats i mancats de recursos propis; mentre que d'altres disposen de recursos propis però queden bloquejats de tota comercialització externa.

Joan Pau II va manifestar clarament aquest abús pel que fa a l'Iraq i a Cuba, on multituds d'infants moren per manca d'aliments o, com hem dit, per manca d'un mercat exterior.

Les sancions econòmiques i el deute extern clamen el crit al cel: és tota la comunitat internacional que ha de convèncer l'ONU de la injustícia i de la ineficàcia d'aquestes mesures.

Notes insignificants

Germà Adrià

El bon sacerdot

Senyor, l'Evangeli d'aquest diumenge, ens explica el teu contratemps a Natzaret.

No et van fer cas.

No tan sols no te'n van fer, sinó que la van prendre amb Tu. Està clar, com podia donar-los lliçons el fill d'un fuster senzill i pobre? Com podies Tu presumir de saviesa si et coneixien de petit pels carrers del poble i no havies estat alumne de cap universitat?

No et van voler escoltar.

I pel que els vas dir als teus deixebles, aquest contratemps et va saber greu. Segurament t'hauria agradat que els teus paisans comprenguessin el missatge d'amor que sembraves al món.

Vas ser massa agosarat, Senyor. La teva predicació feria les sensibilitats dels poderosos, dels savis, dels benestants, dels benpensants, dels fidels de sempre, dels complidors de la lletra de la Llei.

Al teu poble «no tenien fe». I vas anar als pobles veïns, i vas omplir de guiarment totes les trobades.

A vegades penso que avui passaria el mateix.

Segurament, pitjor.

M'imagino que un bon sacerdot anònim, d'aquests que han viscut silenciosos, fent el bé amb prudència i amb temor; i que proclamen la teva Paraula amb timidesa... M'imagino que de sobte, un dia decideix canviar de postura i es llança a sembrar el teu missatge amb audàcia.

I va per les places predicant. I va pels carrers i parla a tothom, i els diu el que els convé perquè siguin portadors del teu amor.

I el bon sacerdot, ja no té por de ningú. I si convé va davant de l'Ajuntament i clama justícia, i descobreix trampes o desvetlla posicions de privilegi.

I va pels bars i parla de Tu amb un desvergonyiment senzill, i recrimina a la barra del bar algun poderós del poble o de la ciutat que s'aprofita de la seva situació per enriquir-se.

I el bon sacerdot va pels llocs de govern de la seva autonomia i parla d'injustícies, d'abusos, d'oblits i de conductes poc clares.

I el bon capellà no té por de ningú. I tots saben que vagi on vagi, hauran d'escoltar les seves paraules de sinceritat i d'amor.

I per a ell no hi ha preferències entre els rics i els pobres, ni entre els del país i els immigrants. I per a ell no hi ha situació que amagui una injustícia, sense que ho digui amb claredat, fins i tot, davant dels que són injustos.

I el bon sacerdot, també va als palaus, als hotels i a les mansions.

I va als tuguris i als racons on alguns dormen al cel ras. I es fa amic de tothom. I ajuda els malalts del carrer, i si els porta a un hospital i no els atenen, s'enfronta amb els oficinistes, els metges i les infermeres.

El bon sacerdot ja és conegut arreu. I ni els seus amics, els altres sacerdots, ni les autoritats de tota mena, ni cap privilegiat no ho pot suportar.

I el prenen per boig, per excèntric. I alguna autoritat va parlar de tancar-lo una temporada. Potser amb un bon tractament psiquiàtric li passin les obsessions.

Podrà el bon sacerdot predicar-te obertament en algun lloc?

Punt de vista

Alex Seglers

Col·laborador de l'Àrea de Dret Eclesiàstic UAB
i membre del SEDASE

Joan Pau II i els sindicats

El Primer de Maig passat serà recordat com el dia en què les tres centrals sindicals italianes i l'Església van celebrar conjuntament la festa del Treball. No ens hauria d'estranyar veure Joan Pau II oficiar una missa amb milers de sindicalistes. Des de la *Rerum novarum* de Lleó XIII, passant pel Concili Vaticà II fins a la vigent doctrina social, el que ens ensenya la història és l'obsolescència del laïcisme i les injustícies del sistema neoliberal.

Jà en la primera encíclica social de Joan Pau II *Laborem exercens* (1981), es va assenyalar que la dimensió subjectiva del treball prevalia sobre l'objectiva, basada en la tècnica i la producció. D'aquesta subjectivitat dimana la naturalesa de la feina, perquè ser «persona» que treballa té prioritat sobre el fet de ser persona «que treballa». Els enfocaments economicistes i materialistes marginen l'home, i aquí rau la tragèdia del nostre temps: en la senyoria indeguda del capital sobre el treball humà, cosa que dificulta el destí universal dels béns. Per al Pontífex, els empresaris s'han d'obrir als drets socials i permetre que els treballadors obtinguin una remuneració justa que faci possible la seva vida familiar i la seva dignitat personal.

Per a la consecució d'aquests objectius Joan Pau II va convocar els sindicats en l'encíclica *Centesimus annus* (1991). El sindicalisme ha de prosseguir la seva lluita contra el capitalisme liberal i proposar com a alternativa no un sistema socialista, sinó una societat fundada en la feina lliure, l'empresa, la participació i el control oportú del mercat. Que quedi clar: l'empresa capitalista tindrà dret als seus beneficis

en la mesura en què la seva única finalitat no sigui maximitzar el lucre, sinó constituir-se en una comunitat de persones amb vista a resoldre les seves necessitats i oferir els béns i els serveis en profit de la societat, la qual cosa genera un dret als beneficis.

Com ha observat Antoni M. Oriol, en el seu llibre *Doctrina Social de la Iglesia* (ed. Noticias Cristianas), el «Capitalisme real, una vegada fracassat el Socialisme homònim, no és ni pot ser l'únic model d'organització econòmica, ja que, per si mateix, no assegura a tothom —individus i pobles— les condicions bàsiques de participació en el desenvolupament; es requereix, per tant, una programació responsable de part de tota la comunitat internacional, amb l'obertura consegüent de les nacions més fortes i la inserció coherent —que implica esforç i sacrifici— de les febles».

Així doncs, les reivindicacions invocades en la missa del Primer de Maig passat, com per exemple la condonació del deute extern dels països del Tercer i Quart Món, i que estan prou recolzades per una ciutadania cada vegada més sensible, cobren tot el seu sentit en la mesura en què representen

Un representant dels treballadors durant la celebració del Primer de Maig passat.

sacrificis insuportables que condueixen poblacions senceres a la fam i a la desesperació.

Per tot això, que el sindicalisme faci pinya amb el Papa no ha d'estranyar ningú, al contrari, és un símptoma d'esperança renovada en un futur millor.

saber escoltar

La llum i la gràcia de la fe

La fe és el gran do, teixit de llum i de gràcia. Llum i gràcia de la fe que, com dues bessones, son inseparables. No són pas realitats independents de l'objecte de la fe, que és nostre Senyor Jesucrist. Crist porta en si mateix la llum i l'Esperit Sant per al coneixement de la fe. Un teòleg actual escriu que «la llum de la fe resplendeix en el Crist i en la seva mediació per l'Església». Ja l'Apòstol indica que «som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Crist». Així Jesucrist és testimoni a si mateix i s'imposa per si mateix. Seria com una evidència en el ple sentit de la paraula i de la realitat. Es tracta, com li plau dir a von Balthasar, de l'evidència de la revelació.

Aquest teòleg i cardenal va escriure que «només l'amor es digne de fe». L'amor no pot ser sotmès a una demostració racional, precisament perquè és amor. L'amor es fa creïble a si mateix. L'amor de Déu, manifestat en Crist, convenç els humans i els dona certesa. Una certesa especial. Forta i clara.

Com se'ns comunica Crist? A través de l'Església, de la seva paraula i dels seus sacraments. Pels exponents més

representatius de l'Església: els sants. Per ells hi ha llum radiant en el món i esdevé claror l'amor diví. Els justos donen força a l'anunci de la fe. Ells poden realment convèncer. Perquè l'amor és sentit del ser.

El fonament i la veritat de la fe és allò que supera tota mena de coneixements i que, a pesar de tot, il·lumina tot coneixement. Li atorga profunditat i alçària, amplària i horitzó. És la llum que llumina des del primer dia de la creació i que resplendeix de manera plena en el Verb de Déu. En aquest Fill que és la manifestació clara que Déu ens estima. Amor que convenç. Més, l'únic que convenç. I que és la veritat que allibera.

Heus aquí frases i pensaments que he volgut comunicar als meus lectors. I que són fruit també de la impressió que m'ha fet una lectura teològica sobre la fe que excedeix tot coneixement. L'autor del llibre comprendrà la il·lusió que avui em fa expressar aquestes idees. Les seves i les meves.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Amistat

Més del mateix. No m'agraden gens, ja ho vaig dir, les reunions d'antics que es redueixen a evocacions nostàlgiques o a senzilles trobades d'esbarjo banal. Això no vol dir que totes hagin de ser assemblees constituents o convencions disciplinades. Una trobada d'antics consiliaris del moviment escolta, deu ser una reunió d'amistat. Una vivència, un exercici i un increment d'això. Es comptabilitzen els fracassos matrimonials, però pregunto: hi ha cap estadística de les amistats frustrades? Es parla de «parelles de fet» i de «companyes sentimentals» com d'unions que no han cristal·litzat en el matrimoni, però pregunto: se sap quants homes o dones mai no han tingut amics? Existeix el divorci matrimonial, és lícit el divorci dels amics? Alguns matrimonis es dissolen senzillament per monotonia, desapareix l'amistat per avoriment, deslleialtat o egoisme?

Si l'absència d'amistat pot ser una tragèdia social, quan el fenomen el mirem a través del prisma cristià la censura que mereix encara és més dura. Va ser el mateix Jesús qui va viure com a amic al seu poble i qui va convertir en amics els que en principi tan sols eren deixebles. Quan avui dia ens fem una revisió completa, descobrim una pandèmia, una generalitzada anèmia espiritual d'amistat, que disminueix l'èxit de moltes actuacions apostòliques.

I dic i assenyalo i denuncio aquests fets jo, a qui se m'ha concedit la gràcia de gaudir d'una amistat cristiana (no puc negar que també he patit divorcis). No parlo, doncs, dolgut o ressentit.

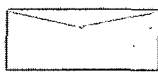
A Ciurana vam viure en amistat. Aquelles hores es van fer curtes. Vam viure i, en alguns casos, va créixer l'amistat; no va ser tan sols una mera companyonia. I no tan sols allà. Va passar fa pocs dies a la Facultat de Teologia de Barcelona. Mn. Jordi Font i Plana presentava la seva tesi doctoral que versava sobre la litúrgia en l'escoltisme d'aquest país i en una època determinada. Hi vam assistir un quants amics. Hi havia present el bisbe de Girona, el seu bisbe. Després de la sessió no em vaig poder estar de felicitar el doctorand, coneixia molt bé la seva tesi amb anterioritat a l'acte, però vaig felicitar també el bisbe per la seva assistència. Em va comentar que sempre havia acompanyat els seus sacerdots en aquests tràngols. Vaig sentir una gran alegria per ell i per Mn. Jordi. Fets com aquest modifiquen la vivència de l'exercici ministerial. Vaig recordar aquell altre bisbe, també nostre, que segons em van explicar havia obsequiat un dels seus sacerdots perquè havia deixat de fumar. Explico tot això sense enveja. He tingut la sort de rebre regals de quatre bisbes. I no vull amagar que també algun d'ells n'ha rebut de mi.

Aquesta reflexió d'avui no la considero banal. El dia que els sacerdots visquin immersos en un amor com aquest ofert pels seus superiors, companys de ministeri, familiars i amics del seu entorn laical; el dia que ells mateixos, tots, no tan sols uns privilegiats, s'obsequin sincerament i regularment, una cosa ben profunda haurà canviat. I irradiaran felicitat. I suscitaran vocacions.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanya (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

☐ El tanatori de Sant Andreu

Sr. Director,

Des de fa temps se sent parlar de la necessitat de construir un tanatori proper al cementiri de Sant Andreu; entenc que és bona la política de descentralització que s'està portant a terme. Una altra qüestió és escollir el lloc. Primer es parlava d'ubicar-lo en un edifici antic que al mateix temps es procedia a rehabilitar i se li donava una finalitat que serviria per assegurar la seva existència.

A causa d'un moviment ciutadà, ara s'opta per fer-lo dins del mateix cementiri substituint-lo per l'edifici singular, que a més comporta la substitució de tombes i nínxols que són propietat de famílies. Jo sóc titular des dels anys quaranta d'un nínxol. Quedi afectat o no, entenc que ha de ser molt dolorós per a les famílies afectades que es produeixi un trasllat de les despulles dels seus volguts familiars, d'on ells el van escollir.

És propi de societats que volen presumir de civilitzades i modernes el respecte dels nostres avantpassats, per tant espero que les autoritats sabran reaccionar positivament i sabran buscar solucions i respectar el descans dels nostres morts. No crec que sigui just que per evitar moviments ciutadans, en molts casos injustificats, s'afectin altres ciutadans que tenen uns drets, justament i legalment adquirits. Espero sabran respectar-los i actuaran amb justícia.

JOSEP M. RÓS i BARALDÉS
Barcelona

☐ Els col·laboradors de Gaudí

Sr. Director,

En el número 1.077 del vostre excel·lent setmanari, que va dedicar preferentment a Antoni Gaudí, un dels vostres col·laboradors, Oriol Camps, dedica una columna als qui van ser els ajudants de

l'eximí arquitecte. I proposa que hom parli una mica més dels ajudants que van estar al costat de Gaudí. Una proposta que em fa un plaer grandíssim, perquè justament entre els ajudants de Gaudí hi havia el meu pare. Oriol Camps l'esmenta d'esquiltrentes, però en dona el nom equivocant: Manuel Sugrañes. Passem per la «ñ» —el meu pare sempre va signar així i sóc jo qui he restablert l'ortografia catalana del nostre cognom. Però Manuel Sugranyes era, si no m'equivoco, un autor de revistes lleugeres del Paral·lel. El

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

☐ Uns minuts d'homilia, si us plau

Sr. Director,

Torno de missa de bon matí. La lectura per al dissabte de la 10a setmana del temps de durant l'any parell tracta de la vocació d'Eliseu. De com, en passar Elies i veure'l llaurar, li va llançar el mantell al damunt i Eliseu li va contestar: «Permeteu-me anar a besar els meus pares», cosa que Elies li va concedir. Inevitablement es pensa en Lluc 9,61; però allí Jesucrist no concedeix a l'aspirant el mateix desig. És Elies més misericordiós que el Nostre Salvador?

I, així, tots els dies laborables es llegeixen rutinàriament a les esglésies textos tan incomprensibles i sorprenents com el càstig a Saül per no haver donat a l'anatema les despulles dels amalecites; la mort d'Uries preparada per David per convertir en matrimoni amb la vídua l'adulteri amb la casada; la matança de setanta mil com a càstig del cens de població realitzat pel mateix rei; l'expulsió d'Adam i Eva del Paradís no pel pecat, sinó perquè no mengessin de l'arbre de la vida que els faria immortals... Es podria allargar moltíssim aquesta llista.

Problema sobre problema, pregunta sobre pregunta i, sense immutar-se, continuen els lectors llegint dia rere dia, durant tot l'any, textos alarmants i escandalosos o, si més no, inextricables i abstrusos, almenys per a qui tracta d'escollar-los atentament. Això no obstant, a gairebé cap lloc s'esmercen tres o quatre minuts per intentar aclarir alguna cosa al feligrès desconcertat. Jo sóc un dels feligresos desconcertats.

HÉCTOR SEVILLANO
Tortosa

meu pare es deia Domènec i va ser potser, de tots els ajudants, el més fidel i el qui ho va ser més temps.

Reusenc com ell, Gaudí el va acollir tantost el meu pare es va traslladar a Barcelona per estudiar arquitectura. I no el va deixar mai, fins a ser el primer que el va descobrir en el seu llit de mort a l'Hospital de la Santa Creu, després que havia estat atropellat per un tramvia. Els records de Gaudí passejant per l'escullera del port els diumenges al matí, cap a l'any vint, són entre els més vius de la meua infantesa.

Nombroses peces que figuren en els catàlegs de les obres del mestre van ser dibuixades pel meu pare, per exemple la famosa tanca de la Casa Miralles, situada al carrer Manuel Girona, i d'altres a Bellesguard i fins i tot a la Sagrada Família.

lia. Els arxius del meu pare estan dipositats al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, on els pot consultar qui s'interessi per aquest tema.

A part de la seva feina quotidiana al costat de Don Anton, el meu pare és l'autor d'uns quants xalets en el front de mar de Salou, els primers que es van edificar en aquella platja —especialment Voramar, una gran obra que va fer construir el benemèrit Ciriac Bonet i Escarrer. També té cases importants a l'Eixample de Barcelona, dins del patró noucentista, com la que fa cantonada de l'avinguda Diagonal amb el carrer de Tuset.

RAMON SUGRANYES DE FRANCH
Friburg (Suïssa)

☐ Un gran avís d'un esdeveniment més gran

Sr. Director,

Acabo de sortir de l'hospital, després d'una estada de vint-i-dos dies, sis dels quals els he passat a l'UVI; per neutralitzar un infart bastant complicat. Deu haver estat aquesta complicació precisament la que ha motivat la reflexió que ara explicaré. No cal dir que cadascú és lliure de mesurar la importància dels esdeveniments que li succeeixen, així com de deixar-los passar sense donar-hi importància o considerar-los com un de tants que visiten diàriament la humanitat.

Aquest infart, a part de la transcendència que tot dolor té per al cristià, m'ha posat al descobert el perquè de sofriments tan forts. La cosa és clara: Jesucrist va patir horriblement de cara a la glòria del Pare, o sigui, un gran sofriment per a una glòria infinita i sense necessitat que l'avisessin, ans al contrari i sempre amb domini de la situació.

Els mortals, com sabem, necessitem que ens avisin, però Déu no sol avisar amb discursos sinó més aviat amb fets, que cal considerar claríssimament. En el nostre cas, Déu ha avisat amb força duresa, però la proporció entre l'avís i el que està en joc —la vida eterna— no es pot expressar, és a dir, és un gran avís per a un esdeveniment més gran.

LLUÍS SANTAMARÍA SANTAMARÍA
Lleida

Setè aniversari de Na
Conxa Millan i Abril

Fa set anys que compartim la vida d'una altra manera; a la meua nova parròquia continuo trobant persones coratjoses com tu, amb les teves aficions i els teus ideals; a la novena sortida general els joves proclamaven: «Caminarem amb tot interès cap a una nova societat que fonamentalment suposa: crear un ambient de sinceritat i confiança en la família i amics. / Lluitar pels drets de tothom. / Informar-nos d'una manera crítica. / Exigir que els governants respectin la voluntat del poble. / Treballar amb un estudi i feina dignes per a tots. / Divertir-nos amb seny respectant el propi cos i el dels altres. / Respectar la natura. / Buscar mitjans per rehabilitar les persones marginades o delinqüents. / Obrir-nos a Déu i a la seva voluntat en el silenci i la pregària. / Cultivar valors humans que ens ennobleixin com a persones. / Caminarem, doncs, amb aquella disponibilitat que manifestà Maria en el seu revolucionari cant de lloança.» Gràcies Conxa per la teua presència en la meua final singladura, gràcies als qui fan present la teua presència.

Agustí

El dilluns dia 10 de juliol, commemoració comunitària a la parròquia del Cor de Maria (Pares Claretians), c/ Sant Antoni Maria Claret, 45, tel. 934 586 076, a les 20.00 hores del vespre.

El dimarts dia 18 de juliol a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Roger de Llúria, 80, commemoració a la missa de les 20.00 hores del vespre.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Vacances, tanmateix?

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Les darreres setmanes de juny representen en alguns àmbits pastorals una cascada de trobades de «fi de curs». Cada grup que es reuneix habitualment sembla sentir-se cridat a fer una reunió especial per marcar la interrupció de les vacances. No penso que hi hagi cap objecció de principi a aquesta pràctica, ni és el meu propòsit blasmar-la. El dret a reunió és quelcom que cal reconèixer a tothom, mentre no es demostrï el contrari. Però sovint, en aquest context, em plantejo algunes preguntes en relació, en primer lloc, amb la més bàsica de les reunions dels cristians: la missa dominical.

La missa dels joves

Una de les accions pastorals que acostuma a quedar afectada per aquest ritme del «curs» és la missa dels joves. Tot d'una, a començament de juliol, la missa dels joves —uns determinats cants i uns

determinats instruments, potser algun ritual propi— queda suprimida fins després de les vacances. Què significa això? Si només es tracta del fet que estan absents els músics i els cantaires, no seria gaire diferent del cas en què l'organista d'una església fa vacances. Però si la «missa dels joves» es planteja com la celebració que els joves «necessiten» per participar a la missa dominical, aleshores la qüestió és diversa. Perquè el ritme dominical no té interrupcions...

Aquesta és, doncs, una pregunta que crec legítima. Educar els joves acceptant que «necessiten» una determinada forma de celebració eucarística, i que altrament la missa és «avorrida», «no té sentit», «no s'aguanta», etc. és abocarlos a la deserció de la missa dominical. No nego la bona voluntat que hi ha en molts esforços d'aquest tipus, però em costa renunciar a creure que són esforços en una direcció equivocada. I si els joves deserten de la missa dominical per

aquests motius, no veig la manera com poden sentir el desig de col·laborar amb la gràcia de l'Esperit Sant si els convida a fer una ofrena de la seva vida per al ministeri, que té en la missa el seu senyal més decisiu d'identitat.

La proximitat pastoral

Potser molts de nosaltres haurem experimentat la dificultat de trobar una atenció adient en qüestions de salut en el temps més fort de les vacances. Ningú no discuteix la legitimitat de tenir uns dies de repòs, però també és cert que les necessitats d'aquest tipus no estan planificades, i en conseqüència no es poden responsablement deixar desateses.

No pot passar quelcom paral·lel en el nivell de l'atenció pastoral? De cap manera poso la més mínima sordina a la urgència d'un temps de repòs per als pastors de l'Església, sovint estressats en el seu treball de cada dia. D'altra

banda, en la perspectiva que el nombre i l'edat dels preveres demanarà —demana ja ara— esforços extraordinaris que exigiran encara més temps de repòs periòdic. Per això els fidels han de comprendre les absències legítimes dels pastors.

Però no es pot renunciar a la proximitat pastoral envers els fidels. Normalment, una bona entesa entre els preveres facilita assegurar aquesta proximitat, i les comunitats es posen en contacte amb preveres que no són els propis. Qui sap si es podria avançar encara més en aquest camí, i convertir aquesta situació en una oportunitat per oferir a la comunitat elements que habitualment no té: unes sessions de catequesi monogràfica, una aproximació a la *lectio divina*, unes trobades de diàleg eclesial, un assaig de cants o una aproximació a la música sagrada, una visió comentada de films que tenen especial interès, etc.

Vacances, tanmateix.

petites homilies

Enmig del poble

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

L'Església ha d'estar arrelada en el poble. El cristià ha de viure la seva fe enmig del poble. Veritats indiscutibles. Que corren, però, el risc d'ésser enteses en un sentit estètic i prou. Fa tan bonic contemplar des del cim d'una muntanya el poblet arredossat al campanar que sobresurt de les cases com la mare vetllant per la fillada. Però el cristià no està en el món com un monument venerable. En els pobles —en el món— la vida no hi és gens plàcida. La gent es mou i no sempre ho fa empenya per motius de bondat o d'amor. El poble concret tan aviat us rep brandant palmes, com us enlaira clavat a la creu. L'Església cal que estigui present enmig d'aquest poble que s'agita inquiet. Alliberant-lo dels mals esperits que porta dintre. Per això ha estat enviada al món. Com el seu Cap, Jesucrist. *Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi.*

Tasca difícil. Oimés, des del moment que el cristià té consciència que ell també és d'aquest poble. Pecador com tots. Necessitat del perdó de Déu com tothom. I de la comprensió i acolliment dels germans. I és en aquest recipient tan fràgil que Déu hi ha posat el seu do. El cristià ha de donar testimoni públic d'aquesta realitat. Amb la seva paraula. Que diu allò que ha rebut de Déu. Parlant amb valen-

Jesús consulta els llibres sagrats (retaule de la Catedral Vella de Salamanca, obra de Nicolás Florentino).

tia. Encara que sembli que no serveixi per res la seva veu. *Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: això diu el Senyor.* Llavors pot venir l'oposició. I fins i tot l'escàndol. *D'on li ve tot això?... No és el fuster, el fill de Maria...?* Perquè sempre partim de la pretensió de conèixer-ho tot amb la nostra experiència. Qui ha fet mai, però, l'experiència exhaustiva de Déu? Ell és la sorpresa inacabable. *T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït.* Que no volen veure més enllà de les aparences. *La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents.*

Inutilitat? *Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.* El sermó silenciós de la simple presència. Vet aquí l'eficàcia heroica que avui més que mai necessitem. Presència cristiana humil. Sofrent. Perseverant. Entre els rebels que estimem. Els fills que ho han abandonat tot. Els àmics que tiren per altres sendes. El poble que ens ignora. O ens combat. Presència fecunda amb la fecunditat que Déu li dona. *M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat, per causa de Crist* —no oblidéssim mai, aquest final. *Quan sóc feble, és quan sóc realment fort. Tinc dintre, meu la força de Crist.* Sempre present enmig del poble.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JULIOL

9. Diumenge

XIV de durant l'any. Verd. Lectures: Ezequiel 2, 2-5 / Salm 122 / 2 Corintis 12,7-10 / Marc 6,1-6ALTRES CELEBRACIONS: *Nostra Senyora Reina de la Pau.* Sants, Ciril, b. mr.; Brici, b.; Patermuci, mr.; Zenó, sold. i cpmes. mrs. Santa Anatólia, vg. mr.; Verònica Giuliani, franc.; Everilda, vg.

Festa Major: a Arenys de Mar, Banyeres del Penedès, Esparreguera, Martinet, Molló (Festa del Roser), Polinyà i Viladecavalls.

10. Dilluns

Fèria. *Verd.* Lectures: Osees 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol, mr.; Gener, Fèlix, Silvà, Vidal, Marçal i grms. mrs. Santes, Rufina i Secunda, vgs. mrs.; Amelberga i Amàlia, vgs., i Amèlia, vda.,

Festa Major: a Cunit, Erill-la-Vall, Lliçà de Vall, Premià de Mar, Súria, Toses, Vallfogona de Riucorb i Vilaverd.

11. Dimarts

Sant Benet, ab. fdr. Patró d'Europa (F) Blanc. Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius I, p. mr.; Cindeu, prev. mr.; Sabí. Santa Olga, reina.

Festa Major: a Lledó d'Empordà i Pallejà.

12. Dimecres

Fèria. *Verd.* Lectures: Osees 10,1-3.7-8.12 / Salm 104 / Mateu 10,1-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Gualbert; ab.; Abundi, prev. mr.; Nabor i Fèlix, mrs.; Jasó, deix. de Jesús; Vivenciol, b. Santes, Marciana, vg. mr., i Epifana, mr.

13. Dijous

Fèria. *Verd.* Lectures: Osees 11,1-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15. Si es vol: *Sant Enric, emperador (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anacleto, p. mr.; Joel i Esdras, profs; Siles, deix. dels Apòstols.; Salutari, diaca. Santes, Sara, vg., i Miropes, mr.

14. Divendres

Fèria. *Verd.* Lectures: Osees 14, 2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23. Si es vol: *Sant Camil de Lel·lis, fund. (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Solano, franc.; Focas, b. mr.; Optacià, b.; Just, sold. mr. Santa Adela, vda.

15. Dissabte

Sant Bonaventura, franc., bisbe, cardenal i doctor (MO) Blanc. Lectures: Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pompili M. Pirroti, escolapi; Antíoc metge, mr.; Abudemi, mr. Santes, Zòsima i Bonosa, mrs.

Festa Major: a Torredembarra.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV de durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Ez 2,2-5

Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

Salm responsorial

122,1-2a, 2bcd, 3-4 (R.: 2cd)

A vós, que teniu el tron dalt del cel, aixeco els meus ulls.

Com l'esclau té els ulls posats en les mans del seu amo.

R. Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.

Com l'esclava té els seus ulls en les mans de la mestressa, tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres. *R.*

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, estem saturats de menyspreu. La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents. *R.*

Lectura segona

2Co 12,7-10

Estic content de gloriar-me de les meves febleses: gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més

febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

Al·leluia

Lc 4,18

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.

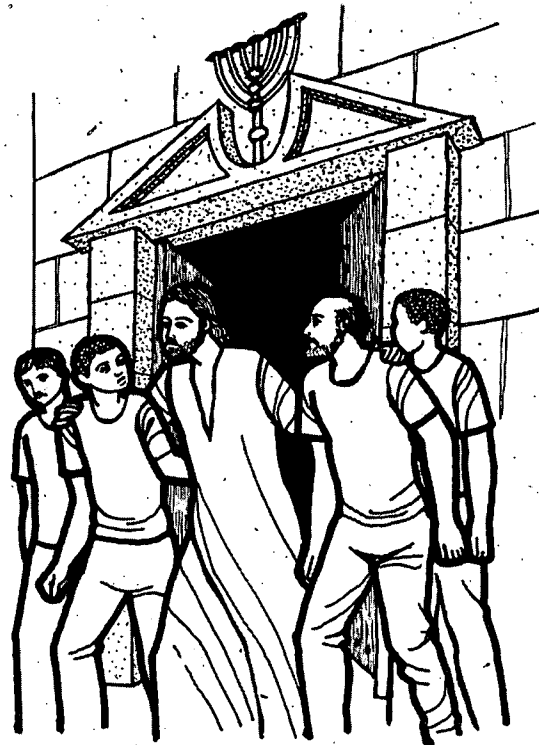
Evangeli

Mc 6,1-6

Els profetes només són mal rebuts en el seu poble

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava. »

Barcelona

diòcesis

Càritas ha atès més de disset mil persones al llarg del 1999

■ La manca de recursos consolida la demanda d'aliments en espècies

BARCELONA.— Durant l'any 1999 Càritas diocesana de Barcelona va atendre un total de 17.774 persones, tres mil més que l'any anterior, amb un pressupost de 1.627 milions. El perfil mitjà d'acord amb els percentatges de la memòria presentada per l'entitat és el d'una dona (un 55,5% del total de persones ateses són dones) que té menys de 45 anys i viu sola, que és de nacionalitat espanyola i que, tot i estar en edat de treballar, no té feina.

Si bé aquest és el perfil a grans trets de les persones ateses per Càritas, cal destacar altres dades sociològiques i de tendències detectades per l'entitat. D'aquesta manera, augmenta el nombre d'estrangers atesos per Càritas si tenim en compte que, mentre l'any 1998 constituïa un 21,5%, el 1999 aquesta xifra ha augmentat en deu punts. S'incrementa igualment el nombre de persones que, per situacions familiars complexes, per trastorns psicològics o per situacions diverses, queden excloses del món del treball, que els permetria d'accedir a una certa normalització.

Altres dades registrades són que el 79,5% de les demandes a Càritas es van fer per problemes de tipus econòmic i que, d'aquest percentatge, el 41% presentava ingressos insuficients per viure i el 11,3% tenia una manca total de recursos. És per això que Càritas ha detectat que ha augmentat la demanda i el consegüent lliurament d'aliments en espècies, que per bé que es considerava superat ara tendeix a consolidar-se. Els problemes de salut són també significatius: en el 21% de les famílies ateses hi havia algun membre que patia una malaltia orgànica im-

portant, mentre que en el 14,9% patia alguna mena de malaltia psíquica.

Pel que fa a l'habitatge, s'ha doblat el percentatge de persones ateses que no tenen habitatge o viuen amuntegades. S'ha passat del 4,4% del 1998 al 8,6% el 1999. En aquest sentit, Joaquim Sabater, secretari general de Càritas diocesana de Barcelona, va afirmar durant la presentació de la memòria, que va tenir lloc el 22 de juny passat, que «una família sense habitatge digne difícilment podrà seguir un procés per superar altres mancances».

En l'àmbit de la vellesa, el problema més rellevant que presenten els ancians atesos per Càritas és la dificultat per viure d'una manera autònoma, seguit dels problemes de soledat, les mancances afectives i l'absència de familiars directes. L'informe de Càritas, pel que fa a això, recorda que «hi ha un nombre important de persones grans que cobren pensions que no arriben a les

El problema més rellevant que presenten els ancians atesos per Càritas és la dificultat per viure d'una manera autònoma.

40.000 pessetes al mes, que no tenen dret a cobrar la pensió mínima de jubilació, generalment per haver tingut sempre una

economia precària. Aquestes pensions en àrees com la de Barcelona i la seva zona metropolitana, amb un nivell de vida més elevat, fa que hi hagi veritables situacions de pobresa. Persones que viuen soles en habitatges deteriorats, sense ascensor, aspectes que contribueixen a l'aïllament i a la marginació dels ancians».

Amb un cost de 326.789 pessetes un total de 1.085 persones s'han pogut beneficiar del Programa de Vellesa de Càritas diocesana de Barcelona. Els projectes del programa han permès entre d'altres coses portar un àpat calent al dia als vells amb escassos recursos econòmics i que no poden sortir de casa o pagar-los el dinar en algun centre pròxim, així com oferir-los uns dies de convivència i d'esbarjo durant l'estiu en algun lloc fora de la seva residència habitual. El Programa de Vellesa ha permès també que 59 persones es beneficiïn del programa d'ajuda econòmica per estada en residència mentre no els ha estat aprovada una plaça en una de concertada o pública, així

com el Programa d'Habitatges Tutelats ha possibilitat que un total de set persones comparteixin un equipament situat a Cornellà.

En l'àmbit de migració es dobla el percentatge de persones immigrants que no tenen possibilitats d'obtenir la documentació: el 9,4% enfront del 4,6% de l'any 1998. Càritas constata així mateix un increment de les dificultats derivades del desconeixement de la llengua. Pel que fa a les persones que es troben en situació d'atur, la xifra arriba al 40,9% en incloure-hi les persones immigrades sense documentació. La manca de formació (13,2%) afecta sensiblement la població en edat laboral atesa per l'entitat. S'ha detectat igualment que el treball precari, sense contractes, de curta durada, els llargs i mòbils horaris laborals, els baixos salaris, etc. són factors greus d'inestabilitat en la vida de les persones ateses i condiciona profundament els seus projectes de futur. Vet aquí la dificultat de les famílies monoparentals, un 13,4% del total de famílies ateses el 1999, que han d'atendre els fills en solitari sense una flexibilitat laboral.

Establir vincles

Un dels serveis que ofereix Càritas és l'Atenció i Orientació Psicològica ja que, en certs casos, és part integrant de l'ajuda global que cal donar a la persona o família. L'atenció psicològica es complementa amb tres projectes específics: psicoteràpia, reeducació infantil i el projecte d'atenció a persones amb un trastorn mental sever: Vincles.

El projecte Vincles es va iniciar durant l'any 1999 després que els treballadors socials de Càritas detectessin un augment important del nombre de persones que s'adreçaven als serveis socials i que patien trastorns mentals greus, cosa que interferia en les intervencions de la treballadora social en la seva tasca de millorar la situació de la persona necessitada. Des que va començar, cinquanta persones se n'han beneficiat. El projecte Vincles ofereix una atenció psiquiàtrica, social i psicològica a les persones que tenen una malaltia mental greu i que, per diferents motius, no són ateses per la xarxa de salut mental pública.

Tot i que el desenvolupament d'aquest projecte constarà de tres fases, només s'ha posat en marxa la primera, consistent en la creació d'un equip ambulatori itinerant format per

un psiquiatra, un psicòleg i una ATS. Aquest equip es desplaça per atendre els malalts al seu entorn propi i és responsable de fer un diagnòstic psicològic i psiquiàtric acurat. A partir d'aquí, i conjuntament amb la treballadora social que porta la persona, es dissenya un pla d'intervenció.

Joaquim Sabater, secretari general de Càritas, va indicar durant la presentació de la memòria de l'entitat que el servei s'havia quedat petit i que l'objectiu darrer és aconseguir que el malalt millori la seva qualitat de vida, que surti del seu aïllament i pugui establir vincles amb el seu entorn, la seva família i la resta de la societat.

Al llarg de l'any 2000 es preveu consolidar la primera fase del projecte Vincles i començar a plantejar la possibilitat d'engegar la segona fase, amb la creació d'un centre de dia per atendre-hi els malalts que ja estiguin en tractament i que necessitin aquest recurs. Es deixa per a més endavant la posada en marxa de la tercera fase del projecte, que consistiria en la creació d'un centre residencial tutelat per a aquests malalts que viuen sols i no tenen familiars.

Carme Munté

Barcelona

Ha mort Mn. Francesc Cima

■ Apòstol dels joves fins al darrer moment

TERRASSA.— El dissabte 17 de juny al vespre, va morir Mn. Francesc Cima, a l'edat de 78 anys. Va ser sempre un apòstol dels joves. Amb dots pedagògiques —de paraula i per escrit— sabia presentar la fe de manera joiosa. Fou conseller i confessor de moltes persones. Havia fundat dues cases de colònies i el Casal del Roser a Gisclareny com a lloc d'espiritualitat. Ha escrit quatre llibres en forma de *Converses amb l'ermità*.

Francesc Cima i Garrigó va néixer a Blancafort (Tarragona). Vingué de nen a Terrassa i fou jove de l'Acció Catòlica. Va entrar al Seminari de Barcelona. Ordenat pel Dr. Gregori Modrego, va ser vicari a Sitges i a Vilafranca. Passà a Barcelona com a vicari de Sant Just i Pastor i de Jesús de Gràcia (residint a la Casa Sacerdotal de la Balmesiana). Va tornar a Terrassa com a beneficiat de la parròquia del Sant Esperit, on ha estat més de quaranta anys. Ha esmerçat els dons de consell, de pedagogia —el seu pare va ser un mestre molt apreciat—, d'il·lusió i de bon humor: els acudits eren una de les seves característiques.

Va ser consiliari diocesà d'Aspirants d'Acció Catòlica, professor de Religió a l'Institut Egara, capellà de les Carmelites Descalces. Consiliari de grups i conseller de persones. Fundà les cases de Colònies de Ca n' Aregall (Corbera de Llobregat) i de Viladoms (Vacarisses), sense estalviar la seva traça en bricolatge!

Després d'una dolorosa malaltia que portà amb esperança cristiana, va morir a casa seva (com ell volia). Fins als darrers dies va rebre visites i treballà en la redacció del quart volum de les *Converses amb l'ermità*. Aquest és un personatge de ficció que viu en una antiga parròquia de muntanya i respon a qüestions actuals de la vida de fe que li fa un jove. L'acció se situa a Sant Miquel de Turbians. I és que Mn. Cima havia comprat la rectoria de Gisclareny —sobre Bagà, al bisbat de Solsona— per fer-ne el Casal del Roser: lloc d'espiritualitat i de convivències per a grups cristians. Hi tenia el cor posat. Després de les exèquies a Terrassa, un cen-

Mn. Francesc Cima.

Els joves amb el fèretre.

nar de persones el van acompanyar fins al cementiri de Gisclareny, on ha volgut ser enterrat.

La capella ardent va ser instal·lada a la basílica del Sant Esperit. Des de la rebuda

del seu cos, les misses, els laudes i les vespres (que es resen cada dia amb el poble) foren de difunts. Hi passaren in comptables persones. La missa exequial va omplir l'àmplia nau de gom a gom i

l'alcalde de Terrassa, Manel Royes, acompanyà la família. Van concelebrar una seixantena de sacerdots. Va presidir i predicar el bisbe emèrit de Lleida Mons. Ramon Malla, company de Mn. Cima al Seminari de Barcelona. Es va llegir una carta del cardenal Ricard M. Carles. Es van adherir a l'acte Mons. Torrella, arquebisbe emèrit de Tarragona, i els bisbes Antoni Deig (Solsona) i Carles Soler (auxiliar de Barcelona), absents.

Molts adults li han fet costat, a ell i als familiars. No es veu sovint que un sacerdot mort ja gran sigui portat a espatlles pels joves de la parròquia, que li havien fet una vetlla de pregària el dia abans. Mn. Cima ha pogut veure ressorgir la pastoral amb joves que no volien acabar el seu procés amb la Confirmació, i que ara formen part del Moviment Cristià de Joves en connexió amb la Delegació diocesana.

Els testimonis llegits al final de la missa exequial i l'aplaudiment del poble fidel donen fe de com era estimat. Com a recordatori es va repartir un opuscle amb el seu testament espiritual, acompanyat de la fotocòpia del seu darrer escrit (12 de maig), on insisteix que a Déu li agrada perdonar. Heus aquí un passatge del seu testament espiritual: «Tinc tantes coses per agrair a tanta gent que les meves simpaties per la majoria de persones són innombrables! A la gent més gran que jo, als de la meua edat, als més joves, als joves i als infants, tinc tantes coses per agrair-los, que els envio una abraçada a tots i els prometo la meua pregària des del Cel.»

F. Xavier Aróztegui,
prevere

Sant Cristòfol del Regomir

BARCELONA.— El 10 de juliol se celebrarà la festivitat de Sant Cristòfol, un dels sants més llegendaris i venerats del cristianisme. El culte a sant Cristòfol es va estendre per tot Europa durant l'edat mitjana. Es va tenir com a especial protector de les pestes, la fam i tota mena de calamitats, per desgràcia tan abundoses en tot l'occident medieval i que tant van minvar les poblacions d'aquests països.

A Barcelona, sembla que aquesta antiga devoció va iniciar-se entre els veïns del barri del Regomir. Els menestrals d'aquest barri, la major part dels quals eren manyans o serrallers, tenien una especial devoció a la imatge de sant Cristòfol, coneguda com a sant Cristòfol dels Negres, és a dir, dels serrallers, que eren nomenats pel poble «els negres» perquè anaven bruts de la pols de la ferralla.

Durant els segles XVIII i XIX, el dia 10 de juliol, a més de la celebració religiosa, es feia una gran fira, que a Barcelona era la primera de l'estiu, on es venien flors,

fruits i en especial ventalls. Era costum que hi anessin les parelles que festejaven, a comprar el ventall propi per a la temporada. Els carrers del Regomir eren il·luminats amb fanalets i els terres eren encatífats amb romaní, espígol i altres plantes, que aromatitzaven l'ambient.

L'any 1906 foren suprimides per part de l'Ajuntament les fires del barri, i la festa de Sant Cristòfol va ser tan deslluïda que els administradors de la capella van témer que en temps molt breu es perdés del tot.

Com que segons una antiga creença, estesa per tot el món cristià, qui veia la imatge de sant Cristòfol estava salvat de mort violenta, durant tot el dia, els caminants l'invocaben perquè els assegurés de morir sota teulat i per aquesta raó la seva imatge es trobava en pedrons, a les vores dels camins, a les sortides de les portes de les ciutats, a les façanes dels hostals i també darrere de les portes de les cases. D'acord amb aquesta creença, a la Junta

d'Obra, administradora de la capella, se li va acudir que, de la mateixa manera que altres pobles estrangers havien posat els automòbils sota la protecció de sant Cristòfol, semblantment ho podien fer a Barcelona, de manera que durant la festa poguessin ser beneïts, tal com per sant Antoni es feia amb el bestiar de tir i de càrrega.

La idea va semblar acceptable i es va comunicar al Club Automobilista de Barcelona, el qual ho va fer saber als seus socis, i el primer any, o sigui el 1907, van presentar-se deu automòbils a la benedicció, tots molt ben enramats i engarlandats. El primer automòbil que es va beneir estava ocupat pels notables i populars artistes Santiago Rusiñol, Ramon Casas i Miquel Utrillo.

L'actual Junta d'Obra té molt interès a poder mantenir una tradició tan bonica i arrelada al barri del Regomir i a tota la ciutat i convida tots els automobilistes a participar-hi. (Josep Capdevila i Soldevila)

**FUNDACIÓ
OBRA NTRA.
SRA. DE FÀTIMA**

LLAR INFANTIL

Som molt directes perquè...

NECESSITEM UNA FURGONETA
per traslladar els nens a les seves
escoles

**ENS PODEU AJUDAR A
ACONSEGUIR-LA...?**

Truqueu directament a la Llar:
(Sor Adela) 933 575 648
o a la Fundació: 932 151 593,
Pau Claris, 119, 3r 1a, Barcelona

Barcelona

«El Misteri de la Selva» en vídeo

BARCELONA.— La parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona (Rambla de Catalunya, 115) és l'escenari triat per a la presentació oficial, el dia 15 de juliol a les nou del vespre, d'un vídeo en què s'ha enregistrat *El Misteri de la Selva*. Amb motiu del vintè aniversari de la primera posada en escena de l'obra, el Patronat ha decidit fer realitat una llarga aspiració: gravar la representació.

És per això que s'han editat dos vídeos (un amb la versió sencera i un altre amb un reportatge de 15 minuts) i un disc compacte, amb l'objectiu de contribuir a la difusió d'*El Misteri* i a la seva consolidació en el conjunt del panorama cultural del país. Es tracta d'un treball fet per professionals experts i amb un gran rigor que, a criteri dels especialistes, ha sabut combinar perfectament l'aire medieval i l'esperit de la representació amb les exigències del món audiovisual contemporani.

El Misteri de la Selva es representa des de l'any 1980 cada 14 i 15 d'agost a l'església parroquial de Sant Andreu

Apòstol de la Selva del Camp. Amb tot, per uns motius ben concrets, ha sortit fora del marc que li és propi. Va ser el cas del 15 de maig passat quan, amb motiu del Jubileu i del vintè aniversari de la representació, es va traslladar a la basílica de Santa Maria in Trastevere de Roma, com a acte paral·lel a la peregrinació diocesana de l'arquebisbat de Tarragona.

El Misteri de la Selva, conegut també com a *Representació de l'Assumpció de Madona Santa Maria*, escrita en llengua catalana, és un dels primers textos teatrals que es conserven sencers, ja que cal situar-ne la

composició a finals del segle XIV. El text va ser trobat a l'Arxiu Parroquial de la Selva del Camp per l'historiador selvatà Mn. Joan Pié a finals del segle XIX. Després de fer-ne la transcripció la va publicar a la *Revista de la Asociación artístico-arqueológica barcelonesa*. Però per tirar endavant la representació va ser necessària una segona transcripció del text, que va anar a càrrec del professor A. J. Soberanas, conservador de la secció de manuscrits de la Biblioteca de Catalunya.

Un grup de selvatans va començar a representar el text l'any 1980. Primer van ser una vuitantena de persones, actualment, entre actors-cantants i tècnics, unes 150 persones donen vida a *El Misteri*. El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Cultura Popular 1994 a la millor iniciativa artística popular pel valor històric i tradicional de recuperació d'una manifestació artística medieval. (C.C.)

Nota del Consell Episcopal

BARCELONA.— Després de constatar que en les darreres setmanes s'ha viscut a la diòcesi de Barcelona un clima de «greu preocupació», el Consell Episcopal ha reiterat en una nota de premsa el seu agraïment «tant a la sinceritat i la franquesa amb què s'ha manifestat el sentir de la comunitat diocesana com l'amor a l'Església i el desig de superar l'ambient de desconcert en què s'han trobat immersos amplis sectors de la diòcesi».

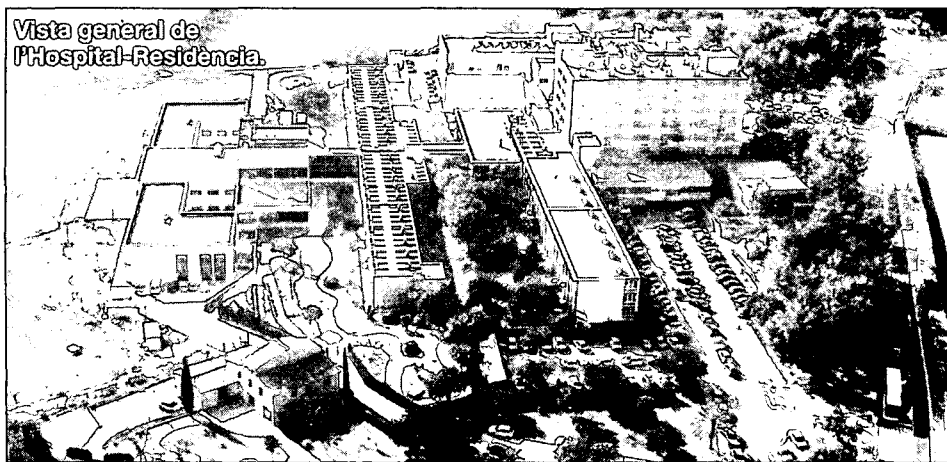
En referència al clima de preocupació expressat en el Consell Pastoral Diocesà i en el Consell Presbiteral, així com en les Jornades d'Arxiprestos celebrades els dies 26 i 27 de juny a Sant Andreu de Llavaneres, la nota difosa afirma que «el cardenal arquebisbe i els bisbes auxiliars han expressat el compromís d'aprofundir en la reflexió sobre tot el que han escoltat aquests dies i de respondre-hi progressivament amb fets i amb paraules, programant l'acció pastoral i adoptant les decisions oportunes corresponsablement amb els òrgans de participació diocesana, amb vista a propiciar un gir significatiu i esperançat en la vida de la diòcesi».

El clima de preocupació de què parla la nota es va originar arran que es formalitzés el 15 de maig passat el relleu del jesuïta Enric Puig com a secretari general i canceller de la Cúria de Govern. Seguidament el bisbe auxiliar Joan Carrera va dimitir com a moderador de la Cúria mentre que Marcel·lí Joan, que havia dimitit com a secretari del Consell Pastoral Diocesà, va ser cessat poc temps després com a delegat de Mitjans de Comunicació Social. (C.C.)

25è aniversari de l'Hospital-Residència Sant Camil

SANT PERE DE RIBES.— L'Hospital-Residència Sant Camil es troba al bell mig del Garraf, en plena natura, situat a Sant Pere de Ribes, entre Sitges i Vilanova i la Geltrú. Pertany a l'orde dels religiosos camils. És un centre sense ànim de lucre, d'utilització pública, concertat amb el Servei Català de la Salut i amb l'Institut Català de Serveis Socials. Deu el seu nom a sant Camil de Lelis, un dels representants més assenyalats de l'aportació cristiana a la humanització i evangelització del món de la salut i de la malaltia.

Va iniciar les seves activitats el 1975. Fruit d'un gran esforç per part de l'orde, va sorgir amb la decidida voluntat d'oferir un servei sociosanitari qualificat. La seva missió: promoure la salut integral de cada persona, conjugant competència i humanitat, amb un estil propi i diferenciat, d'inspiració cristiana i basat en la humanització

Vista general de l'Hospital-Residència.

de l'assistència. El centre es reparteix en dues grans àrees: hospital i residència. Al primers s'atencen malalts amb processos aguts. Consta de 172 llits distribuïts en set unitats d'hospitalització, amb els serveis de Medicina i

especialitats mèdiques, Cirurgia i especialitats quirúrgiques, Traumatologia, Pediatria i Cures Intensives, a més dels corresponents Serveis Centrals.

La residència acull ancians sans i malalts amb patologies cròniques, progressi-

ves i amb problemàtica social afegida. Té una capacitat de 160 places, distribuïdes en diferents unitats: llarga estada, psicogeriatria, residència assistida, llar-residència i cures pal·liatives.

Amb la celebració del 25è aniversari desitgem fer memòria del camí recorregut, intensificar la comunicació amb la població, agrair l'esforç dels que treballen al centre i renovar el compromís a favor de la salut integral de tots.

Un dels actes previstos dins del nodrit programa és l'eucaristia que presidirà el cardenal Ricard Maria Carles el dia 14 de juliol, a la festa de Sant Camil. És la millor oportunitat per presentar al Senyor, com a ofrena, 25 anys de servei, i per celebrar la immensa simfonia de gestos inspirats en la humanitat de Crist, el bon samarità que va seduir sant Camil de Lelis. (P. Francisco Álvarez)

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Aniversari de la fundació de les Gnes. Caputxines de la Mare del Diví Pastor

Un camí, una missió: 150 anys en educació

Fou a Ripoll el 27 de maig del 1850 quan el P. Josep Tous i Soler, intrèpid home i a la vegada senzill, ferm i alegre, intuïnt el beneplàcit de Déu, donà inici a una obra amb la qual ens llegaria un ric patrimoni cultural i espiritual i donaria molta glòria a Déu tot enfilant-se amb un futur prometedor, primer en la nostra cultura catalana i molt aviat estenent-se per altres indrets del món.

Heus ací, doncs, una breu ressenya: la degradació moral en què va quedar la infantesa, després de la revolució del 1835, era molt significativa, principalment entre les nenes. Mogut per l'esperit evangelitzador, el P. Josep, juntament amb les religioses exclaustres, Remei Palos, Isabel Jubal i Marta Suñol, emprengué l'obra dedicada a l'educació cristiana de les nenes. L'any 1858 les Gnes. abandonaren Ripoll i s'instal·laren a Capellades, lloc que quedaria com a bressol de la nova congregació. A partir d'aquest moment, l'Institut començà a expandir-se: Sant Quirze de Besora, Barcelona, Ciempozuelos-Madrid... Diverses han estat les fundacions com també el seu apostolat. A partir de l'any 1920 es van fundar les primeres comunitats a Amèrica Central i, més endavant, a Amèrica del Sud. En l'actualitat estem presents a l'Estat espanyol, Itàlia i Iberoamèrica.

Tot seguint les paraules del P. Josep Tous: «Aneu portant al vostre pas la Pau i el Bé», actualment la tasca pastoral de

El P. Josep Tous i Soler.

les germanes, en el marc de l'educació, té com a objectiu dur el missatge evangèlic de l'ensenyament i donar als alum-

nes la visió cristiana del món i la possibilitat d'establir un diàleg coherent entre la fe i la cultura. A més d'aquest apostolat, estan integrades en la pastoral diocesana, catequesi, formació de catequistes, assistència a joves universitàries en residències, acolliment de grups en centres d'espiritualitat i voluntariat, formació de mestres, centres d'assistència sanitària, centres d'educació a distància i apostolat a través de mitjans audiovisuals i la premsa... Així doncs, la bufada de l'esperit que va impulsar el pedagog igualadí continua assistint la seva obra, donant glòria a Déu en cada un dels seus membres i en l'apostolat al qual es dediquen.

EL FUNDADOR: EL P. JOSEP TOUS I SOLER

Nascut a Igualada el 31 de març del 1811 en el si d'una família profundament cristiana és el novè de dotze germans. L'endemà és batejat a la parròquia de Santa Maria. Ben aviat sent la crida de Déu i opta per seguir el Crist segons «la

forma de vida» de Francesc d'Assís. Als 16 anys, inicia el postulantat a l'orde dels Freres Menors Caputxins, l'any següent, el noviciat i el 19 de febrer del 1828 professa i comença a caminar vers el sacerdoci, distingint-se ja per la seva vida humil, pobra, de silenci i oració alhora que d'abnegada dedicació a l'estudi, fins a rebre l'ordenació sacerdotal a Barcelona el 24 de maig del 1834. Al cap d'un any és destinat al convent de Santa Madrona (Barcelona).

Passats dos mesos escassos, el 25 de juliol del 1835, la violència de la revolució l'arrenca del convent. Amb altres germans i pel consell dels seus superiors, accepta l'exili fora d'Espanya. Fra Josep recorre la costa mediterrània de França

Fama de santedat, camí dels altars

Ja en vida era palesa la fama de santedat del P. Tous, però, posteriorment a la seva mort, l'olor de la vida santa es va estendre ràpidament. Però fou en el XVIII Capítol General de les Gnes. Caputxines de la Mare del Diví Pastor (1982) quan es va formalitzar la proposta d'iniciar el procés de beatificació. Un somni viu i acaronat per totes les germanes de temps ençà. Després d'uns anys de treball, sota la direcció del postulant P. Paolino Rossi, o.f.m. cap., el procés del P. Josep Tous i Soler es troba a la Congregació per a les Causes dels Sants, per al seu estudi definitiu.

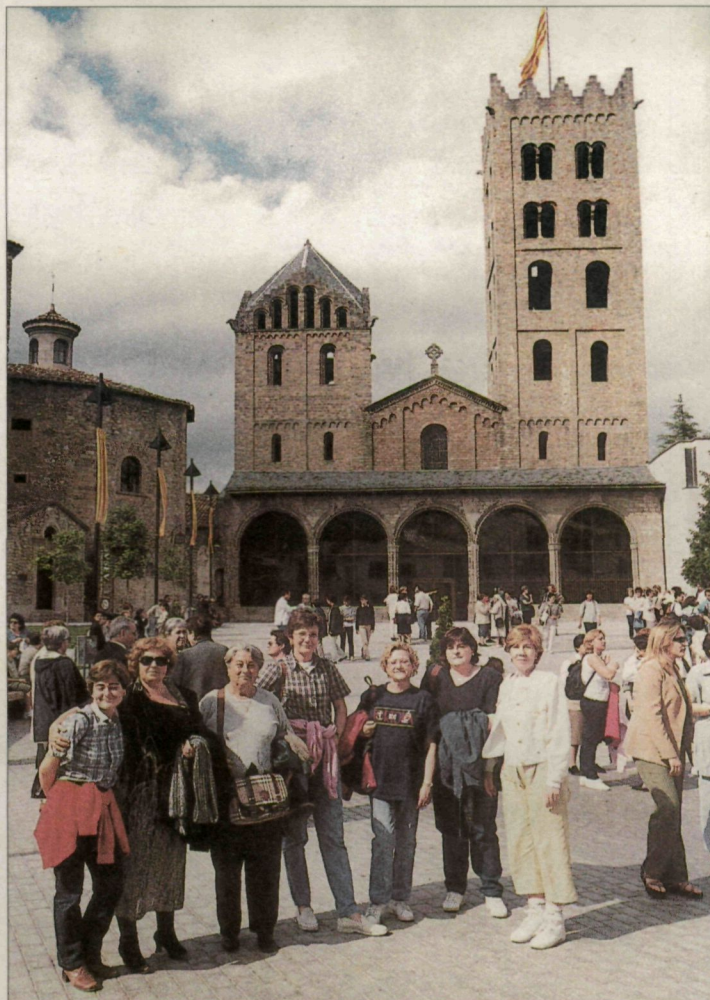
fins a Gareccio (Itàlia). Però el 1837 s'instal·la a Tolosa de Llenguadoc (França) i exerceix el servei ministerial al monestir de les benedictines.

Retorna a Catalunya el 1843, tot i que encara no s'accepten els convents. Per aquest motiu, roman amb els seus pares mentre desenvolupa el servei sacerdotal en diferents parròquies. L'Eucaristia, la devoció a Maria, Mare del Bon Pastor, l'Associació de donzelles de Santa Romana... són els mitjans que el P. Tous cultiva especialment per sembrar la Pau i el Bé a la joventut que el cercava per tal de rebre consell i orientació.

Els sentiments de compassió envers els infants i els joves que el Bon Pastor posa

Casa bressol de la congregació a Capellades. Fundada el 1858.

Celebració a Ripoll dels 150 anys.

Estiu educatiu.

Cripta del P. Josep Tous (Igualada).

en el cor del P. Tous convergeixen amb els pietosos desigs de tres noies: «Vessar en el tendre cor dels infants els sants pensaments i devots afectes que Déu els comunica en la santa oració.» Després de consultar el projecte i madurar-lo en l'oració, el P. Tous accepta orientar-les. Neixen les Caputxines de la Mare del Diví Pastor amb unes constitucions inspirades en l'esperit de la regla de santa Clara. És a Ripoll, l'any 1850.

Els anys que li resten de vida els esmerça preferentment en l'atenció prudent i caritativa a les germanes, així com a les comunitats que es van formant. En els seus escrits aflora l'esperit caputxí: les Gnes. «són cridades a la vida mixta de contemplació i acció». Insisteix a dir que sols des de «l'amor a Jesús» nodrit en

l'oració és possible «la unió santa»; que sols des de la «humilitat» és possible «l'obediència»; que el treball de les germanes és la seva única font de recursos; que «Maria les menarà a Jesús»; que cal viure des de la «fe i confiança en Déu que ja sap el que ens convé»...

I deixa la terra pel cel, mentre celebra l'Eucaristia al convent de Barcelona, el 27 de febrer del 1871. I, puix que Déu esguarda amorosament l'ànima dels seus fills, després de gairebé més d'un segle i mig del seu naixement, la seva casa natal, situada al carrer Sant Josep núm. 10 d'Igualada, bressola les seves despulles en una cripta que a més de ser tota una obra d'art arquitectònica i cultural que recull a través del *Càntic de les Criatures* tota l'espiritualitat franciscana, és una estança propícia per al silenci i la pregària que ell tant estimava.

L'ESTIL EDUCATIU

Les escoles Mare del Diví Pastor, amb esperit de col·laboració i servei a la societat i a l'Església, promouen l'educació integral dels alumnes

d'acord amb una concepció cristiana de l'home, de la vida i del món, procurant afavorir el creixement i la maduració dels alumnes en totes les seves dimensions, tot afavorint el diàleg fe-cultura a través de l'educació en la solidaritat, la pau, la convivència, la responsabilitat personal, el sentit de la justícia, la llibertat personal i l'esperit crític i creador. És un estil d'escola que exigeix formar autèntiques comunitats educatives, en les quals, segons l'estil de sant Francesc i santa Clara d'Assís, la relació constant entre pares, tutors, professors i directius es mou en un ambient de senzillesa, fraternitat, confiança i alegria que contribueix a portar el Bé i la Pau a tots els seus membres.

El P. Tous va llegir els signes dels temps en el «deixeu que els infants vinguin a mi i no els en priveu» (Mt 19,14) que va esdevenir la norma evangèlica en el tracte dels mestres amb els alumnes. Així mateix, el clima en el qual es desenvolupa la tasca de l'escola recorda, especialment als educands, el paper de Maria, Mare del Bon Pastor, en la vida cristiana, amb un apropament de respecte i acollida que es fa extensiu a les relacions en l'àmbit extraescolar, projectant l'educació més enllà de l'aula, a través de

múltiples activitats formatives que ajuden els alumnes a obrir-se a un món de dimensions cada vegada més amples i a prendre part en iniciatives socials i pastorals.

CELEBRACIÓ DE LES COMUNITATS EDUCATIVES A RIPOLL

El 27 de maig, dia per dia, 150 anys després d'haver obert la primera escola a Ripoll, es van reunir en aquesta mateixa vila per commemorar l'esdeveniment fundacional, membres de les comunitats educatives dels diferents col·legis de la congregació. Els actes es van iniciar a mig matí amb la visita al monestir i solemne Eucaristia concelebrada per diferents sacerdots i presidida pel vicari provincial dels Caputxins fra Jacint Duran, en el transcurs de la qual es va llegir la benedicció del papa Joan Pau II amb motiu del 150è aniversari; en finalitzar, l'Orfeó de Sants va oferir un concert molt aplaudit per tots.

Seguidament els assistents van dirigir-se cap al carrer Trinitat núm. 20, edifici on les primeres germanes obriren l'escola; allà, la Gna. Eulàlia Surroca, delegada d'Educació, va dirigir unes paraules plenes de sentiments de gratitud envers totes les persones que feren possible sembrar la primera llavor de l'educació cristiana: «... mai no ens hem oblidat dels nostres inicis; i és amb molta tendresa que avui, 150 anys després, hem volgut tornar aquí per donar testimoni del nostre agraïment.» Com a penyora d'un record perenne i cordial es va col·locar una placa a la façana de l'edifici, la qual fou descoberta pel Sr. Ferran Pericas en representació de l'alcalde de Ripoll.

Tot seguit en un ambient festiu, de senzillesa i alegria, es va compartir el dinar a la Font d'en Jordana, entremig de salutacions, rememorant anècdotes, cants, fotografies i el repartiment dels records de l'esdeveniment. Va cloure la trobada l'*Hora dels adéus* unint les veus i les mans dels que des d'indrets ben diferents viuen l'esperit del P. Josep Tous anant portant al seu pas la Pau i el Bé.

Gnes. Caputxines de la Mare del Diví Pastor

La Mare del Diví Pastor

La iconografia de la «Divina Pastora» es va contemplar per primera vegada a Sevilla el 8 de setembre del 1703. En poc temps es va estendre el culte a Catalunya, especialment a través de les populars «missions» que predicaven els caputxins. La Mare, doncs, es va fer present en la vida dels cristians de Catalunya a través d'una iconografia que desprèn confiança. És la imatge que va conèixer el P. Josep Tous des de la seva infantesa i el va fer sensible a les necessitats dels qui van «esgarriats com ovelles sense pastor» fins a fundar la congregació que porta el seu nom, deixant-la com a Protectora, Advocada i Suprema Abadessa de l'obra que inicià. Amb el pas del temps, s'ha anat fent més coneguda l'advocació de Mare del Diví Pastor. Amb el nom, també les imatges han canviat; solem veure Maria amb una actitud de donació del seu Fill, manifestada amb els braços oberts, com si els seus llavis ens diguessin a cau d'orella: heus aquí el Bon Pastor, seguïu-lo!

Les constitucions actuals de l'Institut són un viu reflex de l'espiritualitat mariana tant en el *ser* com en el *fer* de les germanes: «Maria és per a nosaltres model de vida religiosa com a adoradores del Pare i apòstols del seu Fill.»

Girona

Reunió de monjos catòlics i budistes a Sant Daniel

SANT DANIEL.— L'associació de Diàleg Interreligiós Monàstic (DIM) de Catalunya va organitzar una trobada el 19 de juny al monestir de benedictines de Sant Daniel, a la qual van assistir

representants de diverses congregacions i ordes catòlics, i també dos monjos budistes, Tubten Wangcheng, president de la Casa del Tibet, i Joan Llorba, l'únic monjo català adscrit al centre Nagarjuna.

La convocatòria proposava una conferència del filòsof i professor de la Universitat Ramon Llull Francesc Torralba sobre les condicions i el sentit del diàleg interreligiós, tot i que el veritable protagonista va ser el ric intercanvi que es va allargar durant més d'una hora en el col·loqui posterior a la ponència.

Si bé els participants eren conscients de les diferències de credo, van estar d'acord a reconèixer que en un nivell de vivència espiritual i contemplativa hi ha moltes possibilitats de contacte. Torralba va afirmar que «els punts d'unió són essencialment experimentals, ja que la dogmàtica, fins i tot entre les religions que alguns anomenen del Llibre —és a dir, cristianisme, judaisme i islam—, marca fronteres molt estables i estanca el diàleg. En canvi no és així en la vivència i la mística». En la mateixa línia, Llorba va recordar que «les religions van ser escrites fa 4.000, 2.500, o 2.000 anys; aleshores no

Un moment de la trobada.

hi havia ideologies i es tractava de coses molt senzilles i humanes com estimar i ser bona persona». La conclusió va ser que no s'ha de tenir la il·lusió d'arribar a doctrines compartides, però sí a experiències compartides.

Davant dels riscs del sincretisme, es va subratllar la importància que cadascú sigui ell mateix per poder trobar un sentit

autèntic a la vida i obrir-se a un diàleg més sincer. Sobre aquest punt, els representants budistes defensaven que totes les creences són bones i que tothom es pot considerar religiós. El filòsof de la Ramon Llull va especificar que hi ha una diferència entre la religiositat, que és una dimensió humana, i el fet religiós, que representa la participació explícita en una confessió històrica.

El segon gran eix de debat va tractar el tema de com compartir uns valors espirituals. La intervenció aspra d'un espontani que després va marxar va ser l'ocasió de plantejar-se la transmissió d'unes representacions de la religió deformades, i la responsabilitat dels creients en aquesta comunicació. Malgrat que tots els contemplatius reunits en aquest monestir gironí estaven d'acord que l'espiritualitat és un element essencial en la vida humana, van haver d'acceptar que la indiferència religiosa ha crescut molt, sobretot des de fa dos anys en els joves.

Francesc Torralba va apuntar dues causes. Una és que la religió pot haver semblat més un oferiment de moral que de sentit. «Si no som capaços de transmetre sentit —assegurava— no cal estranyar-se de la deserció massiva de la institució.» Joan Llorba va confirmar aquesta anàlisi pel testimoni que «molta gent que ve al budisme és perquè viu dificultats interiors, traumes no superats, ferides o insatisfacció, i busquen una explicació». Al mateix temps també hi ha qui s'apropa per «pur esnobisme», tendència que descriu la segona causa de la crisi religiosa: la gran oferta cultural provoca una percepció del món fragmentària on és molt difícil que sorgeixi una vocació.

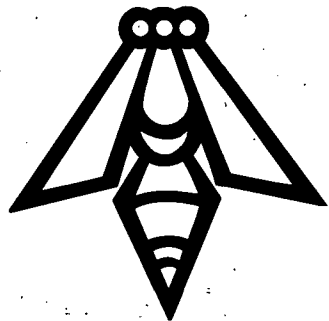
El DIM està present a Catalunya des de fa catorze anys, i l'actual presidenta és la benedictina de Puiggraciós Griselda Cos. L'objectiu d'aquesta associació, que està present per tot el món, pretén promoure un moviment ecumènic entre els monestirs de vida contemplativa de les diverses tradicions religioses.

Guillem Farré

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9,
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
AFRICA
ASIA
EUROPA
OCEANIA

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 37.804 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Lleida

«Els nostres místics són els millors aliats de la joventut»

■ El P. Maximiliano Herráiz és conseller general del Carmel

LLEIDA.— El conseller general de l'orde del Carmel descalç Maximiliano Herráiz va visitar el 2 de juny el santuari-parròquia de Santa Teresina de Lleida, on va reunir-se amb el prior i la resta de la comunitat de pares carmelites i va tenir alhora una trobada amb prop d'un centenar de membres dels grups parroquials. El P. Herráiz és un dels set consellers generals que té actualment l'orde del Carmel i

que conformen, juntament amb el general, l'equip de govern dels carmelites en l'àmbit mundial. Com a conseller té encomanada l'atenció a totes les comunitats religioses carmelitanes d'Iberoamèrica, la Península Ibèrica i els centres internacionals de formació Teresianum de Roma, Centre Internacional Teresianosantjuanista d'Àvila i de formació permanent del Mont Carmel.

—Com ha trobat els seus companys carmelites de Catalunya?

—Els he trobat prou conscients de les exigències i del compromís que comporta la seva vida consagrada i al servei de cadascuna de les esglésies particulars en què viuen. Problemes comuns són sens dubte la manca de vocacions i l'envelliment progressiu dels carmelites que conformen avui la província de Catalunya. Els he vist també exigents i esperonats en la revitalització de les nostres comunitats i en el seu servei pastoral específic, amb el carisma de la nostra espiritualitat, la formació inicial i permanent, així com la reestructuració de la nostra presència d'acord amb les orientacions que l'orde s'ha donat.

—El 29 de maig va assistir a Lleida a la presentació del llibre de Romà Sol i Carme Torres sobre la presència carmelitana a Lleida, amb més de 700 anys d'història. Quina va ser la seva impressió del llibre i de l'acte?

—L'acte de presentació va impressionar-me molt gratament, pel que significa un acte d'aquestes característiques amb l'assistència d'un públic nombrós. Conèixer el passat ens interessa per discernir més bé el present i el futur. I que Lleida conegui el capítol de la seva història escrita pels carmelites també té molta importància. Els frares som coagents de la societat de què formem part.

—En el mateix acte es va presentar el llibre *Teresa de Lisieux o la força de la feblesa*, que recull les conferències del cicle organitzat per la Universitat de Lleida amb motiu del centenari de la mort de santa Teresina. Va ser aquesta una dona forta amb aparença de feblesa?

—És certament així. El títol i el llibre ens posen davant dels ulls aquesta antítesi aparent que va definir una de les persones més significatives de l'Església catòlica del segle XIX. Teresina de l'Infant Jesús és la prova més forta i viva de la paraula de la nostra fe en Déu, que ens va enriquir en assumir la nostra pobresa, o d'un Déu que es mostra fort en la debilitat. Teresina va intuir, més que no va saber intel·lectualment, i va viure amb força la lliçó del seu «pare espiritual» sant Joan de la Creu: cal baixar fins a les arrels de la nostra pobresa, acceptar-la i estimar-la, per esdevenir forta evangèlicament.

El P. Maximiliano Herráiz va néixer fa 65 anys a Sisante (Conca).

—Com valora un conseller general del Carmel el cicle organitzat per la Universitat de Lleida i el llibre publicat?

—Crec que ha estat un encert que una universitat com la de Lleida tingui la delicadesa d'introduir en el seu àmbit acadèmic la jove doctora de l'Església i del món. I ha encertat sens dubte en fer-ho amb el pensament que sintetitza el títol. No seran petits els guanys per a la vida social i humana si aprenem a conjugar dos termes tan aparentment enfrontats com força i feblesa. Encara que no puc deixar d'assenyalar que darrere d'aquesta frase hi ha una concepció de l'ésser humà, difícilment comprensible fora de l'àmbit cristià, i fins i tot dins d'aquest, com a línia coherent de la pròpia vida.

—Què significa avui per a l'Església i el món ser carmelita?

—Si ens atenem al nostre patrimoni espiritual de segles, renovat per Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu i enriquit per carmelites de l'alçada de Teresina, d'Edith Stein, d'Isabel de la Trinidad, de Teresa dels Andes, etc., significa ser testimonis de la dimensió de transcendència de la persona i consagrar-se a alimentar-la amb la pastoral de l'espiritualitat, amb l'ampli ventall que va des de la investigació i la

docència universitària, fins als comportaments i els serveis de cada dia en la nostra acció vocacional. La presència dels nostres místics i mestres d'espiritualitat, dins i fora de l'àmbit de l'Església catòlica, ens procura viure, personalment i comunitàriament, i servir amb generositat els nostres contemporanis, el tresor d'experiència i de reflexió espirituals que l'Esperit ha dipositat a les nostres mans.

—Com anem de vocacions carmelitanes?

—La crisi vocacional de la província carmelitana de Catalunya, com de tot Europa, la contemplem amb profunda preocupació i idèntica esperança, alimentada per l'acció de l'Esperit Sant, molt visible en tants altres espais culturals i geogràfics on és present l'orde. Hi ha florada de vocacions a l'Extrem Orient, concretament a l'Índia, Indonèsia o Corea, a l'Europa de l'Est, a Amèrica Llatina, també a Àfrica... I altres signes, no menys visibles, per tot arreu, d'un laïcat en creixement, que fa opció per viure la fe cristiana en el marc de l'espiritualitat de la nostra família carmelitana.

—La manca de vocacions a casa nostra, pot fer tancar algun convent?

—Podria tancar-se per necessitat al-

guna casa, que no presència, i no solament a Catalunya, sinó també a altres indrets de l'anomenat vell món. El verb «tancar» ja el vam fer constar amb realisme i sense por en el document del nostre darrer capítol general, que es va celebrar a Lisieux el 1997. No ens fa por, encara que ens resisteix a fer-ho.

—El Carmel pot encara avui atreure els joves?

—No solament els joves, si bé és un fet que els atreu i amb força. Els nostres místics són els millors aliats de la joventut, que busca obrir-se un espai de vida per generar futur. La seva vida i el seu llenguatge, menys que ningú, no deixen indiferents els joves. Tal vegada, el problema potser el tenim aquells que ja no som tan joves i tenim la missió d'oferir ponts creïbles i transitables. Els joves místics de la nostra família religiosa, mestres qualificats d'espiritualitat, pertanyen molt especialment als joves.

—Quin és el present i el futur dels carmelites descalços?

—El present i el futur de l'orde, en la mesura que aconseguim viure en camí de fidelitat a la nostra vocació, apunta a aquesta direcció, oberta per Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu: ser dones i homes, comunitats de màxim esperit i mínim aparell d'estructures, amb un fort compromís de viure fent realitat el castell interior d'una personalitat ferma, humana i creient, posant música de *Càntic espiritual* en el camí de *Noche oscura*, que hem rebut en herència els carmelites.

—Teresa de Jesús, Joan de la Creu, Teresa de Lisieux, Edith Stein..., massa sants per triar?

—No són gaires. La nostra és una comunitat amb tanta unitat com diversitat en la presentació d'una experiència profunda, que els ha convertit en testimonis excepcionals d'un Déu activament present en la història personal i col·lectiva, i de les capacitats infinites de la persona que «solament Déu pot omplir», com va escriure Joan de la Creu. A aquest cor de superdotats de l'esperit s'han referit no pas pocs, presentant-los com els mestres espirituals del nostre temps. Qui els tracti amb assiduïtat no trigarà a experimentar la veritat d'aquesta afirmació.

Jordi Curcó

La Fundació Can Cerdà

Informa

Que han començat les obres de la Capella de la Verge de Lourdes a Can Cerdà, a la serra de Collserola, al km 4 de la carretera d'Horta a Cerdanyola (Barcelona).

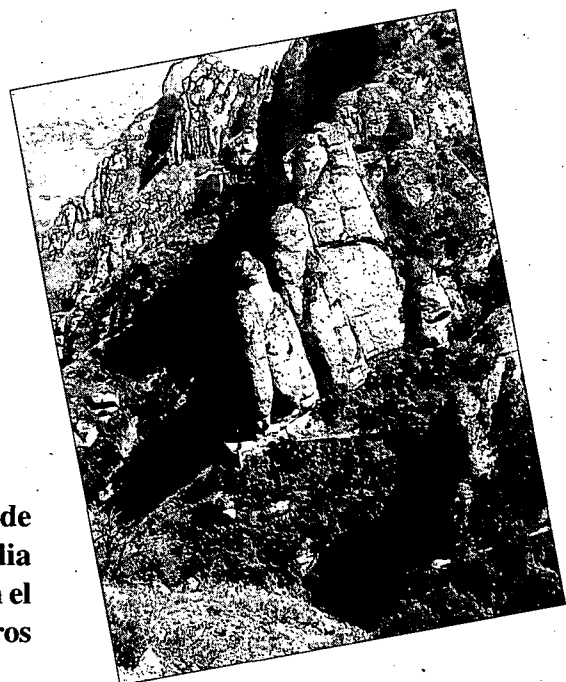
Els que desitgin col·laborar aportant el seu donatiu, poden fer-ho al compte de La Caixa-2100, agència 0822-90-0200824961 de Barcelona.

La Mare de Déu de Lourdes li ho agrairà.

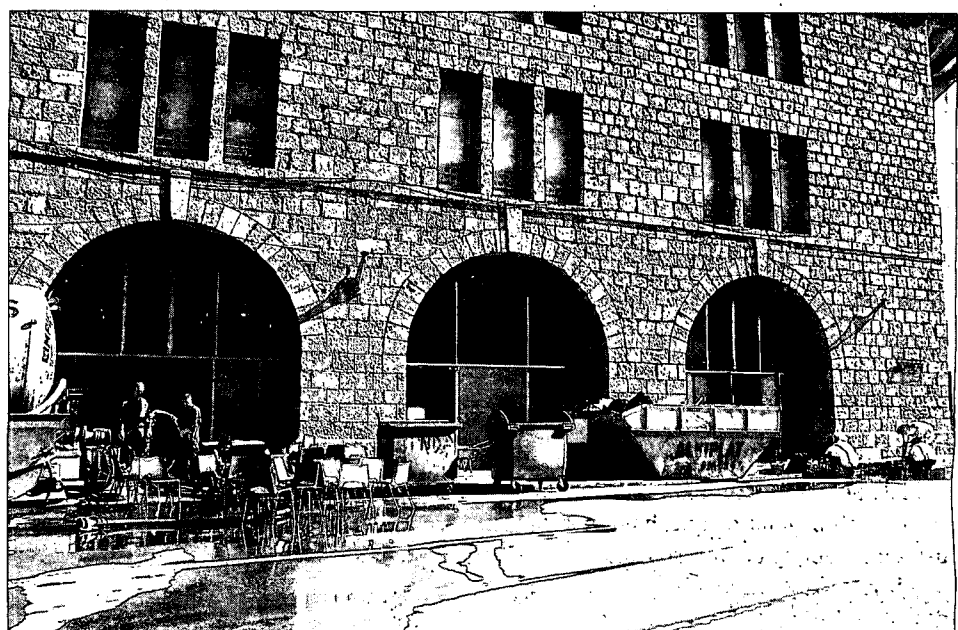
Montserrat, més impressionant que mai

Monjos i empleats treballen en silenci però sense treva

MONTSERRAT.— Tal com us vam avançar, el santuari de Montserrat va obrir les seves portes el 24 de juny passat. Qui pugi aquests dies a la basílica veurà les tasques de reconstrucció per tal que l'abadia recuperi el seu aspecte original. La tragèdia montserratina ens va oferir imatges colpidores, que recollim en el següent reportatge. Us recordem que es pot col·laborar en la rehabilitació de Montserrat a través dels números de comptes de "la Caixa": 2100-0215-34-0200032689 i de Caixa Penedès: 2081-0000-87-3300-111236.

La brossa s'amuntega a l'aparcament dels autocars.

Treballadors netejant mobiliari del restaurant.

Just una setmana després de la riuada el que sobta en arribar a Montserrat és el silenci i la solitud. Sense fileres de cotxes ni grups de turistes la muntanya i el santuari es mostren d'una manera diferent a l'acostumada. Aquest és, curiosament, un dels efectes més notoris de

l'aiguat del 10 de juny passat.

Guaitant des del costat del *self-service*, el primer edifici que ens trobem, en direcció al monestir no s'entreveu la desolació d'uns centenars de metres més enllà. Només aquesta calma aclaparadora delata, a qui mínimament coneix el mo-

nestir, un estroncament fort en el ritme habitual del santuari. Així que avanteu per la passarel·la que hi ha entre la carretera i el precipici, us adoneu que la barana en què us repengeu de tant en tant per mirar el paisatge adquireix, cap al final, a la plaça de l'aparcament, unes formes que no creieu haver-les-hi vist mai fins llavors. Quan hi sou al davant, aquest manyoc de ferros retorçats que fins feia poc era una barana és el que més sorprèn. És un retorçament metàl·lic violent, que feix només de veure'l. Si, amb molta cura, us aboqueu una mica endavant per veure el barranc de Santa Maria, abans sem-

pre ple de vegetació, podreu veure la roca nua i esblanqueïda que per primer cop veu el sol. No hi ha cap dels cotxes que l'aigua es va endur; potser els va arrossegar encara més avall, o potser ja els han retirat. De fet, tampoc hi ha cap automòbil a la plaça de l'aparcament, i això la fa més espaiosa, i el fang i els munts de brossa en un racó la fan semblar trista.

LES TASQUES DE NETEJA

Però no tot és quietud. Davant les portes del restaurant uns empleats nete-

gen les cadires i els records que l'aigua no va fer seus. Allò que no poden aprofitar ho llancen a un contenidor gros, gairebé ple fins dalt. Xoca molt l'esperit amb què es dediquen a aquesta tasca monòtona i necessàriament poc engrescadora; hi treballen amb entusiasme.

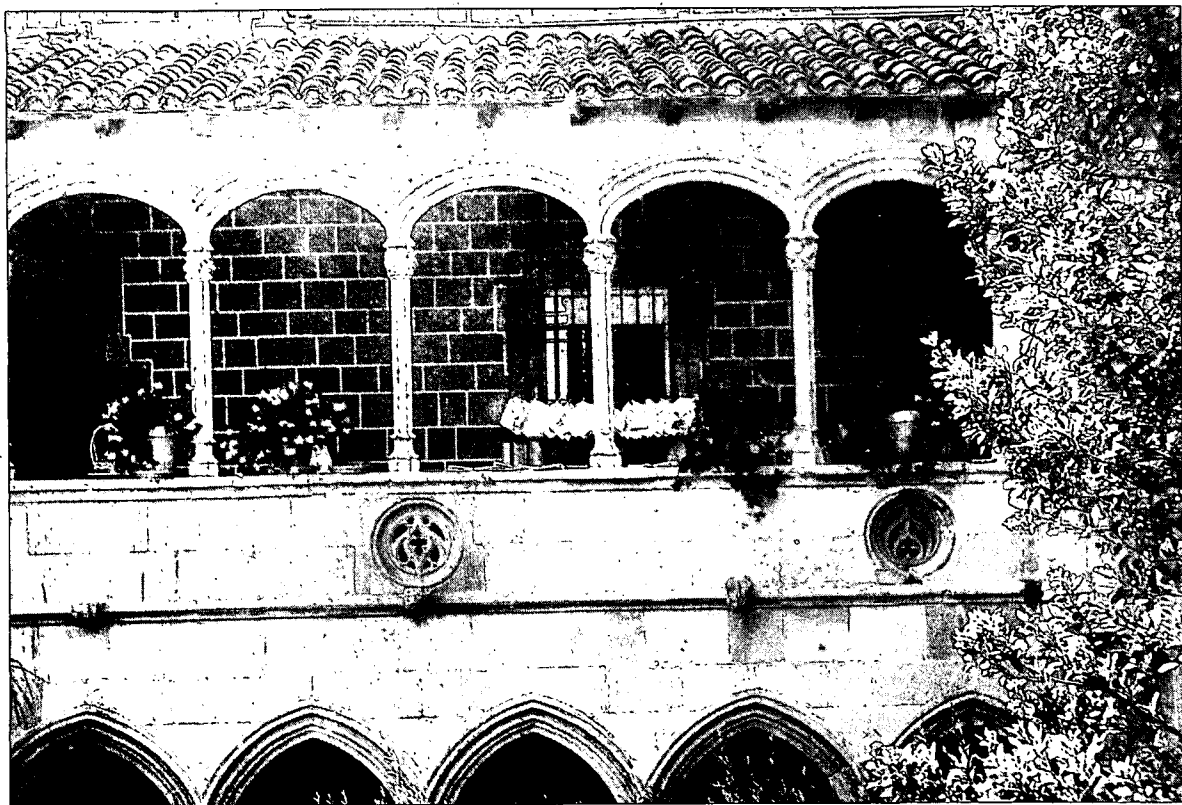
A la plaça de l'Abat Oliba dues treballadores també netegen objectes que han pogut recuperar. En aquest indret l'aigua hi va fer més mal; a les botigues encara treuen aigua, i cada cop que remouen el fang s'escampa ràpidament una sentor forta d'aiguamoll. Ha passat una setmana

A les botigues encara hi ha molta feina per fer.

El claustre gòtic serveix per acumular-hi allò inaprofitable...

...i d'estenedor improvisat de documents.

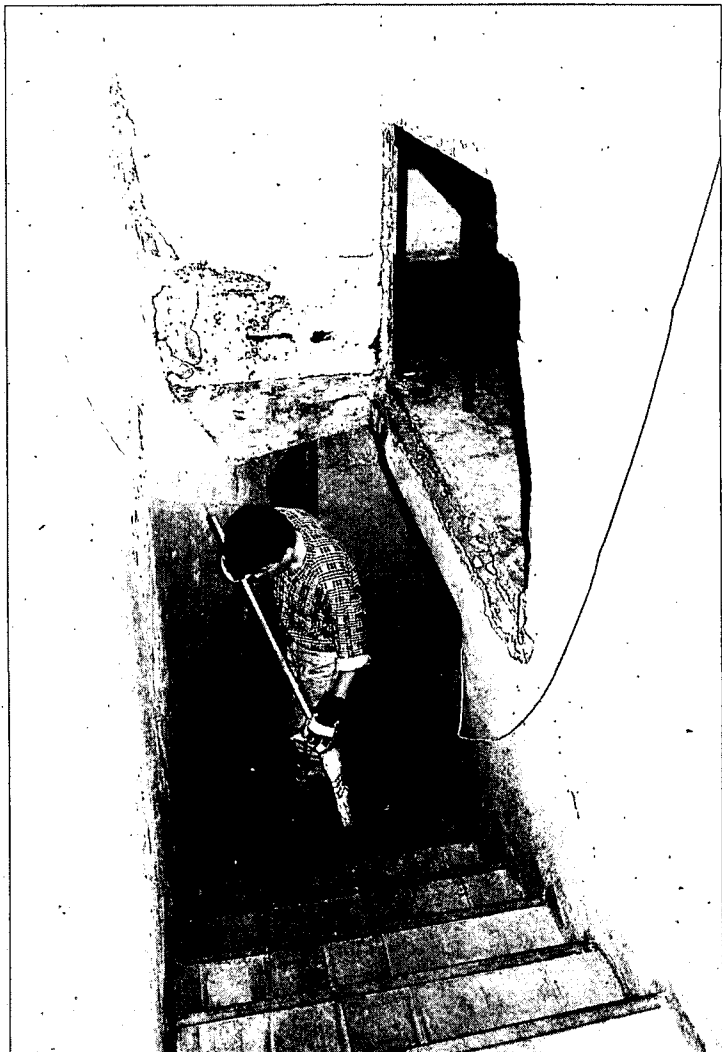
i encara està tot moll i enfangat. Com devia, ser just després de la inundació? A la pastisseria, on es venien entre d'altres productes les coques i els rocs de Montserrat, han quedat poques vitrines senceres. En uns passadissos interiors, que abans feien de magatzem, un empleat armat amb botes i pala procura desembarassar una mica l'indret, i es desempallega del que havia estat una pila de rajoles de xocolata.

El bar i les plantes baixes de les cel·les no recorden gens el que havien estat, i d'alguns racons encara se n'ha de treure tota la runa, que arriba si fa no fa a l'alçada del front. La imatge de l'abat Oliba, malgrat ser al mig de la torrentera, continua al seu lloc, fidel al monestir que va fundar fa mil anys, fent-li costat en els moments més difícils.

DINS EL SANTUARI REGNA LA SERENOR

La basílica està intacta. Sorpren l'ordre imperant de l'atri cap endins, com si res no hagués passat. Les campanes, impassibles, anuncien eixordadorament la missa conventual. El temple s'il·lumina per la part del presbiteri i entra la comunitat, amb aquells passos mesurats que conviden el fidel al recolliment. Però en aquesta ocasió el recolliment és gairebé involuntari, perquè la basílica, d'ornamentació daurada i esclatant, s'imposa com mai i fa pesar la seva condició de temple, impressiona. Fins i tot sembla que, misteriosament, s'hagi eixamplat i que hagi guanyat en alçada. És ara quan es percep plenament la intenció d'un interi-

A la cuina del monestir hi ha desperfectes molt greus.

or tan treballat: honorar la Mare de Déu. I en aquell espai tan ampli i gairebé desert diríeu que la desena de fidels que hi ha també són part de la comunitat. Sembla que en aquestes condicions la comunió de tots els que hi participen sigui molt més tangible. Com en el moment d'arribar a Montserrat, els silencis de l'ofici litúrgic us envolten i calen ben endins. I és que aquests dies la manera de viure i de creure de la comunitat benedictina s'encomana més que mai a tota la muntanya.

Acabat l'ofici, a fora a les places, hi ha brogit de motors; un parell de camions carregats de runa i fang surten de mà dreta i tiren avall. Han alleugerit una mica la cuina, que segons diuen, ha rebut de valent. Certament, el muntacàrregues de la planta baixa està ple de tones de terra i pedres que els camions es comencen a endur. A les escales de cargol que porten fins a la part de dalt de la cuina el fang amaga els esglaons, i al claustre interior l'aigua s'ha entollat. Es torna a sentir aquella fortor d'abans. La cuina ja ha estat netejada del metre i mig de runa que hi havia amuntegada, però el terra encara està relliscós i les màquines plenes de brossa. A les finestres, esbotzades de mala manera, perquè va ser per on va entrar l'aigua, hi ha tot de branques mal travessades. És fàcil imaginar com la riuada rebentava els vidres amb fúria i en qüestió de segons ho negava tot. Al menjador dels cuiners, que uns quants nois de servei, escoltes del monestir, netegen, hi ha un envà esbotzat. Seguint el curs que devia fer l'aigua brunzent arribeu al passadís de sortida, on el senyal de l'aigua frega el sostre.

Un cop a fora senti de nou la imponent presència rocosa de tot el massís. Aquesta sensació és més difícil de copsar amb les places a vessar de gent. Ens podem imaginar, però, que aquest aspecte més gegantesc és sempre perceptible des de dins el monestir, fins i tot els dies de més visitants. Ara que la muntanya se'n ha imposat amb tota la força, quan Montserrat torni a acollir pelegrins, aquests podran sentir més fàcilment darrere seu la presència constant dels boscos i les parets de conglomerat.

En alguns racons l'aigua va arribar a alçades esfereïdores.

Els monjos, vestits de carrer, també van feinejar fort.

Text i fotos
Eduard Brufau Argilés

Joves

Barcelona

Posa't en marxa: Crist t'espera

Amb aquest lema el dijous 22 de juny i en el marc de la darrera Escola de Pregària, vam celebrar el Jubileu Diocesà per als joves. Aquest ha estat per a tots i està sent un any especial, especial per la convocatòria que el Papa ha fet a tota l'Església de viure amb responsabilitat i amb goig l'any jubilar. Però és ben cert que per viure el goig hem de saber estar oberts i creure amb la Gràcia, però igualment de cert és que a nosaltres ens cal posar-nos en camí.

L'acte va consistir bàsicament en aquests moments: un primer moment de trobada va ser a la parròquia de Sant Agustí, al cor del Raval, al cor de la solidaritat, de la pobresa, de la marginació, al cor d'homes i dones que estimen el barri i que lluiten per ell. Això ens ajudava a partir de la vida de moltes persones de la nostra ciutat. Aquí vam viure un primer moment de pregària que ens ajudava a entrar en el sentit profund del Jubileu: posar-nos en camí per anar cap a Jesucrist i entendre que la vida és aquest constant posar-se en camí per saber-la viure orientats cap a Jesucrist.

Tot seguit vam sortir junts en peregrinació cap a la catedral i en arribar-hi ens rebia el nostre bisbe, el cardenal Carles per acompanyar-nos a passar la Porta Santa. Passar la Porta Santa significa confessar que Crist Jesús és el Senyor, vol dir enfortir la fe en Ell per viure la vida nova que ens ha donat. És per tant l'entrada a la vida de comunió en Déu Pare.

Arribats a la catedral vam celebrar l'Eucaristia, el sagrament de la plena comunió amb el Senyor, la comunió que salva i que ens alimenta en la fe, l'esperança i la caritat. Presidida pel Sr. Cardenal l'Eucaristia, a l'homilia ens va traslladar les paraules que el Papa li va demanar que comunicés als joves: «Digueu-los que no s'aturin, que Crist els necessita.» Nosaltres vam viure una encoratjosa crida amb aquestes paraules, una crida que ens ajuda a endinsar-nos en el sentit i la vivència del Jubileu.

En acabar, el Sr. Cardenal va procedir a l'enviament dels joves que marxen cap a Roma i va insistir en els següents punts: hi aneu en sentit diocesà, oberts al que Déu

Els joves van peregrinar a la catedral des de Sant Agustí.

vulgui i esperi de vosaltres, amb goig i amb esperança i sentint-vos en missió evangelitzadora. En aquest moment vam repartir la pregària del Papa amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut.

Per últim ens vam reunir al claustre de la catedral per fer un moment de festa i de compartir les nostres coneixences, la nostra

amistat. Penso que podem dir que va ser una joiosa celebració diocesana que ens empeny a restar més atents a la nostra vida com a cristians.

Rosa Deulofeu

Delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona

Pregària per la XV Jornada Mundial de la Joventut

Senyor, ja han passat dos mil anys des de la teva vinguda entre nosaltres!

Els anys de la nostra vida jove també passen, a la recerca d'una felicitat que ompli el cor de debò.

Ajuda'ns, Senyor Jesús, a descobrir i creure que aquest món, marcat per la injustícia, els conflictes i el buit, només pot renéixer passant a través teu.

Senyor Jesús, Fill de Déu i germà nostre, nosaltres t'estimem i et seguim!

Senyor, el Papa ens convida al Jubileu de la teva encarnació.

Acolim la seva invitació amb promptitud i esperança, per poder-te conèixer, trobar-te i sentir-nos germans en la teva Església.

Senyor Jesús, fes que, vençuts la por i el pecat,

renovem el nostre cor amb una experiència d'amor i de perdó per poder dedicar la vida generosament al servei dels pobres.

Senyor Jesús, Fill de Déu i germà nostre, nosaltres t'estimem i et seguim!

Senyor, venim a Tu i amb nosaltres portem aquells que encara no et coneixen.

El record de Pere, Pau i de tants testimonis de la fe ens ratifica l'anunci del teu Evangeli.

Transforma'ns, Senyor Jesús, perquè amb la mateixa confiança que Maria,

sapiguem acollir la Paraula de veritat i de vida que la teva Església ens confia per al tercer mil·lenni,

i perquè arribem a ser testimonis per a tots aquells que encara no et coneixen.

Senyor Jesús, Fill de Déu i germà nostre,

nosaltres t'estimem i et seguim!

Ara ja caminem cap a Roma

Com ja sabeu del 15 al 20 d'agost se celebra a Roma la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb un clar caràcter jubilar. Els joves de les diferents diòcesis de Catalunya i les Balears ens sumem a l'organització del Departament de la Joventut de la CEE (Conferència Episcopal Espanyola) tot propiciant viure aquesta trobada en un ambient eclesial de germanor. Previ a la jornada a Roma, el dimecres dia 9 d'agost, Barcelona acollirà 2.000 joves vinguts de diferents diòcesis d'Espanya. Aquests joves seran acollits en diferents escoles cristianes de la nostra diòcesi i a les 20.00 viurem una vetlla de pregària a la catedral. El diumenge 13 d'agost serà la segona sortida cap a Roma, en aquesta ocasió ens concentrarem al Cottolengo del Pare Alegre i cap a les 21.00 viurem una vetlla de pregària per sortir tot seguit cap a Roma.

A Roma viurem una forta convivència entre joves de diferents països amb qui ens uneix la fe en Jesucrist i un seguit d'actes per poder viure l'experiència cristiana de ser fills de Déu. Us en destaquem alguns: peregrinació jubilar i catequesi (16, 17 i 18 d'agost). La peregrinació jubilar és la peregrinació a la tomba de sant Pere realitzada com una gran catequesi pel centre de Roma, a partir de la plaça Caber o d'algun altra que ja s'indicarà, i arribant a la basílica de Sant Pere. El total dels assistents inscrits es dividirà en tres grups que participaran en la peregrinació jubilar en cadascun dels tres dies previstos. Aquesta peregrinació es desenvoluparà al llarg de les hores exigides pel nombre de pelegrins, amb possibilitat d'allargar-se durant la nit. El dia i l'hora ja se'ns indicaran. La Jornada de la Peregrinació jubilar és una jornada penitencial amb les següents vivències espirituals: la peregrinació jubilar, la celebració de l'Eucaristia, la celebració penitencial, amb preparació comunitària. Recorreguts sobre les petjades dels sants pels llocs significatius del centre de la ciutat. Les catequesis de la JMJ (presidides i desenvolupades pels bisbes) tindran lloc a diferents llocs de Roma i de les diòcesis amfitriones. L'horari de les catequesis és de 9.00 a 13.00. Els joves inscrits participaran en dues catequesis i en la peregrinació jubilar.

La celebració conclusiva de la XV JMJ (19 i 20 d'agost) tindrà lloc a la zona de la Universitat Tor Vergata, localitzada al sud-est de la ciutat de Roma. Aquesta celebració consisteix en una vetlla al vespre i la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sant Pare. Com podeu veure el programa és ampli i caldrà que el visquem amb responsabilitat i amb il·lusió. (R.D.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Autonomia per a les persones cegues

■ L'Associació Catalana de Cecs promou les activitats socials i culturals per a invidents

Millorar la qualitat de vida dels invidents i posar al seu abast els mitjans necessaris perquè es puguin desenvolupar amb comoditat en la seva vida quotidiana i oferir-los alternatives culturals per al temps de lleure són les finalitats que persegueix l'Associació Catalana de Cecs. Aquesta entitat va néixer fa sis anys per cobrir els buits que existien en els serveis per a persones cegues o amb deficiències visuals.

Les dificultats que els invidents tenen en la seva vida quotidiana es veuen potenciades pel desconeixement social d'aquesta disfunció visual i, per tant, per la manca de mitjans que els facilitin la integració social. L'Associació Catalana de Cecs és una entitat la finalitat de la qual és «oferir els serveis necessaris per millorar la qualitat de vida de les persones cegues i fer un treball divulgatiu important sobre la problemàtica», afirma el president de l'associació, Manel Martínez.

Els objectius del centre són «millorar les condicions de vida de les persones cegues i donar a conèixer aquesta problemàtica a tota la societat. Volem que els invidents o els deficients visuals visquin més bé, tinguin uns estudis millors, un lleure millor, feines més bones, un nivell cultural més alt...», explica el president de l'associació.

La funció d'aquesta entitat és resoldre els problemes que tenen les persones cegues i posar al seu abast tots els mitjans de què disposa. Quan una persona s'associa al centre se li fa una entrevista personal, per estudiar d'una manera integral i personalitzada totes les qüestions que planteja i així poder posar a la seva disposició tots els recursos de què disposa el centre i els que li ofereixen altres associacions i entitats públiques o privades, i se'ls informa de tot el conjunt de possibilitats que li permetran resoldre els problemes que l'afecten.

El centre porta a terme una tasca divulgativa important a les escoles, a les universitats, als hospitals, als centres oftalmològics i òptics, als centres oficials, a les associacions, als grups de voluntaris i al públic en general mitjançant cursos, conferències, i activitats de tota mena dirigides exclusivament a donar a conèixer la realitat d'aquestes persones. Gràcies a aquestes iniciatives divulgatives, cada dia hi ha més persones que saben què significa ser cec i què implica socialment,

i així, poden ajudar l'invident en la seva vida quotidiana.

Activitats i serveis

L'associació té diversos programes i activitats per proporcionar a les persones

i objectors, que està a la disposició de tots els socis que ho desitgin. Així, la persona que té dificultats per desplaçar-se i sol·licita aquest servei pot accedir a una mobilitat absoluta que facilita la seva integració dins de la societat, ja que pot participar en totes aquelles coses que aquesta li ofereix, anar a visitar algun company, anar al cinema o al teatre ja que està totalment al seu abast.

L'àrea cultural està formada per diversos serveis que apropen els invidents a actes culturals com les exposicions, els museus, etc. Les noves tecnologies com l'Audio-desc teatre, el teatre descrit, i el

rodatge enregistren alguns llibres en cintes de casset. D'altra banda, «l'associació intenta aconseguir maquetes de museus i monuments amb inscripcions en braile, per facilitar-ne el coneixement i l'accés als invidents», afirma Manel Martínez.

Un altre dels serveis que ofereix ACC és una àrea de suport psicològic. L'objectiu d'aquesta teràpia és potenciar l'autoestima i buscar la plena adaptació al món dels cecs, són reptes que demanen molt d'esforç però, al mateix temps, resulten indispensables si el cec vol adaptar-se plenament a la realitat quotidiana com un pas previ a la recuperació de la seva malaltia, per això treballen amb grups d'ajuda mútua per «poder ajudar-nos els uns als altres per resoldre les nostres inquietuds», explica el president de l'associació.

Entre els projectes més immediats de l'Associació Catalana de Cecs hi ha «aconseguir la integració laboral de les persones cegues que encara és molt difícil, el cec no tan sols s'ha de dedicar a la venda del cupó sinó que també pot fer moltes altres coses, nosaltres intentem que facin carreres universitàries i estudis superiors i mitjans», afirma el president de l'Associació Catalana de Cecs. Des del centre volem ajudar els cecs o els disminuïts visuals a la seva integració al món laboral, i oferir-los assessorament sobre les sortides de feina, el reciclatge o la formació, és molt important perquè l'invident pugui treballar tot i la seva deficiència. Per això el centre ofereix a totes aquelles persones que ho desitgen cursos d'informàtica, francès, entre altres, per ampliar els seus coneixements i un esforç integral als estudiants de primària, secundària o estudis universitaris i els cerca els mètodes d'estudi més adequats.

Elisenda Martí

L'aprenentatge és fonamental perquè les persones cegues puguin fer una vida normal.

cegues o amb deficiències visuals un temps de lleure molt més ric i adequat a la seva minusvalidesa. Una de les àrees més importants del centre és la de les activitats socioculturals, en què s'organitzen diferents sortides culturals i viatges per Catalunya i l'Estat espanyol, que permeten a la persona cega gaudir d'una oferta àmplia de lleure a la seva mida.

Mitjançant el programa «Vida diària» l'associació vol que tots els invidents i els disminuïts visuals del nostre país puguin desenvolupar la seva activitat diària amb la màxima normalitat, gràcies a un servei d'acompanyament, per part de voluntaris

Sono-cine, cinema comentat, són projectes que ja es porten a terme dins de l'associació, el president explica que «un dels projectes en què treballem ara és aconseguir que totes les sales teatrals de Catalunya tinguin teatre per a cecs i els cinemes també, i que les emissores de ràdio culturals facin un parell de dies al mes literatura parlada».

Una altra de les activitats culturals del centre és el projecte llibre-parlat, gràcies a una subvenció d'una fundació, han pogut impulsar aquesta iniciativa que consisteix en el fet que alguns personatges coneguts del món de la ràdio, de la televisió i del

ASSOCIACIÓ CATALANA DE CECS
CALÀBRIA 67, 1R 2A
TEL. 934 23 40 19
08015 BARCELONA
a/e: email@accecs.com

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Campanya contra la pena de mort als EUA

La nació hegemònica del món ningú no dubta que són els Estats Units. La música dominant, determinats costums, part important de la cultura d'avui dia, les més modernes tecnologies... tot ens ve dels Estats Units. La seva influència és mundial i la seva penetració, amb això de la globalització, és creixent. Fent servir una figura retòrica podríem dir que tots ballem al seu so. Per tant, la direcció en què bufen els vents de canvi i la manera de pensar i moltes altres coses ens vénen del nord del continent americà, però hi ha un tema en què els europeus hi estem, majoritàriament, en franca dissonància. Parlem de la pena de mort.

Per a una gran majoria de nord-americans resulta normal, i per a molts, fins i tot, reconfortant, veure com es mata els condemnats a la pena de mort mentre que als europeus se'ns fa un nus a la gola i patim davant la visió d'aquell ésser humà que envien a l'altre món amb una injecció o amb una dosi letal de gas. Són mentalitats col·lectives diferents. Ens esgarrafa veure, com el que segurament serà el pròxim president dels Estats Units, l'actual governador de Texas, George Bush, ha autoritzat com si fos el més normal del món fins a 123 execucions. La seva popularitat no en pateix gens ni mica, fins i tot millora perquè per a molts nord-americans dona imatge de fermesa (per als europeus és crueltat i manca d'escrúpols).

Una justícia racista

A finals de juny vam poder veure com executaven amb una injecció, a Texas, un home que va morir declarant-se innocent. La premsa ens va recordar que la justícia nord-americana cada any condemna molta gent a la pena capital, que és vigent a la majoria d'estats, però resulta que la majoria d'aquests condemnats són negres o hispans, és a dir, membres de les minories més desfavorides. Un negre que mata una blanca té tots els números per ser condemnat a mort mentre que un blanc que mata una negra és molt difícil que hi hagi cap

La pena de mort és una barbaritat que es revesteix sota el nom de justícia.

tribunal que li apliqui la mateixa pena. En aquest sentit els Estats Units no són gens ni mica exemplars per a la resta del món. Fan més o menys el mateix que la majoria de les dictadures tercermundistes. En aquest terreny no hi ha lideratge que valgui.

Tractant-se d'una democràcia, el camí

per lluitar contra aquesta barbaritat, que es revesteix amb el nom de justícia, és persuadir la majoria de la població nord-americana. Vots són trumfos. Si una majoria s'oposa a la pena de mort ni Bush ni cap polític s'atrevirà a executar ningú per por de perdre vots. Ara bé, donat que la gent

dels EUA està, en la seva major part, convençuda de la conveniència de matar els delinqüents, la via d'atac és la d'introduir el dubte perquè resulta que en els últims temps s'ha descobert que molts executats eren innocents. Però ja s'havia fet tard i una vegada reconegut l'error no se'ls podia retornar la vida.

L'execució és «un delictes d'Estat»

La lluita contra la pena de mort als Estats Units, en la qual hi estan compromesos molts grups catòlics, no ataca el tema de front, qüestionant el dret de l'Estat a matar, sinó de cantó, assenyalant l'execució de molts innocents. Un primer resultat de la introducció del dubte ha estat la decisió del governador de l'estat d'Illinois de proclamar una moratòria, una suspensió temporal de les execucions previstes. Així mateix un seguit de mocions en favor d'una moratòria, de la suspensió o l'abolició de les penes de mort han estat presentades als parlaments de diversos estats.

La feina dels que lluiten contra la pena capital ha portat també l'exprescandidat presidencial demòcrata, el reverend Jesse Jackson, a dir que les execucions són «un delictes d'Estat». Fa un temps tothom l'hauria condemnat per dir això, però ara, dos dies després de l'última execució a Texas, ha donat la volta al país i ha causat impacte. Tot plegat ha portat que el tema sigui objecte de debat i potser durant la campanya electoral Bush no s'atreveixi a fer executar ningú més. No fos que part de l'electorat interpretés les seves execucions no com a mostra de fermesa, sinó de crueltat.

Els grups europeus i nord-americans contraris a la pena de mort han iniciat una doble via d'atac. D'una banda demanen a les Nacions Unides que proclamin una moratòria universal, que condemnin «la mort a mans de l'Estat» i, de l'altra, segueixen cas per cas tots els condemnats a mort, tot introduint el dubte metòdic «i si resulta que és innocent?». Ni que sigui per una vegada, per excepció, en aquesta temàtica judicial i política, els vents bufen en direcció contrària. Som els europeus els qui exportem als Estats Units una nova manera de pensar i de veure les coses.

Antoni Reig

Periodista i professor de la UAB

...amb un dibuix

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

SORTEIG TRADICIONAL 2000

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi

28.160

2n premi

24.373

3r premi

53.099

**premi especial
de portada: 0099**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

Temporada 1999-2000

del 15 al 19 de juliol de 2000

VII Festival Internacional de Carilló de Barcelona

Carilló del Palau de la Generalitat de Catalunya
Cloenda de la Temporada de Concerts 1999-2000

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

societat

La veu del metge

La vellesa saludable:
els òrgans psíquics (1)

La salut de l'adaptació

En Pere havia estat una persona tot terreny. Va tenir una infantesa difícil, fruit de la guerra i sobretot de la postguerra; va canviar sovint de domicili. Durant una època van tenir cura d'ell les monges perquè els seus pares es van haver d'absentar. Es va adaptar a l'arribada de cadascun dels seus germans, ja que cada cop que en naixia un, ell perdia el seu lloc. Els canvis també van afectar els seus pares. Aquests van canviar diverses vegades de negocis: primer va ser una cansaladeria, després van viure del taxi i posteriorment d'un taller de bicicletes. La tasca de la mare i del pare va ser fonamental per fer-lo sentir segur i que l'indispensable no estava en joc.

Més tard, es va adaptar als seus primers treballs i després al dolor per la pèrdua dels pares. Fa anys que va conèixer la que avui és la seva dona, però abans va sentir uns quants cops el dolor de perdre-la en pensar en les seves predecessores. «Quan s'acaba la relació amb una noia, el dolor és com perdre tot el que hauria pogut arribar a ser», deia. Van tenir fills i amb el primer va sentir que alguna cosa seva que no era ell ocupava l'atenció de la seva dona. Uns altres canvis importants van tenir lloc i sempre es van entendre. Era la vida que evolucionava.

Una tarda en Pere va quedar absorbt en mirar una pàgina d'un llibre. Era un llibre de biologia. El tema era l'homeòstasi. El text descrivia que la vida va néixer al compàs de la capacitat dels éssers vius per mantenir estable un medi propi enmig dels vaivens del medi exterior. D'aquesta manera neix, en els primers éssers, el medi intracel·lular, per tal de mantenir estable el líquid propi defensat per una membrana. Biològicament, gairebé tots els sistemes tenen aquesta funció.

El sistema circulatori conté un líquid vital, la sang, la composició rigorosa de la qual és mantinguda així per molts òrgans: el ronyó, que la neteja; l'intestí, que la nodreix; el cor, que la fa circular; els pulmons, que l'oxigenen; els ganglis, que la defensen de gèrmens nocius, i el fetge, que la desintoxica. Però altres sistemes tenen també aquesta funció: l'esquelet i els músculs permeten moure'ns d'un lloc pitjor a un altre de millor; la vista, l'oïda i l'olfacte ens orienten i la pell ens protegeix. Tot el cos té múltiples sistemes per poder adaptar-nos als canvis que succeeixen a la vida.

La salut és una adaptació permanent a la vida.

Vida psíquica

Els éssers vius també tenen una vida psíquica. Les persones, amb la seva vida psíquica tan completa i complexa, senten la necessitat de tenir un «espai intern» estable. Aquest és el lloc d'un mateix on resideixen les respostes indispensables que no es posen en joc. I per poder protegir aquest espai —com protegim la nostra sang— la naturalesa ens ha disposat d'òrgans psíquics que —com el pulmó, els ronyons, el fetge i l'intestí— nodreixen, oxigenen i desintoxiquen la nostra vida personal mentre ens adaptem a les circumstàncies que se'ns presenten.

Aquests òrgans psíquics són, entre d'altres: la memòria, que ens permet no repetir un error; la intel·ligència, que ens permet predir un error; el perdó, que ens permet no patir un error; el sentiment, que permet entendre el que és il·lògic; la comprensió, que ens permet sentir el que algú altre sent; el somni, que ens permet reinterpretar els sentiments, etc.

De mica en mica les persones, igual com ho va fer la medicina i la psicologia, descobreixen «els òrgans i els sistemes» del cos humà. Els nostres pacients d'ara ja no són com els d'abans. Molts ja es reconeixen els símptomes físics, quin és l'òrgan implicat, saben quines proves radiològiques necessiten, s'informen a les webs d'Internet i vénen gairebé diagnosticats.

Amb el temps també les persones reconeixen els seus «òrgans psíquics» i els símptomes que les disfuncions d'aquests produeixen. També les consultes i les exploracions emocionals estan tan sistematitzades com les físiques. Di-

ferents estudis científics a les nostres comarques i a diferents països mostren que la prevalença de trastorns mentals a l'Atenció Primària de la Salut se situa en un 24 al 50% de la població, però que en la majoria d'aquests casos el pacient experimenta el trastorn mental com un patiment físic.

En Pere va tancar el llibre i va veure clar que la seva vida havia estat una constant adaptació a les circumstàncies físiques i psicològiques. I que de vegades havia emmalaltit i, per uns dies, havia perdut el «benestar físic» i en d'altres, la «felicitat».

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La família,
el nucli de la
societat

BARCELONA.— Joan Vallvé, secretari general de la Família, va pronunciar el 5 de juny passat la conferència *Què farà la Generalitat per la família?* a l'auditori FIATC de Barcelona. En l'interior de la família «es viuen i es transmeten valors que són indispensables per a la formació de ciutadans lliures i conscients de les seves responsabilitats en la col·lectivitat», va dir el ponent. Joan Vallvé va destacar els tres àmbits constitutius d'una societat incloent: «La construcció d'un país pensant en tothom, la lluita contra les velles i les noves formes de desigualtat i el foment i la promoció dels valors del civisme i la convivència. La família ha de ser un dels elements vertebradors d'aquesta societat incloent.» (C.C.)

Primera trobada
dels «Foraster»

VILOSELL.— La primera trobada d'aquelles persones que porten com a cognom «Foraster» (alguns sense la r final) va tenir lloc recentment a Vilosell, població que els vincula com a lloc d'origen dels seus avantpassats. S'hi van aplegar uns 150 individus, que procedien de tot Catalunya. Un d'ells ostentava els cognoms Foraster Lladó, tot dos originaris de Vilosell. Van visitar el poble, tot començant per l'Ajuntament de la localitat, on van ser rebuts pel batlle, Josep M. Nogué. Posteriorment van visitar la casa pairal Foraster. Mn. Francesc Foraster va celebrar una eucaristia, fent palès el llinatge de tots els assistents. La missa va ser molt participativa i emotiva. Un expert va manifestar que el cognom Foraster té les seves arrels al Rosselló. Aquesta primera trobada va servir per fer un estudi i recollir tot el que es pugui investigar sobre el cognom Foraster.

Lluís Noguera Pastó

«Estrella»

He sabut pels mitjans de comunicació que a la riuada d'Esparreguera va perdre la vida la burretta Estrella, que exercia el seu paper a la Passió d'aquest poble. El meu pensament va volar. Era un personatge important. Tot allò és una representació teatral d'una història vertadera: la vida de Jesús. Em vaig imaginar la burretta Estrella arribant al cel molt humilment, gairebé amb por, però alhora amb la distinció d'algú important que va servir el Mestre en el seu pas per la Terra. Ni més ni menys que el va portar sobre el seu lloc perquè no defallís! En aquell moment una veu amb moltíssima tendresa li va dir: «Hola, Estrella! Que bé has representat el teu paper en la vida!» I la meua reflexió és: que bonic si al final del nostre viatge arribem al cel i escoltem la veu de Jesús que ens parla amb la mateixa tendresa, felicitant-nos pel deure complert!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Foto: M. Saludes

Lliurament de premis sota el lema «Jesucrist 2000»

TERRASSA.— El 3 de juny va tenir lloc al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa el lliurament de premis del XV Concurs Bíblic, del XI Concurs de Redacció Bíblica i del I Concurs de Dibuix Premi «Catalunya Cristiana». El tema de treball d'enguany va ser «Jesucrist 2000». El Grup Avant Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics, han estat els organitzadors d'aquesta iniciativa cultural. A la taula presidencial eren presents, entre d'altres, Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida; Mn. R. Octavi Sánchez, director de *Catalunya Cristiana*, i la ninotaire Pilarín Bayés. (C.C.)

Conesti amb «Catalunya Cristiana»

Un dels centres per a persones grans i malaltes, que P. Miquel visita sovint i on fa campanya pel nostre setmanari.

BARCELONA.— Una de les coses que més em sorprenen i de vegades m'indignen, després d'impressionar-me molt, és la situació en què vivim i com es propaga el vici, l'horror i les ideologies malsanes. Gran part de la premsa fa ostentació de la seva immoralitat i de la seva incredulitat.

La manca de valors positius i l'egoisme de molts joves són evidents. Els valors cristians són els més humans de tots, ja que estan encaminats a favor de l'ésser humà i de la seva dignitat. Cadascun dels homes és una creació concreta i irreplicable amb la seva pròpia responsabilitat i

personalitat. Aquests són els valors que predica i pels quals lluita Conesti (Conèixer i estimar).

Per això, demanem ara un petit compromís, en què tots hem de col·laborar. Promoure el setmanari *Catalunya Cristiana* i les institucions, moviments i paròquies que treballen per aquests valors a casa nostra. Són valors que defensen, difonen i publiquen. Tots els socis, simpatitzants i amics de Conesti hauríem, si podem, de subscriure'ns-hi.

P. Miquel Rodríguez
President de Conesti

«Petjades», testimoni de la vida religiosa a Catalunya

BARCELONA.— El *Full informatiu* de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) ha ençetat recentment una etapa plena de canvis. Amb un nou títol—*Petjades*— i un nou format, «el nostre desig és millorar la presentació i els continguts del que ha de ser un dels vehicles de comunicació entre les comunitats de vida religiosa de casa nostra», afirma Valerià Simon, secretari general de la URC, al número 68 de la revista.

Els apartats en què s'estructura aquesta publicació són els següents: anuncis, pòrtic, URC endins, notícies, testimonis i retalls. Cal assenyalar que cada bloc s'identifica amb un logotip concret. El nom de *Petjades* ha estat escollit perquè, segons Valerià Simon, «som persones que intentem viure darrere les petjades del Crist i darrere les petjades que els nostres fundadors i fundadores han viscut en seguiment del mateix Senyor. Però a la vegada som cridats a deixar petjades per als nostres contemporanis». (C.C.)

Nous estudis al centre universitari Abat Oliba CEU

BARCELONA.— El centre universitari Abat Oliba CEU de Barcelona impartirà a partir del proper curs dues noves titulacions pròpies: Comunicació i Publicitat, i Comunicació i Periodisme. Aquests nous estudis es podran cursar en combinació amb una de les dues llicenciatures

oficials que aquest centre ja imparteix. Així, es podrà estudiar Dret juntament amb el títol de Comunicació i Periodisme (en un itinerari conjunt de cinc anys), i Administració i Direcció d'Empreses juntament amb Comunicació i Publicitat (també en cinc anys). (C.C.)

PRIMERS
PLATS

Sípia amb pèsols

Ingredients

1 kg de sípia	1 cullerada de julivert picat
1 paquet de 400 g de pèsols congelats	1/2 pebrot picant
1 ceba petita	1/2 vas de vi blanc
1 gra d'all	brou
	sal

Poseu un anunci a les fitxes de «Les Receptes de la tieta Montserrat».

Un preu realment econòmic, només 10.990 ptes.

Edició fotoestàtica d'«El Libro de la Vida» de Teresa de Jesús

■ Els tres volums reproduïen fidelment el manuscrit de la santa

ROMA.— La doctora de l'Església Teresa d'Àvila escrivia amb lletra minúscula, amb pocs registres de puntuació i amb una nitidesa sorprenent. Més de quatre segles després, podem contemplar l'escriptura d'aquesta santa universal gràcies a la recent edició —limitada a mil exemplars— d'*El Libro de la Vida*, un recull intacte en tres volums de l'autobiografia de la santa carmelitana.

El primer exemplar va ser donat al Papa, que l'ha situat al costat de l'edició del *Castillo Interior*, publicat fa set anys per Edicions Montecarmelo, la mateixa editorial que ara presenta *El Libro de la Vida*. La presentació es va fer a Roma el 12 de juny passat.

Asunción Aguirrezabal, que ha col·laborat des dels inicis en aquest projecte, va remarcar durant la presentació a l'ambaixada espanyola davant de la Santa Seu que la santa «escriu tal com parla» i va explicar que l'obra presentada és el primer llibre en llengua castellana d'una dona que entra a formar part del patrimoni cultural occidental. Aguirrezabal, que és autora del quadern *Orar ante un cuadro*, també d'Edicions Montecarmelo, ha patrocinat aquesta edició juntament amb el seu marit, José

Luis Antónanzas.

El carmelita descalç Tomás Álvarez, especialista en escrits teresians, va dibuixar l'estil de la santa i el va definir com a «sobri i encertat en l'ús de l'idioma». El professor Álvarez va situar l'obra, escrita quan Teresa tenia cinquanta anys i estava malalta, tot just després de fundar el Carmel a Àvila. Aquest manuscrit va ser confiscat per la Inquisició, que el va retenir durant dotze anys. Teresa d'Àvila, gran conversadora, escrivia de la mateixa manera que parlava, i és un testimoni incontaminat de la llengua castellana, una llengua que en aquell moment s'estava gestant. Álvarez va dir que Teresa era una «simple usuària del llenguatge oral, que no patia la imposició de les normes preceptives de l'Acadèmia».

Jesucrist, l'única font de Teresa

Tomás Álvarez, que és professor d'Espiritualitat al Centre Internacional d'Estudis Teresians-Sanjuanistas d'Àvila, va exposar que «Teresa sempre insisteix que no és ella qui escriu voluntàriament sinó que se sent forçada pel mateix Déu a fer-ho». En el pròleg de les seves obres, la santa castellana tenia per costum aclarir que se sentia cridada a escriure, tot i admetre que no era per iniciativa pròpia.

El cardenal espanyol Antonio María Javierre va arrodonir la presentació del volum confessant la seva «secreta devoció a la santa» i en va remarcar el caràcter cristològic: «Jesucrist va ser la seva única font.» Mons. Javierre va fer una interessant dissertació, on va comparar Teresa de Jesús i el Jesús de Teresa, tot emfasitzant el flux d'amor recíproc entre ella i Jesucrist.

Aquesta edició ha estat feta sobretot per salvar l'autògraf-manuscrit de la santa i fer-lo accessible als estudiosos de la

Santa Teresa de Jesús.

llengua i als especialistes en mística. Fins ara no hi havia cap versió adequada d'aquest tipus.

Miriam Díez i Bosch

Forma de preparació:

Netegeu bé les sípies, que no siguin gaire grosses, escorreu-les i talleu-les a tires. En una paella, amb una mica d'oli, poseu-hi l'all i el pebrot picat i fregiu-los una mica. Després afegiu-hi les sípies i deixeu-ho coure a poc a poc. Aegueu-hi la sal. Quan ja estiguin una mica cuites, afegiu-hi el vi i acabeu-ho de coure. Aboqueu-hi, de tant en tant, una mica de brou bullent.

En un altre recipient poseu la ceba tallada a filets, els pèsols, mitja tassa de brou i una mica de sal. Deixeu-ho bullir durant uns 20 minuts. Quan ja estiguin a punt barregeu els pèsols amb les sípies i deixeu-ho coure tot junt uns minuts amb el julivert picat perquè agafi més gust.

Com que aquest plat és molt nutritiu el podeu servir com a plat únic i de postres acompanyar-lo de fruita fresca.

PRIMERS PLATS

Lectura plurilingüe de l'evangelí de Marc

ROMA.— Setze capítols, deu llengües i centenars de persones es van aplegar a Roma durant la lectura pública de l'evangelí de Marc, que va tenir lloc la vigília de Pentecosta en un lloc emblemàtic de l'antiga Roma: els mercats de Trajà. Una lectura sencera de l'evangelí de Marc en àrab, búlgar, japonès, noruec, tagalog, espanyol, italià, francès, alemany i en el llenguatge dels signes, va recuperar l'esperit de fòrum públic d'aquest espai mercantil de la Roma antiga.

Un cor coreà acompanyava la recita-

ció, que venia impulsada per la Societat Bíblica a Itàlia. El text llegit corresponia a les traduccions interconfessionals realitzades per l'Aliança Bíblica Universal (ABU) en més de 300 llengües. Aquest organisme, de caràcter ecumènic, reuneix 150 Societats Bíbliques presents arreu del món. Per a la Societat Bíblica, va resultar particularment significatiu que aquesta lectura pública plurilingüe tingués lloc a la Pentecosta, que representa l'esdeveniment constitutiu de la comunitat cristiana universal amb el do de l'Esperit Sant. (M.D.B.)

FILATÈLIA

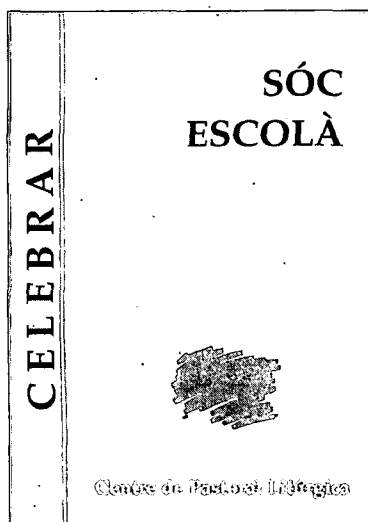
per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Alexandre VI

Alexandre VI (Xàtiva, 1431 - Roma, 1503) és el nom que va adoptar Roderic de Borja en ser elegit Papa. Pertanyia a una família de la petita noblesa del País Valencià i era fill d'una germana del pontífex Calixt III. Destinat des que era infant a la carrera eclesiàstica, el 1456 Roderic es va doctorar en dret canònic a Bolonya. Aquest mateix any el seu oncle va ascendir al pontificat i li va conferir el capel. Posteriorment va ser nomenat prefecte de Roma, vicecanceller de la santa Església romana i governador del ducat de Spoleto. Creat cardenal el 1456, del 1473 al 1479 va ser bisbe de Barcelona. Va ser elegit Papa el 1492 i va governar l'Església durant onze anys i sis dies. En el decurs del seu regnat pontifical es va esdevenir l'Any Sant del 1500.

Llibres

Ser escolà

En aquest volum el futur escolà o escolana trobarà informació sobre qüestions fonamentals per exercir el seu ministeri. Un escolà «és algú que té una relació especialment intensa amb el Senyor, que se sap estimat per Ell i que, alhora, vol estimar-lo amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament; per això cal que el servidor de l'altar dialogui en la pregària de forma quotidiana», s'afirma en la presentació del llibre. Abans de començar a realitzar el seu ministeri, l'escolà ha de rebre una formació bàsica, especialment per part del capellà de la seva parròquia o d'algun altre responsable. Cal que aprofundeixi el significat litúrgic i espiritual de l'eucaristia i de la resta de sagraments. (C.C.)

◀ **Sóc escolà.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 2000, 77 pàg.

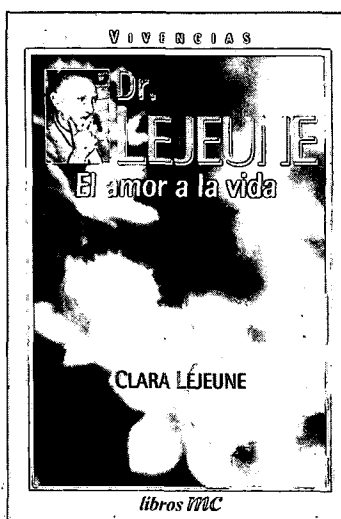
Sant Felip Neri i Antoni Gaudí. La imatge de sant Felip Neri al temple de la Sagrada Família.
Ed. Antoni Serramona,
Col·lecció Vida Oratònica.
Textos i Documents, Santa Eulàlia de Ronçana 2000, 87 pàg.

SANT FELIP NERI
I ANTONI GAUDÍLA IMATGE DE SANT FELIP NERI
AL TEMPLE DE LA SAGRADA FAMÍLIACONGREGACIONS DE L'ORATORI DE SANT FELIP NERI
DE BARCELONA, GRÀCIA I VIC
ANY SANT JUBILAR DEL 2000

Home de fe i de ciència

Científic destacat a escala mundial —va descobrir nombroses malalties d'origen genètic, de les quals la trisomia 21 és la més coneguda—, Jérôme Lejeune va ser abans què res un home senzill i bo, la humilitat i esguard lluminós van deixar empremta en tots el qui el van conèixer. Home de fe i de ciència, va assumir un compromís que va transformar la seva vida en un destí. Fídel a les seves conviccions, i en nom dels seus malalts mentals, Lejeune va emprar el seu talent d'orador i va empunyar el bastó de pelegrí per defensar la vida del nen per néixer que ell anomenava «Patufet». Aquest combat, que va prosseguir fins al final de les seves forces, va fer que l'opinió pública relegués a un segon pla tots els progressos científics que li devem i que han fet d'ell un dels pares de la genètica moderna. (C.C.)

◀ **Clara Lejeune, Dr. Lejeune. El amor a la vida.** Editorial Palabra, Col·lecció Libros mc, Madrid 1999, 143 pàg.

Passió mística de l'amor diví

Aquest llibre ha estat elaborat per les congregacions de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona (Barri Gòtic i Gràcia) i de Vic amb motiu de la benedicció i la col·locació de la nova escultura de sant Felip Neri, que va tenir lloc el 10 de juny passat, a la façana est del temple expiatori de la Sagrada Família, segons el projecte ideat per Antoni Gaudí. «Per què no representar en sant Felip Neri el do de l'Esperit Sant, tal com ell ho visqué; des de la humilitat, en la naturalitat de la vida quotidiana?» Així va ser com l'escultor Joan Seguranyes i Redorta va concebre la imatge de sant Felip Neri, de tres metres d'alçada en pedra de travertí, com explica l'autor en un dels apartats d'aquest volum. (C.C.)

Compartim una mateixa
sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

El llibre de la setmana

Augusto Monterroso, premi Príncep d'Astúries

La concessió del milionari premi Príncep d'Astúries a l'escriptor Augusto Monterroso, ens obliga a fer un breu comentari de la seva obra.

El protagonisme autèntic dels últims mesos l'han tingut els premis Príncep d'Astúries. Dos italians, Umberto Eco i el cardenal Carlo M. Martini, van obtenir els de Comunicació i Humanitats, i el de Ciències Socials, respectivament.

El guardó literari l'ha obtingut l'escriptor Augusto Monterroso, en reconeixement a l'«extraordinària riquesa ètica i estètica» de la seva obra, segons va informar el jurat.

Ha estat una sorpresa? Perquè sobretot cal reconèixer que Monterroso, tot i ser un bon escriptor, és relativament poc conegut entre els lectors habituals del nostre país. I si la loteria d'aquest premi ha anat a parar a les seves mans, no ha estat per atzar. Té un estil propi, i significa alguna cosa més que una anècdota en la història de les lletres hispanoamericanes,

i en el recorregut de les concessions a hispanoamericans, ja comença a ser necessari desenterrar oblits o enfocar el llum cap a angles més aviat obsolets...

L'acta del jurat destaca que l'obra narrativa i assagística de Monterroso «constitueix tot un univers literari d'una riquesa ètica i estètica extraordinària, del qual hauríem de destacar un cervantí i malenconiós sentit de l'humor».

Segons els membres del jurat, la narrativa de Monterroso «ha transformat el relat breu i l'ha dotat d'una intensitat literària i una obertura d'arguments inèdits fins aleshores».

En la concessió del premi, també es va valorar «la seva trajectòria ciutadana exemplar, l'experiència dura de l'exili i l'atenció constant als assumptes més immediats de la vida contemporània d'Iberoamèrica».

Un mestre del conte.

Amb una obra que es mou entre la realitat, la sàtira, l'absurd i la fantasia, els contes de Monterroso tenen fama mun-

dial, i la capacitat de síntesi que hi mostra és un dels elements que sempre ha destacat la crítica.

Monterroso va néixer a Tegucigalpa el 21 de desembre del 1921, de pare guatemalenc i mare hondureny, però es va criar a Guatemala i es considera guatemalenc en el seu llibre autobiogràfic *Los buscadores de oro*. Activista polític al seu país, durant la seva joventut va elaborar un diari contra el règim del dictador Jorge Ubico. Aquest, i altres fets similars, el van empenyer a l'exili el 1944.

Del 1954 al 1956 va ser secretari de Pablo Neruda a *La Gaceta de Chile* i el 1956 va decidir fixar definitivament la seva residència a Mèxic. Entre les seves obres destaquen *El concierto y el eclipse* (1952); *Uno de cada tres* i *El centenario* (1953); *Obras completas y otros cuentos* (1959); *La oveja negra y demás fábulas* (1969); *Movimiento perpetuo* (1972); *Lo demás es silencio* (1978); *La palabra mágica* (1985) i *La letra E: fragmentos de un diario* (1987).

Els guanyadors més recents del Príncep d'Astúries de les Lletres, com ja hem comentat al seu moment, han estat l'alemany Günter Grass; Francisco Ayala, Alvaro Mutis, Francisco Umbral, Car-

Augusto Monterroso.

los Bousoño, Carlos Fuentes, Claudio Rodríguez i Francisco Nieva.

En aquest mosaic divers, Monterroso no desentona, sense arribar a l'altura dels seus antecessors. Però és interessant revaloritzar el conte, aquesta narració curta que tant agradava a l'època de les grans narracions per servir de contrapunt a les llargues i enrevesades hores de lectures.

La saga de Ramón de Timoneda, amb el seu «Patrañuelo», o del propi Miguel de Cervantes i les seves «novel·les exemplars» són peces fonamentals en aquest aspecte de la creació literària.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

La Federació Sardanista

En l'àmbit sardanista sempre hi ha hagut la intenció que els seus addictes coneguin les activitats que es fan. No parlem de les publicacions a l'estil de la Guia o Carnet del Sardanista, que intercedien en la gairebé totalitat del fet sardanista, però podem fer menció d'aquests llibrets que engloben els aplecs segons les comarques i de com, després del detall dels directament interessats, amplien la informació amb llistes de la resta d'aplec, i faciliten així una informació molt valuosa. Podem recordar quan, temps enllà, l'Obra del Ballet Popular editava una Guia de Catalunya d'activitats sardanístiques, publicacions totes elles molt interessants, però sense tractar encara les que podríem anomenar ballades simples. Val a dir que també algunes comarques les inclouen en altres llibrets de butxaca, com per exemple, Osona i el Ripollès.

Però ara la Federació Sardanista de Catalunya presenta un imprès, mida butxaca, el Calendari de Cicles de Sardanes

a l'Estiu, on recull unes 600 audicions de sardanes que es faran des del mes de juny fins al mes de setembre, i que abasta unes cinquanta poblacions.

Lògicament la relació és molt extracurada ja que tan sols indica la població, el dia i l'hora, però que considerem dades suficients per cobrir la idea pretesa. No és la primera vegada que la Federació dona proves d'una efectivitat real, més enllà dels projectes o, millor dit, que realitza el projecte de servitud al sardanisme i al sardanista.

Suposem que la Federació cobrirà una extensa àrea de distribució d'aquests calendaris. De tota manera, per si algú no sap com o on demanar els calendaris, facilitem les dades de l'entitat. Domicili al carrer Montcada, 20, pral. Palau Dalmau, 08003 Barcelona. Apartat de correus número 2.572 de Barcelona, codi postal 08080. Telèfon 933 197 637, fax 933 106 900.

Josep Ventura

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments trimestrals de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Pensadors cristians del segle xx (23)

Blondel: la filosofia de l'acció com a camí cap a l'Ésser

Ha estat presentat sovint com a apòlogista catòlic. Estava convençut de la necessitat d'una filosofia cristiana pura per al món actual. Maurice Blondel (1861-1949) va defensar amb gosadia la vessant sobrenatural de l'home, malgrat la mentalitat positivista de la seva època.

UN FILÒSOF ORIGINAL I PROFUNDA-MENT CATÒLIC

M. Blondel, destacat filòsof francès, neix a Dijon, al si d'una família de juristes. Educat en un ambient burgès i cristià, rep una sòlida formació cultural. Es llicencia en Lletres i aconsegueix el batxillerat en Dret. Posteriorment, va estudiar filosofia a l'Escola Normal Superior de França (1881). Va ensenyar en diversos liceus francesos. I, tot i que va dedicar tota la seva vida a la filosofia, també es va endinsar en el meravellós món de l'exègesi bíblica i la patrologia oriental.

El 1894, després d'un període de reflexió, i després de pensar en la possibilitat d'ingressar en un seminari eclesiàstic, va optar per la vida matrimonial i es va casar amb Rose Royer. De la felicitat unió, en van néixer tres fills.

Davant dels seus lectors i oïdors es mostrava com un apòlogista catòlic. En certa manera ho va ser, fins i tot així es concebia ell mateix. Precisament en acabar la seva tesi sobre *L'Action*, es referia a aquest treball com una apologetica catòlica. Va arribar a identificar filosofia i apologetica en una carta dirigida a Delbos.

Tot i que mai no ha existit, estrictament parlant, una filosofia cristiana, Blondel estava convençut de la seva necessitat, per reorientar el rumb del pensament contemporani. Els seus escrits s'adrecen, sense cap mena de dubte, a la construcció d'una veritable filosofia cristiana.

Com a pensador catòlic, va mirar de dialogar amb els corrents de la seva època (idealisme, positivisme...), però les seves tesis van topar amb l'ambient acadèmic positivista i va trobar seriosos obstacles per

entrar en la docència. Això no obstant, es va poder dedicar a l'ensenyament universitari de Lille (1895), i el 1896 va passar a la universitat d'Aix-en-Provence, fins a l'any de la seva mort.

Mai no va adoptar l'actitud de deixeble respecte de cap altre pensador, si bé va rebre influències d'alguns d'ells, entre els quals es troben Kant, Leibniz, sant Agustí d'Hipona... Sempre es va mantenir com un pensador original i autònom.

D'entre les seves obres, cal destacar: *L'Action* (1937), *Lettre sur l'apologetique* (1896), *Histoire et Dogme* (1904), *La philosophie et l'esprit chrétien* (1946), i la seva obra pòstuma *Exigences philosophiques du christianisme* (1950).

Aquest és el nom de la seva tesi, fonament de la seva filosofia de l'acció. Integra el pensament neoplatònic clàssic amb el pragmatisme modern en l'àmbit d'una filosofia cristiana peculiar. Tot el seu pensament s'adreça a demostrar la relació existent entre ciència i creença, filosofia i fe.

El pensament i la realitat, per al filòsof francès, s'uneixen en l'acció. L'acció és un concepte que explica el procés pel qual l'ésser humà aconsegueix superar la contradicció entre la seva realitat i el seu pensament. Superada aquesta contradicció, l'home arriba davant de la presència de la realitat divina.

En l'interior de tota persona hi ha una vertadera exigència d'allò sobrenatural, inaccessible a l'esforç humà. L'ésser humà

viu obert a la transcendència, a la realitat divina. Així és com ho explica Xavier Morlans en la seva tesi doctoral: «El jove Blondel fa a *L'Action* una anàlisi filosòfica de tipus fenomenològic per mostrar com el mateix dinamisme de l'acció humana arriba a plantejar la necessitat teòrica d'obrir-se a la idea de Déu. És un discurs adreçat als filòsofs immanentistes de la seva època» (*L'experiència de Déu en l'acció social*).

FE, VOLUNTAT I OPCIO

Blondel, a l'hora d'elaborar la seva filosofia de l'acció, va estar pràcticament influït per la teoria que afirma la fe com una qüestió de voluntat i de demostració lògica. D'aquí la importància de l'apologetica en Blondel. Vol demostrar, des del raciocini, el sentit d'una filosofia cristiana i el seu fonament lògic.

A més, per al pensador francès en tota persona cal tenir en compte la seva voluntat a l'hora d'abraçar la fe. Precisa-ment el terme *acció* significa el dinamisme de la vida humana en totes les seves tendències. I la voluntat n'és una. La voluntat permet la gestació i el desenvolupament dels actes lliures en qualsevol persona. A Blondel li interessà la voluntat com a orientació de l'individu cap a una meta concreta.

D'aquesta manera, la voluntat del subjecte es comprèn de la seva orientació fonamental, que no deixa de ser una opció més d'entre les moltes possibilitats que la seva existència i realitat li ofereixen. La persona que tria, des de la seva voluntat lliure, l'opció de la fe, obté l'orientació cap a un absolut transcendent. Sense cap dubte, l'individu sempre pot triar entre negar o afirmar

la realitat de Déu, mitjançant la seva voluntat. Des d'aquesta reflexió Blondel afirma la realitat de Déu, com a realitat a què tendim tots.

DEL PROBLEMA HUMÀ A ALLÒ SOBRENATURAL

El pensador francès es va qüestionar, en primer lloc, si la vida humana té sentit. Constata un seguit de realitats oposades entre elles: mort, dolor, amistat i llibertat. Aquestes realitats afecten de ple tot ésser humà, i ningú no en pot escapar.

Però les realitats de pensar, estimar i la de l'ésser, en l'home, no es donen d'una forma harmònica en el seu interior. Són elements que amoïnen. Produeixen un cert desequilibri interior en la persona. Per això, la pregunta sobre el sentit és una qüestió sobre el conjunt dels elements que incideixen en tot ésser humà, és a dir, en la seva realitat immediata.

Per a Blondel la base de l'equilibri humà es troba en la seva acció, però una acció fonamentada en la transcendència, en allò sobrenatural. És precisament per això que el filòsof catòlic va actuar durant tota la seva vida mogut per l'anhel de donar resposta a la increença, que no es considerava interpellada per la fe cristiana. L'incrèdul valora el fet cristià com un fet més entre molts d'altres que existeixen. I, enfront la conducta de l'indiferent, Blondel vol mostrar el camí de la fe, mitjançant el rigor filosòfic. Això no obstant, sempre presentarà la fe cristiana com un regal de Déu a l'home, com un do, que va més enllà de l'esforç personal per creure.

També es pregunta si qualsevol persona pot conèixer de forma natural Déu. Per a Blondel, la via que possibilita el coneixement natural de l'Absolut és la de presentar Déu com l'«Únic Necessari». Déu és capaç de superar l'indiferentisme i el pessimisme, latent en els cors de molts homes i dones del segle.

Aquest pensador francès aposta sense embuts per la capacitat de la raó humana per il·luminar la vida, mitjançant la riquesa de l'acció. L'actualitat del pensament blondel·lià es deu al seu contrast amb el pensament postmodern. En Blondel contemplem el filòsof que es refia de la raó, que aborda el sentit de la vida, a través de la fe sobrenatural.

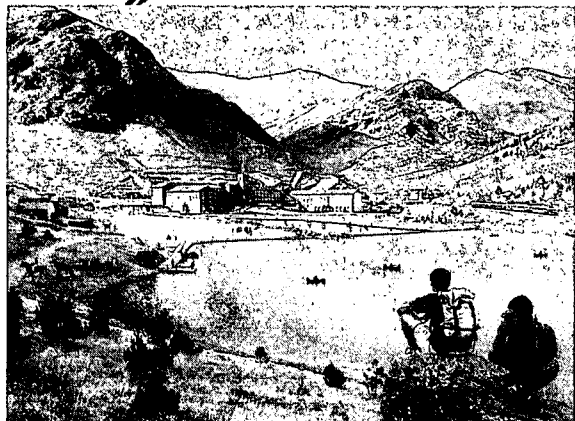
Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
stein@mixmail.com

VALL DE NÚRIA

Una vall per a viure-la

El Santuari de Núria, lloc multiseccular de culte i romiatge a la Mare de Déu, en aquest any 2000 ha estat escollit pel bisbat d'Urgell com a **temple Jubilar**, així doncs, cada visitant i pelegrí hi pot guanyar la Gràcia Jubilar.

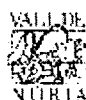
Aquest any, també és la **commemoració dels 1.300 anys de l'estada de sant Gil**, segons la tradició, a Núria. Amb motiu d'aquesta efemèride, a partir de l'1 de setembre, festivitat de Sant Gil, començarà tot un reguitzell d'actes tant religiosos com culturals, durant un any, any que anomenarem de Sant Gil.

El Santuari, juntament amb «Vall de Núria», vol facilitar-vos el pelegrinatge i l'estada en aquest lloc sant i oferir-vos acollida i atenció escaient: rebre-us, mostrar-vos el Santuari i la capella de la Reserva, celebració de la Missa (amb text de presentació del grup), Via Crucis comentat, xerrada catequètica o espiritual, passeig al voltant del llac, pregària de comiat, etc. El silenci i la magnificència de la natura propicia el recolliment i la meditació.

Mn. Rafael Orri
Capellà custodi

972 73 20 20

Catalunya

Hi ha novetats sobre la clonació d'animals?

Ja sabem que no es pot dir blat que no sigui al sac, i encara ben lligat (i que el sac no sigui foradat). Els mitjans de comunicació han donat una notícia que pot ser certa, però encara no del tot. Caldrà esperar per comprovar-ho. Quan es va aconseguir la clonació de la cèlebre *Dolly* es va dir que no podria viure tant com qualsevol altra ovel·la de la seva edat perquè ja havia nascut «vella». La cèl·lula que havia servit per clonar-la ja tenia edat adulta i no li podia donar tant de temps de vida com una cèl·lula embrionària jove. Tothom hi estava d'acord.

Però ara s'ha fet una clonació que sembla demostrar que no hi ha pas envelliment prematur encara que s'hagi obtingut d'una cèl·lula ja madura. Qui ho ha afirmat? Els científics d'una companyia d'Amèrica del Nord que s'anomena *Advanced Cell Technology*. L'experiment que han fet és com el que es féu per produir l'ovella *Dolly*: treure cèl·lules d'una vedella, posar-les en cultiu de laboratori durant uns mesos i ficar nuclis d'aquestes cèl·lules en òvuls enucleats. N'han aconseguit sis

vedelletes. Fins aquí cap novetat digna de contar-se. Ara bé, un examen microscòpic d'aquestes noves vedelles sembla que demostra que no hi ha l'envelliment que hom creia que hi havia d'haver, perquè els telòmers dels cromosomes es veuen ben llargs, com corresponents a cèl·lules joves (en les velles s'hi veu una reducció clara). Més encara, cèl·lules extretes d'aquestes sis vedelles posades en cultiu han arribat fins a 93 divisions successives, mentre que les de la vedella adulta que proporcionà la clonació es morien al cap de 61, i això demostra clarament, diuen, la «joventut» de les de les clonades.

Què dir-hi? Una flor no fa estiu. Cal recordar que una anàlisi, feta també curiosament, de les cèl·lules de la *Dolly* el 1998 havia donat de resultat que eren velles, tal com el sentit comú preveia. Si la nova investigació s'ha fet amb tot el rigor científic (ho diuen els que ho han fet públic a la revista *Science*) hem de creure que potser tenen raó. El que cal ara és esperar uns anys per veure a quina edat arriben les sis vedelles clonades...

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

31 Història del gran teorema de Fermat

També ha estat anomenat el *darrer teorema de Fermat*. No el darrer en el sentit cronològic dels que ell va enunciar, sinó l'últim a ser demostrat. La cosa va anar així: Fermat va posar al marge de la qüestió VIII del llibre II de l'exemplar que tenia de l'*Arithmetica* de Diofant aquesta nota: *Cubum autem in duos cubos, aut quadratoquadratum in duos quadratoquadratos et generaliter nullam in infinitum ultra quadratum potestatem in duos eiusdem nominis fas est dividere, cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi. Hanc marginis exiguitas non caperet*. O sigui: «Però dividir un cub en suma de dos cubs o una quarta potència en dues quarts potències i, en general, qualsevol altra potència més enllà de la quarta, en dues potències de la mateixa classe no es pot fer, i d'això he descobert una demostració meravellosa de debò. A l'estretor d'aquest marge no hi cabria.» Ens afirma, doncs, que l'equació $x^n + y^n = z^n$, amb n més gran que 2, no té cap solució en nombres enters (fora del cas, és clar, dels tres iguals a zero), però en cap dels fulls manuscrits de Fermat, recollits pel seu fill, s'ha trobat la «meravellosa demostració». És que la va trobar de veritat? O és que ens va enganyar? O potser en va trobar una d'equivocada? Tenim dret a fer-nos aquestes preguntes perquè fins al 1993 no s'ha arribat a trobar una demostració vàlida del famós teorema i s'ha fet recorrent a recursos de matemàtica superior. Hi ha hagut uns tres segles i mig d'intents infructuosos, ja que la nota devia ser escrita entre 1640 i 1650.

Molts matemàtics han estudiat el darrer teorema de Fermat

Com que el mateix Fermat havia escrit críticament en un altre lloc una demostració per al cas de $n=4$, el matemàtic Leonhard Euler (1707-1783), malgrat la manca

de detalls endevinà el que volia dir: amb el mètode de *descens infinit* es podia demostrar que si $x^4 + y^4 = z^4$ tingués una solució entera, n'hi hauria d'haver una altra de més petita, i aquesta altra n'exigiria una tercera de més petita, i així successivament, com que això amb nombres enters no és possible, es dedueix que aquella solució proposada no existeix. Detallant això, Euler demostrà, doncs, el teorema per a $n=4$, i a més ho féu per a $n=3$, però ja no pogué aplicar-ho a $n=5$, ni als enters successius. Cal dir, però, que aquestes dues demostracions d'Euler no eren correctes del tot. Hi havia un salt lògic no justificat. Però Carl F. Gauss (1777-1855) ho solucionà al segle següent. Ja tenim ben demostrat el teorema en dos casos. Però això era molt poc. Calia trobar una solució per a tots els valors de n que fossin nombres primers (perquè per als nombres compostos ja no caldria; en seria una simple conseqüència), i la llista de primers és infinita!

La francesa Sophie Germain (1776-1831) que amb el nom d'Antoine-August Leblanc havia pogut estudiar a l'École Polytechnique de París i arribà a ser una gran experta en la ciència matemàtica, va ser també dels qui afegiren una contribució important a la qüestió que ens ocupa, demostrant la següent proposició: «Si existís una solució entera de $x^n + y^n = z^n$, un dels tres valors x , y o z hauria de ser múltiple de n .» Aquesta troballa de la matemàtica francesa va proporcionar a Gustav Dirichlet (1805-1859) i a Adrien-Marie Legendre (1752-1833) la base de la demostració que obtingueren, el 1825, per al valor 5 de n . I també Gabriel Lamé (1795-1870), el 1839, amb el mateix pressupòsit aconseguia demostrar el teorema de Fermat per a $n=7$. Però, de moment, no va passar d'aquí.

Davant de l'interès que suscita el teorema que ja ha esdevingut famós, l'Acadè-

mia Francesca de Ciències ofereix un premi d'una medalla d'or i 3.000 francs a qui demostrï del tot l'asseveració de Fermat. El 1847 el mateix Gabriel Lamé declara a l'Acadèmia que ja és a punt de trobar la demostració completa i a continuació Louis Cauchy (1789-1857) hi declara que també ell ho aconseguirà. El mes d'abril ja donen a conèixer tots dos els seus resultats, però el 24 de maig següent l'acadèmic Joseph Liouville lleix a l'Acadèmia una carta de l'alemany Ernst Kummer (1810-1893) que mostra que les demostracions d'aquests dos francesos són incorrectes perquè presuposen la descomposició factorial única dels enters també en el camp complex i això és fals, perquè, per exemple, 25 és $5 \cdot 5$, o bé $(3+4i) \cdot (3-4i)$. El premi de l'Acadèmia quedà desèrt. Però el mateix Kummer contribuï a la solució demostrant el teorema per a tots els valors de n que fossin nombres primers regulars (que són els que compleixen unes condicions que ara fóra llarg d'explicar).

El 1908 l'industrial alemany Paul Wolfskehl de Darmstadt en morir deixava al testament 100.000 marcs per al qui aconseguís demostrar el teorema de Fermat. La universitat de Göttingen se'n féu càrrec. I el que era el cap de departament de Matemàtiques d'aquesta universitat, Edmund Landau, anava rebent tantes «demostracions» del famós teorema que va fer imprimir unes targetes per contestar als que volien el premi en les quals ja hi havia imprès l'acció de gràcies per l'enviament i una frase que deia: «El seu primer error és a la línia (deixava un petit espai en blanc) i això invalida la seva demostració.» Així només li calia posar un nombre i la signatura. Totes les comunicacions que rebé resultaren ser incorrectes.

Però un dia s'arribà a la demostració de debò

Andrew Wiles és anglès. Va néixer a Cambridge el 1953. Ara viu als Estats Units d'Amèrica on fa de professor a Princeton des del 1980. Tenia 40 anys quan va anunciar que havia trobat la demostració

del darrer teorema de Fermat. Ho va exposar el 23 de juny del 1993 a Anglaterra en una conferència feta a Cambridge, on ell havia estudiat. Algú ha dit que va ser la conferència de matemàtiques més important del segle. Hi assistiren uns dos-cents professionals d'aquesta ciència que escoltaren estupefactes l'explicació, però potser només una cinquantena van ser capaços de seguir tot el raonament. Ja havia omplert tres pissarres de símbols matemàtics quan encara es veié obligat a esborrar la primera per poder continuar amb l'explicació...

Com havia arribat Wiles a demostrar el que en tres segles i mig no s'havia aconseguit? Ell mateix conta que quan tenia deu anys havia llegit *The Last Problem* (El darrer teorema) de l'historiador de les ciències E. T. Bell i que es va dir: «Heus aquí un problema que jo ja puc entendre», i es va prometre a si mateix que no el deixaria mai més, que ell volia ser el qui el resolgués. Estudià la carrera de matemàtiques sense trobar encara cap camí que portés a la demostració. Als estudis de postgrau es dedicà a les corbes (o equacions) el·líptiques, que són les del tipus $y^2 = x^3 + ax^2 + bx + c$ (el nom els ve de ser d'aquest tipus la que resulta de cercar el perímetre d'una el·lipse), que tenen un aspecte no gaire llunyà de l'equació de Fermat.

Cap als anys seixanta es donava a conèixer la Conjectura de Taniyama-Shimura (dos japonesos que l'havien formulada) que afirmava que les formes modulars i les equacions el·líptiques eren la mateixa cosa, i el 1984 Gerhard Frey enunciat que si es podia demostrar aquesta conjectura també es demostraria el teorema de Fermat; enunciat que Ken Ribet demostrava rigorosament el 1986. Assabentat de tot això, Andrew Wiles es decideix a cercar la demostració de la conjectura dels japonesos, i s'hi posa sol i en secret. Al cap de set anys, com hem dit, podia publicar a Cambridge el resultat de les seves indagacions. Però un dels qui li seguien bé l'explicació encara hi trobà un petit salt lògic i li ho digué. El mateix Wiles ho resolí l'any següent. Per fi s'havia aconseguit demostrar del tot i sense cap fissura el *Gran Teorema de Fermat*!

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar.
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.30 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÒS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de la Coral Canticorum de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Constantí Sotelo.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES:

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Internet

• **CURS DE FRANCISCANISME.**— El germà Jerónimo Bórmida coordina el primer curs de franciscanisme a Internet. A www.franciscanos.net/curs/ trobareu tota la informació per al creixement de tota la família franciscana que col·labora en un projecte conjunt.

Altres bisbats

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Del 13 al 16 de juliol, tindrà lloc una nova edició del Multifestival David a la diòcesi d'Osma-Sòria: música, teatre, pintura,

literatura... una festa per a tota la família amb celebracions, tallers, entreteniments... El tema del seminari d'enguany serà *Comunitats de Vida, Comunitats virtuals: el repte eclesial del segle XXI*. Més informació: Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 122 424 o Seminari Diocesà de Sòria, Rodrigo Yusto, 33 - El Burgo de Osma, tel. 689 489 108.

• **TROBADES MISSIONERES SILOS.**— Del 17 al 30 de juliol, escola d'animadors per als qui entenen la missió com a tasca de la comunitat. Més informació: San Bernardo, 79 - 28015 Madrid, tel. 915 944 112, a/e: csfsilos@csf.es, Internet: www.csf.es

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 21 al 23 i del 28 al 30 de juliol, sessions de formació humana sobre *Descobreix-te a tu mateix*, a càrrec de Josep Font. Més informació: santuari del Sant Crist de Balaguer, tel. i fax 973 445 335.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos organitza del 22 al 23 de juliol el curs d'Enneagrama: un mètode d'autoconeixement basat en nou tipus de personalitat. A la llum de l'evangeli de sant Joan, on el misteri de l'Encarnació ocupa un lloc tan central, Enneagrama ajuda a veure la importància d'aconseguir una bona qualitat humana per reflectir més i millor la imatge de Déu. D'altra banda, del 24 al 30 de juliol, prepara una setmana de convivència: sanació integral. Més informació: tel. 966 516 710.

Camps de treball

• **PIRINEU ARAGONÈS.**— Del 17 al 30 de juliol, activitat de grup en plena natura desenvolupant treballs en el camp (recollida d'herba, neteja de carrers, etc.). Més informació: tel. 976 560 000 (Carlos).

• **ASSOCIACIÓ ASPÀNIAS.**— Organitza colònies a la Floresta per a persones amb disminucions psíquiques. Necessita voluntaris a partir de 18 anys. Torns: del 17 al 26 de juliol, del 7 al 16 d'agost i del 4 al 13 de setembre. Més informació: tel. 934 872 277 (Mònica Vázquez).

• **RELIGIOSES DEL SAGRAT COR.**— Proposen col·laborar en activitats d'animació, temps lliure i reforç escolar a nens amb un cert risc familiar, social i d'integració. Alhora ofereixen un espai de reflexió, d'intercanvi d'experiències i del seguiment de Jesús, amb joves d'altres llocs. Del 20 al 30 de juliol a El Royo (Sòria), tel. 944 956 652 (Arola Farré).

• **COANER.**— El poble de Coaner pertany al municipi de Sant Mateu de Bages. La seva església parroquial de Sant Julià (s. XI) és al costat del peu d'una torre circular, d'època medieval. A més, el poble té un santuari marià. Del 28 de juliol al 6 d'agost, camp per fer treballs de condicionament de l'entorn natural i d'una antiga rectoria com a lloc de silenci i casa de repòs. Els matins seran de treball

i les tardes de descans, visites als voltants, convivència, reflexió i pregària. Més informació: tel. 933 233 368, fax 934 546 890, a/e: ccc@pangea.org

Barcelona

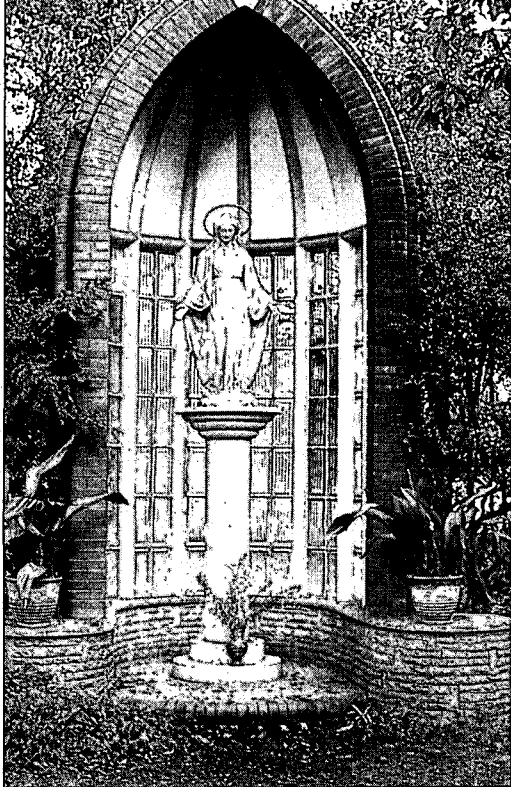
• **BALMESIANA.**— El 4 de juliol, a les 19.00, organitza una taula rodona sobre el secret de Fàtima i la publicació de la seva última part. Hi intervindran el Dr. José M. Alsina Roca i el P. Pedro Suñer, s.j., a l'aula magna de Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— Concert a càrrec d'Impromptu-Cor de Cambra, el 9 de juliol, a les 18.00. Música religiosa del segle XX i el *Credo en mi menor* de Vivaldi i la *Missa brevis Sancti Joannis de Deo* de Haydn. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El 10 de juliol comença el curs «La relació d'ajuda. Una proposta des de la programació neurolingüística». Més informació: c/ Entença, 157 - Barcelona, tel. 934 101 602, a/e: if@peretarres.org, Internet: www.peretarres.org

• **HI JULIOL MUSICAL.**— El 12 de juliol, de 19.30 a 21.00, concert del quartet Gratacel (soprano, flauta, clarinet i piano) a la Casa de la Misericòrdia de Barcelona (pati dels tarongers), c/ Elisabets, 8-10 - Barcelona, tel. 933 021 692.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Mare de Déu del Parc.

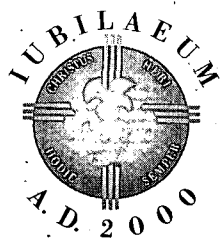
Casa «Ntra. Sra. de Montserrat»
Plaça Font del Lleó, 21
08140 Caldes de Montbui (Barcelona)
Tel./Fax: 93 865 44 96

*Homes i joves,
des de 17 anys*

**Juliol, del dilluns 10
al dissabte 15**

Totes les tandes comencen a
les 20 h i s'acaben a les 18 h.

Per a noies:
**Juliol del dilluns 17 a
les 20 h. al dissabte
22 a les 18 h.**

«El goig d'un jubileu és sempre
d'una manera particular el
goig del perdó de les culpes,
l'alegria de la conversió».
(TMA, 32)

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

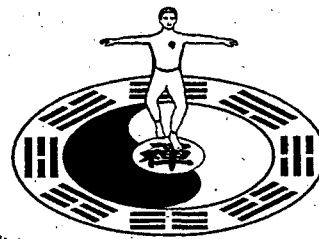

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teletel.es

*«Perseguint, atraparan;
perseguits, escaparan.»*

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio / Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 331

• **ESPIRITUALITAT I SIDA.**— El 13 de juliol, a les 20.30, trobada mensual de pregària organitzada per la Fundació Dimensió Sida de Barcelona. Basílica de Santa Maria del Pi, plaça del Pi, 7 - Barcelona.

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— Solemnitat de la Mare de Déu del Carme. S'inicia el 15 de juliol, a les 18.45, amb les I Vespres. El 16, a les 12.00, solemne eucaristia i a les 18.45, II Vespres. Monges carmelites, c/ Panamà, 12 - Barcelona, tel. 932 037 569.

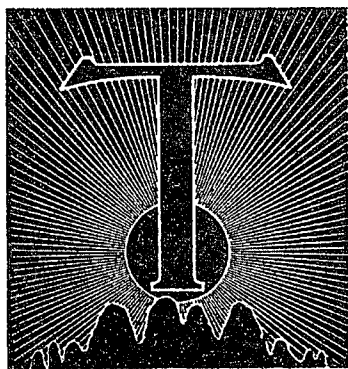
• **CARILLÓ.**— Del 15 al 19 de juliol, a les 21.00, VII Festival Internacional de Carilló de Barcelona, a la plaça de Sant Jaume. Hi actuaran Henry Groen (Països Baixos), Adrian Tien (Austràlia), Peter Langberg (Dinamarca), Eddy Mariën (Bèlgica) i Anna Maria Reverté (Catalunya).

• **CONCERT SOLIDARI.**— L'ONG Acció Verapaz Catalunya és una organització dels Dominics i Dominiques de Catalunya que té com a objectiu recaptar fons per a projectes de desenvolupament i solidaritat en el Tercer Món. Per això, organitza dos concerts per a projectes a Moçambic. L'orquestra de Fuchtel, del col·legi de Santo Tomàs d'Aquino dels

PP. Dominics, a Vechta (Alemanya) està formada per joves d'11 a 18 anys. Dirigida per Blair Carmichael actuarà el 13 de juliol, a les 19.00, (església de monges Dominiques de Sant Cugat del Vallès) i el 15, a les 21.00, (església dels PP. Dominics del carrer Ausiàs March, 54 de Barcelona).

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religioses del 20 al 29 de juliol, dirigits pel P. J.M. García-Lomas, s.j. Més informació: Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862, fax 932 802 506, a/e: cexercicis@sjtar.org

• **FRATERNITAT FRANCISCANA SEGLAR DE CATALUNYA.**— Exer-

cicis espirituals oberts a tothom. Dirigits per fra Miquel Colom, caputxí. Del 23 al 29 de juliol. Casa d'exercicis Sagrada

Família, de Vallvidrera. Tema: *El Pare nostre, un camí de fe i de vida*. Informació: Leonor, a partir de les 21.00 (tel. 935 884 537).

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Organitzen uns exercicis espirituals oberts a tothom, del 24 al 29 de juliol, a la casa d'espiritualitat La Immaculada de Tiana. Seran predicats, en castellà, per Mons. Josep M. Cases i Mn. Joan Güell. Informació i inscripcions: tel. 932 111 005 i 606 229 630.

• **XXIII JOCS FLORALS DE TARDOR.**— Fins al 9 d'octubre es poden lliurar els treballs de poesia per participar en els Jocs. La participació està oberta a totes aquelles persones majors de 65 anys. Organitza: Associació Coordinadora per a l'Ancianitat, Gran Via, 631, 2n - 08010 Barcelona, tel. 933 186 595.

Urgell

• **SHALOM.**— Enviny és un petit poble de Lleida, al cor del Pirineu català, on s'imparteix un curs pensat especialment per a empresaris o persones vinculades al món dels negocis. El programa inclou

temes com *Tenir o ser, El sentit de la vida o Viure en pau*. Més informació: Joan Escalles, 25568 - Enviny, tel. 973 250 024.

Vic

• **CASA D'ESPIRITUALITAT DE LA GLEVA.**— Organitza del 21 al 30 de juliol exercicis espirituals per a religioses, senyores i noies. Estaran dirigits per Mn. Joan Triadó, del bisbat de Girona. Inscripcions: tel. 938 570 454. Del 31 de juliol al 4 d'agost, exercicis organitzats per membres de la Comissió de Formació dels Equips de Matrimonis EMD, dirigits per Mn. Antoni M. Tataret, professor de Teologia Moral de la Facultat de Teologia de Barcelona. Telèfons de contacte: 932 175 174 (secretariat dels EMD) i 934 354 594 (Josep M. Roig i M. Dolors Amat).

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE APÒSTOL.**— Celebra l'any jubilar amb una peregrinació a Roma del 5 al 12 d'agost. Es visitarà Milà, Venècia, Florència, Pisa i Niça. Informació i inscripcions: parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa, tel. 938 732 868.

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes de juliol el Papa ens demana pregàries perquè els seguidors de les diverses religions creixin en el respecte recíproc i col·laborin a consolidar conjuntament la justícia i la pau en el món.

La religió expressa les aspiracions més profundes de la persona humana; determina la seva visió del món i orienta la relació amb els altres. Per això és tan important que totes les religions valorin el respecte mutu, la justícia i la pau. Amb tot això la societat humana millorarà la convivència. Condició indispensable per a aquest fi és la llibertat religiosa, que fins i tot suposa poder canviar de religió, si ho demana la pròpia consciència. Malauradament, en el món encara queden llocs on només es permet el culte als fidels d'una religió. No és justa aquesta discriminació tan contrària als drets humans. Seria pitjor defensar amb violència una religió. Això va ser, i encara és, una deformació de la qual cal demanar perdó.

Intenció missional

El Papa també ens demana pregàries perquè aquells que són provats per la malaltia i la solitud ofereixin llurs sofriments, en unió amb Crist, per a la conversió del món.

Joan Pau II el 24 de gener del 1998, a Cuba, va parlar del sofriment. Tota persona humana experimenta algun dia el sofriment i el dolor, i llavors es pregunta pel seu sentit. Forma part del misteri de la persona. Només es pot entendre en Jesucrist. Ell va escollir la creu per redimir el món. Ell no parla en abstracte del sentit del dolor. És evident que és un mal per a la persona humana. Crist ens diu: «Pren la creu», «segueix-me». Ens ofereix participar amb el nostre sofriment en l'obra de la salvació del món. Aquest és el sentit i el valor del nostre sofriment i del dolor corporal, moral i espiritual.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h
934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30
938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives; alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicsanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per a Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

S'OFEREIX noia per acompanyar senyor gran. Susana, tel. 933 854 770.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO segells, monedes, rellotges de butxaca, postals, objectes antics i llibres. Tel. 933 578 394.

VENC bicicleta per a nena de 5/6 anys, quasi nova. 5.000 pts. Tel. 933 501 718.

HABITATGE

SRTA. 54 anys, sense família, necessito que alguna residència religiosa em pugui oferir una habitació. Em cal abans d'acabar el mes de juliol. Truqueu a Teresa, tel. 934 273 577.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

170 ptes.

340 ptes.

510 ptes.

680 ptes.

850 ptes.

1.020 ptes.

1.190 ptes.

Destacat (+250 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Beatriz Fernández té 8 anys i estudia tercer de Primària. Junta-ment amb 25 nens i nenes acaba de rebre per primera vegada Jesús Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona. Beatriz es va preparar a consciència per al dia de la seva Primera Comunió perquè sabia que seria molt important. Malgrat que és jove, aquesta petita cristiana té clar que la seva primera comunió no pot ser, de cap de les maneres, l'última.

Beatriz Fernández acaba de fer la Primera Comunió

«Jesús és el millor regal»

—Com va ser el dia de la teva Primera Comunió?

—Estava una mica nerviosa i els meus companys i companyes també. Aquell dia vaig demanar Jesús que fos més bona, que no em posés gaire nerviosa i que tot anés molt bé. Va ser un dia maco, molt gran. La missa va estar molt bé perquè va ser molt animada. El grup de joves de la parròquia havia preparat les cançons i la missa va ser molt alegre. A mi em va tocar llegir una pregària en què demanava per tots els nens pobres que passen gana i necessitat. Al final de la missa, els nens i les nenes que vam fer la comunió vam cantar una cançó d'acció de gràcies: *Res no ens allunyarà de l'amor de Déu*, per donar gràcies a Déu, a Maria, a Jesús, als nostres pares i amics per haver vingut a la nostra Primera Comunió, per tot el que tenim... Després, en una de les sales de la parròquia els meus pares van preparar una festa per a la meua família i els meus amics. No vam anar a cap restaurant ni vam fer un gran banquet. Volíem una cosa senzilla

i bonica. Estic segura que a Jesús li va agradar la nostra festa.

—Què significa per a tu poder combregar?

—Crec que és una cosa molt important perquè tens Jesús dintre teu. Jo el noto i em sento més alegre, m'ajuda a portar-me millor. S'ha de notar que Jesús és dins teu. T'ajuda a estimar més a Déu i als altres. Això vol dir ser més bona i pregar més, tot i que a vegades em costa una mica.

—Com et vas preparar per a la comunió?

—He fet dos anys de catequesi, he après totes les pregàries, m'he confesat per tenir el cor net i que pugui entrar Jesús i no estigui incòmode. Estic segura que Jesús va trobar-se molt a gust en el cor de tots els nens i nenes que vam fer la comunió. A casa, els meus pares em van explicar que el més important era la comunió, no pas els regals, malgrat que els regals també estan bé, sinó Jesús. Vaja, que Jesús és el millor regal!

—Per a alguns nens, la primera

comunió és també la darrera.

—Això em sembla molt malament, no està bé que facin una cosa si no saben per què la fan o fer-la pels regals. Potser els seus pares no els han sabut explicar què és la comunió perquè no saben què és o perquè no volen seguir Déu. Crec que no entenen el que significa rebre Jesús. Potser els seus amics els han dit que no serveix per a res, que és molt avorrit anar a missa... Crec que és molt important combregar cada vegada que vas a missa perquè Jesús és qui més ens estima, qui més ens ajuda i ha donat la vida per nosaltres. A més, pots rebre Jesús sempre que vulguis.

—Què els diries, a aquests nens?

—Que no està bé fer la comunió perquè sí. Que si fan la comunió tindran Jesús dins seu i ja el sentiran. Pot canviar la seva manera de ser i ser més bons.

—Continuaràs a la catequesi?

—Sí, perquè vull fer la Confirmació. Vull saber més coses de Déu i no vull deixar-lo.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

En el centenari de Saint-Exupéry (1)

Ara fa cents anys que naixia, a Lió, Antoine de Saint-Exupéry. La inesperada reedició per Editorial Empúries de la seva petita com exquisida obra *Carta a un ostatic*, en la versió catalana que vaig fer-ne el 1965, m'ha permès de participar modestament en la celebració del seu centenari. Aleshores aquest llibret formava part de la col·lecció El Gra de Mostassa, d'Editorial Nova Terra, que es proposava d'oferir, especialment al lector jove, obres breus i substancioses. Li feien companyia, entre d'altres, *Tifó*, de Joseph Conrad, i *Santa Teresa, la petita*, de Van der Meersch. Curiosament, les dues primeres edicions de *Lettre à un ostatic* portaven el títol de *Carta a un jueu*. El seu destinatari era, efectivament, un hebreu, i va semblar-nos més efectiu fer servir aquest nom en lloc del d'ostatic, atesa també la situació del català en aquell moment.

Més que per l'argument, aquesta carta atreu per la reflexió de Saint-Exupéry sobre la condició humana i per la seva extraordinària sensibilitat davant els seus valors fonamentals. De vegades n'assenyala l'absència: «S'havien convidat els uns als altres a àpats de figurants en els quals no tindrien res a dir-se» (pàg. 11). Altres vegades, s'agrada de penetrar els fons de la persona: «Aquest, temps enrere, havia fugit del nazisme, perseguit com a comunista, o com a trotskista, o com a catòlic, o com a jueu. (Ja no recordo l'etiqueta en nom de la qual l'home era proscrit). Però en aquell moment el mariner era una cosa ben diferent d'una etiqueta. És el contingut el que comptava. La pasta humana. Era un amic, senzillament» (pàg.

29). O ens descobreix la solidaritat que apunta enmig de la solidesa: «Va ser aleshores que es va produir el miracle. Bé, un miracle prou discret. Jo no tenia cigarretes. Com que un dels meus escarcellers fumava, vaig pregar-li, amb un gest, que me'n passés una, i vaig insinuar un somriure vague. L'home de primer es va estirar, es va passar a poc a poc la mà pel front, va dirigir els ulls no ja a la meua corbata sinó a la meua cara i, ell també, va insinuar un somriure vague. Va ser com l'inici del dia» (pàg. 39).

Saint-Exupéry només va viure quaranta-quatre anys, però d'una intensitat extraordinària. Aviador dels temps de la creació de les primeres línies aèries, es veu obligat a aterratges d'emergència al Sàhara i al Paraguai, participa en la Segona Guerra Mundial, fa de periodista en la guerra civil d'Espanya, viatja als Estats Units i a Rússia. La seva vida és la base de totes les seves obres: *Terres des hommes*, *Citadelle*, *Pilote de guerre*. La més coneguda de totes és, sens dubte, *El petit príncep*. Es tracta, realment, d'una obra encisadora que el pas dels anys no han fet envellir. Però sap greu que tants i tants només coneguin Saint-Exupéry per ella. Té molt més a dir al lector d'avui...

Ara mateix

Impromptu

Com a conseqüència d'haver guanyat la selecció espanyola de futbol el partit amb Iugoslàvia, victòria que la classificava per als quarts de final, l'esclat d'entusiasme als mitjans de comunicació ha estat tan desfermat com si ja haguessin guanyat el campionat europeu.

Però des d'una important emissora de molta audiència, diuen, l'entusiasme va anar més enllà de l'imaginable, llançant frases com: «¡Ha ganado España!», «¡Dios existe!», «¡Dios es español!»... i per l'estil.

Per molt entusiasme que el fet hagi provocat, em sembla que barrejar Déu amb coses absolutament humanes com els esports o la política, és un absurd i fora de lloc. Cal recordar el segon manament: «No diràs el nom de Déu en va.» I és absurd que els de l'emissora hagin caigut en la trampa. Encara bo que han proclamat l'existència de Déu! Però que li atorguin nacionalitat espanyola... Què diran els italians, els francesos, i totes les nacions del món, davant d'aquesta apropiació indeguda?

La cosa te el seu de profundis, i em sembla que la mateixa emissora hauria d'organitzar una novena de desgauge... o potser ja n'hi haurà prou amb la derrota que ha vingut després.

Oriol Camps

L'entusiasme inconscient